

ПАТРИША ВЕРНЕР ПРЕГРЪДКА ПОД ЗВЕЗДИТЕ

Превод от английски: Живка Дончева, Огнян Алтънчев, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк, 1893 г.

Елизабет Кендал надничаше от тесния процеп на тежките кадифени завеси към позлатените ложи на „Голдън Хорсшу“. Седящите там хора, обсипани с бижута, облечени в скъпи дрехи, бяха ярко осветени от новите розетки с електрическо осветление, които украсяваха всяко ниво на оперната зала.

От своята скрита наблюдателница Елизабет можеше да види на втория ред на ложите вдясно от сцената някогашната си приятелка Консуело Вандербилт и майка ѝ. Светлосинята сатенена рокля на Консуело подчертаваше изправения ѝ гръб, тесните рамене и къдриците, събрани с черна панделка. Точно така се обличаше и Елизабет някога... По вечерната рокля на госпожа Уилям К. Вандербилт, известна като жена с желязна воля, блестяха смарагди и диаманти. Но този блясък главно подчертаваше нейното решително изражение и амбицията ѝ да е начело на нийоркското общество.

Елизабет приглади с пръсти семплата си вълнена пола. Тихата ѝ въздишка беше приглушена от тъмосините завеси пред лицето ѝ, както и от шума на публиката, весело бърбреца по време на антракта.

В партера мъже и жени във вечерно облекло разговаряха на пътеката между редовете, застлана с червен килим. Горے, в галерията, простолудието се надвесваше над парапетите от слонова кост в позлата, за да гледа какво става в разкошните ложи.

През антрактите аристократите, които притежаваха ложи с плътни скъпи завеси, посрещаха гости. Разговорите там не замираха напълно и по време на спектаклите, но тогава известните изпълнители на сцената получаваха поне част от вниманието на това общество.

Погледът на Елизабет се върна към ложата на госпожа Вандербилт на първия балкон. Господа с бели вратовръзки и вечерно облекло се навеждаха над ръката на Консуело, вероятно да я поздравят по повод предстоящата ѝ сватба с дук Марлборо.

Годеникът — слаб тъмнокос младеж, облечен във фрак и обсипана с перли риза, разговаряше сковано с група по-възрастни видни мъже. Той имаше дребно аристократично лице с голям нос и напрегнати пронизващи очи, които Елизабет виждаше дори от мястото си зад завесата на края на сцената.

На този фон европейските благородници и нюйоркските новобогаташи се смесваха почти непринудено.

Но вниманието на Елизабет внезапно се отклони, щом видя баща си да влиза в същата ложа. Тя бързо се отдръпна, затвори очи и се подпря на стената.

Мисълта за баща ѝ събуди у нея срам и смут. Защото въпреки нейното негодувание срещу начина, по който беше възпитавана, тя жадуваше да разговаря с него, със старата си дойка и с останалите членове на семейството. Но този свят и всичките ѝ бивши приятели вече бяха останали завинаги отвъд някаква непреодолима преграда.

— За бога, Елизабет, какво правиш тук? — Гласът на сценичния директор наруши тишината. Тя се обърна и видя на задкулиската светлина ситно накъдрената му коса, разтревожените очи и костеливите ръце, които попиваха с голяма кърпа лъщящото лице. Той се наведе напрегнато към нея.

— Мадам Нордика не може да намери белите си чорапи! Прислужницата ѝ само се щура и плаче. Ти сигурно можеш да помогнеш. Тичай в гримьорната, бързо!

Елизабет потърси в джоба си ключа за гримьорната на звездата, който съхраняваше поради отговорния си пост на завеждаща гардероба. Прочутите примадони, които пееха в Метрополитен опера, държаха гримьорните им да се заключват и лично оглеждаха човека, на когото се поверяваше ключът. А Лилиан Нордика се бе привързала към младата отговорничка на гардероба и разчиташе на нея за много неща.

Мислите за баща ѝ, който гостуваше в ложата на госпожа Вандербилт, се разсеяха, докато Елизабет бързаше зад кулисите. Трябваше да помогне на мадам Нордика, която се нуждаеше от белите чорапи за сцената на смъртта в трето действие на „Травиата“. Невъзможно беше да изиграе припадъка с голи крака, не бе допустимо трихилядната публика да види звездата без чорапи!

Когато младата жена завиваше зад ъгъла, където декорите опираха в края на кулисите, кракът ѝ се плъзна по ухабения дървен

под. В същия момент пред нея се изпречи едър силует. Разпозна човека по костюма, но беше твърде късно да предотврати падането си в ръцете му. Тя залитна към Марко Пиетро Джовинко, който тази вечер изпълняваше главната роля като партньор на мадам Нордика.

Силните ръце, покрити от редингота в нюанс на зелено, който той носеше в трето действие, се протегнаха да я хванат. И когато се спъна и в подгъва на полата си, тя не можеше да не се улови за тях, защото иначе щеше да се строполи в краката му.

Дълбок музикален смях се изля от гърлото на красивия тенор. Елизабет смутено погледна мургавото развеселено лице, закачливите зелени очи, които беше виждала много пъти да припламват на сцената.

— Извинете — каза тя смутено. — Отивах при мадам Нордика.

— О-о, в гримьорната трябва да има пожар, за да лети по такъв начин завеждащата гардероба. — Италианският му акцент бълбукеше окуражително.

Той сподави своя смях, хвана ръката ѝ по-здраво и я придърпа до себе си, за да могат сценичните работници да продължат работата си. Зад кулисите имаше толкова малко място, че разместването на декорите беше основен проблем, който за жалост проектантите на театъра не бяха предвидили преди десет години.

— Мадам Нордика не може да намери... — И тогава прехапа устни. Едва ли можеше да каже на мъжествения тенор, че главната изпълнителка си беше загубила чорапите. Нямахше да е редно.

Преглътна, погледна красивото лице, обрамчено от гъста, добре сресана тъмна коса, и почувства как сърцето ѝ се сви в безпомощно объркване. Опита се да навлажни устните си.

Като усети, че тя все пак има важна работа, Марко пусна ръката ѝ, но наклони глава към нея, за да бъде чут въпреки оркестъра, който се настройваше вече на мястото си.

— Ако мадам Нордика се нуждае от вас, аз не трябва да ви задържам. Задачата ви сигурно е неотложна, а и представлението трябва да продължи. — Той махна с театрален жест по посоката, в която отиваше Елизабет: — Моля, синьорина.

— Благодаря — каза тя. После спря и хвърли поглед към ръкава му. — Надявам се, че не съм ви измачкала костюма.

Несъзнателно вдигна ръка да изглади ръкава, но бързо я дръпна. Костюмът, на който беше посветила много часове, вече не беше окачен

на безжизнен манекен; сега той покриваше здравето силно тяло на мъжествения и широкоплещест човек пред нея.

Марко се усмихна нежно, вече с разбиране, а не с присмех. Гласът му беше мек като сценичен шепот, дланта му легна на рамото ѝ:

— Всичко е наред, мила. Сега бързайте. Завесата не може да се вдигне, докато не помогнете на Лилиан!

Кимна ѝ окуражително за довиждане. Елизабет примигна и го дари с бегла усмивка. Обърна се, прихвана полата си и започна да си проправя път между сценичните работници, групата цигани от второ действие, декорите и рейката с костюми. След като прекоси сцената, тя зави надясно и изтича по стълбите. Първата врата вляво беше украсена с голяма петогълна бяла звезда. Елизабет стисна ключа в една ръка и почука.

Вратата отвори младата прислужница Елзи. Тя беше с широко разтворени очи и чупеше пръсти от притеснение.

— Слава богу, госпожице!

— Какво има? Намерихте ли ги? — извика мадам Нордика истерично.

Примадоната беше красива, обикновено трезвомислеща жена, с волева брадичка и широк мейнски акцент. Сега тя стоеше боса в гримьорната, където сякаш бяха върлували вандали. Сценичният ѝ костюм, в който след 15 минути щеше да пресъздаде образа на туберкулозноболната куртизанка Виолета, представляваше феерична бяла нощница, отворена край шията. Кестенявата ѝ коса, сресана за последното действие, беше наполовина хваната с шноли и падаше по раменете ѝ. Мадам Нордика създаваше впечатление по-скоро на привидение, отколкото на смъртно болна куртизанка. Човек би нарекъл тази ситуация комична, но тя предвещаваше истинско бедствие, ако чорапите не се намереха...

— Елизабет е тук, мадам — съобщи прислужницата, кършейки ръце от отчаяние.

— Разбрах, че сте загубили чорапите си — каза Елизабет, изправяйки кошницата с рози, в която се беше спънала.

— Не „загубила“ — каза Нордика намръщено. — Страхувам се, че съм ги забравила в хотела. И няма никакво време да се ходи дотам! — Тя притисна дланите си една в друга и отправи умоляващ поглед към завеждащата гардероба. — Можете ли да помогнете?

Елизабет срещна очите на разтревожената звезда. Пое дълбоко въздух, за да си вдъхне увереност. Такива спешни ситуации не бяха рядко явление зад кулисите на операта. От младата жена често бяха искали да направи почти невъзможното, и то в много кратък срок. Сега обаче беше различно.

Не трябваше просто да зашие подгъв или да размени копчета, сега от нея се очакваше да сътвори от въздуха чифт бели чорапи. Напрегна мозъка си, за да си спомни къде би могла да е видяла друг чифт. Чорапите, които носеше, бяха черни, иначе с готовност щеше да ги свали и даде на изпълнителката на главната роля.

В този миг сякаш Провидението почука на вратата.

Като я откряна няколко сантиметра, Елизабет видя на прага Марко Джовинко.

— О-о! — възкликна тя, изненадана да го види отново.

Устните на тенора се разтеглиха в ласкава усмивка. От него се излъчваше чар.

— Загрижен съм. Надявам се, че мадам Нордика не е болна.

— Не, не — каза Елизабет, смутена както от това, че Нордика ще трябва да се появи боса, така и от завладяващото присъствие на Марко в слабо осветения коридор. Сериозността на положението я накара да признае онова, което не беше казала преди. — Тя не може да намери чорапите си.

— Разбирам — отговори мъжът.

Марко погледна над рамото на Елизабет, а зад нея Нордика извика:

— Кой е?

Той бутна вратата на гримьорната и пристъпи напред. Нордика скочи от табуретката, където седеше. Косата, която прислужницата се беше опитвала да подреди за трето действие, се разпиля по лицето ѝ.

— Без чорапи, Марко! Аз трябва да имам чорапи! — Тя се цупеше, като че ли той беше виновен.

Марко погледна надолу към стъпалата и глезените ѝ, които се подаваха изпод сценичния костюм.

— Хм-м. Може би ще мога да помогна в разрешаването на този сериозен проблем.

Елизабет отстъпи назад до рейката с костюми, леко притеснена от това, че се намира в малката гримьорна заедно с двете звезди.

Марко лесно изпълваше стаята с присъствието си. От другата му страна Елзи, прислужницата, очевидно също се опитваше да се смали, защото първо шумолене, а след това силен трясък накара всички да се обърнат към нея. Беше паднала една ваза. Разплиска се вода и две дузини рози се пръснаха по пода.

Елзи се сви и отстъпи зад паравана около тоалетната. Елизабет се стрелна бързо покрай Марко, за да предпази Нордика от бодлите. Грабна кърпа, подхвърли я на прислужницата и изправи счупената ваза. Основата бе непокътната, само горната част беше счупена.

— Не оставяй водата да стигне до костюмите — заповяда Елизабет на Елзи.

— Това сега няма никакво значение — каза Нордика с нетърпелива въздишка.

Отново се почука.

— Пет минути! — извика сценичният директор.

Сърцето на Елизабет заби по-бързо, защото все още не бяха разрешили проблема на примадоната. Започна да търси наоколо чехлите ѝ, като мислеше, че просто трябва да минат без чорапите — нали в по-голямата част от действието тя пееше от леглото. Може би ако внимаваше как се пъха и измъква изпод завивките...

— Почакайте тук! — нареди Марко, като че ли някоя от жените имаше намерение да отиде някъде другаде през петте минути, които оставаха до вдигането на завесата.

Всички го погледнаха изненадани. Той намигна на Нордика, а след това отпрати окуражаваща усмивка на Елизабет, която беше на колене на пода и събираше мокрите рози.

— Ако това, от което имате нужда, са чорапи, търсенето свърши. Аз случайно имам един чифт в гримьорната си.

И трите жени разтвориха широко очи.

— Бяха предназначени за подарък — продължи той — на... приятелка.

Кимна с тъмнокосата си глава и бързо излезе, като затвори вратата.

Прислужницата примигна.

— Слава богу! — каза Нордика, като седна пред тоалетната масичка и повдигна нощницата си, сякаш за да покаже еластичните си жартиери с позлатени закопчалки.

Гримьорната на Марко беше до нейната и след секунди той отново почука. Елизабет се опитваше да постави розите в счупената ваза. Прислужницата все още беше на колене, попивайки водата. Марко не изчака, а влезе в стаята и подаде чорапите на Нордика. И той като другите певци не изглеждаше ни най-малко смутен от толкова много голота — такива неща не бяха необичайни в театъра. Елизабет навреме протегна ръка да хване чорапа, който Нордика изпусна, докато вдигаше десния си крак и му нахлузваше другия. Преметна го през рамо и помогна на Нордика да закопчае обувия с четирите закопчалки.

— Две минути! — извика сценичният директор, като преди това почука на вратата.

Ръката на Марко взе чорапа от рамото на Елизабет. После сръчно го подреди така, че Нордика да може да пъхне левия си крак в него. Тя го дръпна нагоре и с помощта на Елизабет довърши закопчаването му. Междувременно прислужницата се беше изправила и с четката довърши косата на Нордика така, че тя да се появи като бедната туберкулозноболна Виолета, прикована от седмици на легло.

Елизабет взе чехлите, obu ги на краката на Нордика, а Марко подаде ръка, за да може изпълнителката на главната роля да стане.

— Завеса! — извика сценичният директор.

Марко отвори вратата и Нордика се понесе напред. Елизабет я последва. Не, че беше необходима сега, а защото беше част от ситуацията. Започна да диша нормално едва когато видя Нордика на сцената, настанена в голямото легло. Марко стоеше на авансцената, с леко разтворени крака, готов за излизане.

Оркестърът започна тихата прелюдия. Завесата се вдигна и Нордика, вече преобразена в благородната умираща Виолета, се вираше в очите на доктора. Той я уверяваше, че ще живее.

В залата новото електрическо осветление беше намалено, а шумната публика бе утихнала. Елизабет стоеше на затъмнената авансцена на почтителна дистанция зад Марко, който сигурно се съсредоточаваше. Трагикомичното бедствие беше избегнато и трето действие течеше.

Гласът на Нордика, кадифен и наситен с чувственост, се лееше над оркестъра. Зад кулисите Елизабет се премести по-далеч от изтормозения сценичен директор. Облегна ръка на гърба на голямото кресло от второ действие и се заслуша как Нордика чете болезненото

писмо, което Виолета получава от бащата на бившия си любовник. На дясното крило на сцената докторът и прислужницата на Виолета разговаряха сериозно, защото той беше излъгал прекрасната болна. Не ѝ оставаше много да живее. Марко пое дълбоко въздух, вдигна глава и се втурна на сцената. Музиката се усилваше, докато той притискаше Нордика в обятията си.

Елизабет вдигна ръка до гърдите си, като се опитваше да преглътне сълзите, предизвикани от изключителната красота на сцената на сдобряването им. Любовникът Алфред молеше за прошка, че е изоставил Виолета. Гласът на Марко накара Елизабет да потръпне, докато наблюдаваше чувствените му мъжествени движения по сцената.

Действието продължи с появата на бащата на Алфред, който също молеше за прошка, че е имал погрешна представа за Виолета. Цигулките свиреха ефирна трепетна тема и музиката достигна кулминационната си точка при обяснението в любов, миг преди животът да напусне Виолета.

Едва когато високите нотки на сопраното се понесоха над оркестъра, а мъчителният стон на Алфред при смъртта на любимата му прониза сърцето ѝ, Елизабет осъзна, че още веднъж е гледала цялото последно действие.

Тежката синя завеса падна, певците станаха и оправиха костюмите си за поклоните. А завеждащата гардероба си спомни в какво състояние бяха оставили гримьорната и забърза към нея.

Завари Елзи да се суети из стаята, опитвайки се да я сложи в ред. Щом зърна Елизабет, момичето се впусна в развълнувана тирада.

— Мадам ще се разстрои много. Прекрасната ваза беше от един от най-големите ѝ обожатели. Не мога да я оправя. Розите не искат да стоят както трябва.

— Това е без значение — каза Елизабет, поемайки счупената ваза от ръцете на момичето. — Представлението беше прекрасно.

— Свърши ли?

— Да. Излизат на бис. — Тя се наведе да вдигне една обувка и я пъкна в кутията ѝ.

Прислужницата ахна:

— Тогава тя ще влезе всяка минута. — И отметна няколко шала от стола пред огледалото.

Елизабет ги взе и ги постави на закачалката в гардероба. Обръщайки се, съзря образа си в огледалото, което беше осветено от млечнобели глобуси. Живи кафяви очи сезираха изпод гъсти кестеняви вежди, дълги тъмни мигли сякаш хвърляха сянка върху изпъкналите ѝ скули.

Несъзнателно наклони глава назад. Тъмните къдрици, които падаха по челото ѝ, бяха разрешени, устните ѝ леко разтворени, като че ли бе изненадана.

Тогава бързо се обърна и отхвърли глупавата илюзия, която винаги трепваше в нея, щом зърнеше лицето си в огледалата из гримьорните. Трябваше да излезе оттук. Елзи щеше да помогне на Нордика да се съблече, а от Елизабет имаха нужда някъде другаде. Като завеждаща гардероба тя носеше отговорността да събере всички костюми, да ги окачи, да провери дали някой се нуждае от поправка. Утре щеше да бъде тук, за да изглади всички гънки, да поправи скъсаното, да подготви всички дрехи за следващото представление.

Напусна гримьорната на Нордика, носейки счупената ваза. Аплодисментите на публиката и възгласите „браво“ достигнаха до нея дори в този отдалечен край зад кулисите. Обърна им гръб и се отправи към стълбите в другия край на тесния коридор. Като минаваше край гримьорната на Марко, Елизабет погледна към бялата звезда на вратата. После забърза надолу по коридора.

Докато се качваше по стълбите, чу стъпки зад себе си и спря. Марко, следван от група почитатели, стоеше с ръка на вратата на гримьорната си. Погледна към нея и очите им се срещнаха. Той повдигна брадичка и се усмихна. Тя кимна и бързо пое нагоре. Почти тичешком стигна коридора на третия етаж.

Тогава забави крачка и пое дълбоко дъх. Влезе в голямата стая и затвори вратата зад себе си. И тук светеха електрически лампи. Младата жена хвърли жалките останки от вазата в кошчето и натопи розите в друг съд. После тръгна край редицата костюми, висящи до една от стените. Ръцете ѝ се движеха бързо по вечерните рокли от сцената на бала. Само с един поглед преценяваше състоянието на дрехите, като в същото време изпъваше мъжките ризи и приглаждаше гънките по роклите.

Когато ръцете ѝ стигнаха до костюма на Марко от първо действие, тя го опипа, поглаждайки твърдата материя. Той беше тук,

защото имаше нужда от малка поправка. Споменът за живите очи и веселия мъжки смях се появи в съзнанието ѝ.

Елизабет не беше изработила нито един от костюмите на звездите. Тази привилегия се предоставяше на известни шивачки и шивачи. Но тя не можа да попречи на топлата руменина, която изби по страните ѝ при мисълта, че обтяга шивашкия сантиметър по тялото на Марко.

— Спри — каза си Елизабет. — Още една фантазия.

Щом свърши работата си, свали своята пелерина от закачалката, взе чантичката си, изгаси осветлението и затвори вратата на тъмната стая, в която костюмите чакаха утрешното представление.

Пое по стълбите. На етаж на сцената все още беше много оживено, Елизабет въздъхна доволно, като се сети колко навреме се размина бедствието по време на втория антракт тази вечер. Тогава си спомни откъде бяха дошли тъй необходимите чорапи и колко ловко Марко бе помогнал на Нордика да ги обуе.

Отстъпи встрани, за да минат група хористи, преоблечени вече в собствените си дрехи. Тогава ги последва надолу по тесните стълби, които водеха към изхода. На 39-а улица спря, пое свежия нощен въздух и вдигна качулката на пелерината си.

Улицата беше пълна с файтони и всякакъв вид блестящи карети с красиво пристъпящи коне, които потропваха по гранитния паваж. Много от почитателите на операта вече се бяха оттеглили в ресторантите на един от елегантните хотели на Бродуей.

До бордюра един кон нервно разтърси грива. Лакеят, наконтен в дълъг до коленете суртюк, високи ботуши и цилиндър, провери закопчалките на амуницията, а после се изпъна чинно до вратата на лъскавата черна кола. При вида на добре поддържаната карета мислите на Елизабет се върнаха към баща ѝ. Сърцето ѝ се сви и тя се обърна по посока на Бродуей, за да хване конния трамвай в центъра на града.

— Ох! — Още не бе се обърнала, когато почти се блъсна в едни широки мъжки гърди...

— Изви... — Думите на Марко заглъхнаха, когато я хвана за лакътя.

Тя неволно отстъпи крачка назад.

— О-о, съжалявам.

— Отново!

Младата жена не пропусна да отбележи иронията в гласа, видя и весело извитите му тъмни вежди.

— Два пъти за една вечер, това трябва да означава нещо. Или просто имате навика да се блъскате в хората по тъмното?

Сърцето на Елизабет се сви от смущение.

— Не, разбира се, че не. Искам да кажа, опитвам се да не...

— Значи признавате, че сте непохватна?

Закачката му я обърка още повече.

— Съжалявам. Разсеяна бях.

— Е, това обяснява всичко. — Той не беше пуснал лакътя ѝ и нежно я насочи към каретата до тротоара. Лакеят отвори вратата.

— Може ли да ви закарам до вас? Не бих могъл да заспя тази вечер, ако не съм сигурен, че сте стигнали до дома си без други произшествия.

Предложението да пътува с каретата на прочутия Марко Джовинко я хвърли в паника.

— Не, благодаря. Всичко е наред. Винаги използвам конния трамвай.

Той пусна ръката ѝ, но все още стоеше близо, вглеждайки се любопитно в лицето ѝ. Тя съзнаваше, че може би ги наблюдават. Певци от ранга на Марко Джовинко не можеха да мръднат, без да бъдат забелязани. Обикновено тълпа почитатели се трупаше край изхода зад сцената, чакайки автографи, идваха и репортери, които се надяваха да интервюират звездите. Но вече беше късно и всички си бяха отишли.

Огледа се безпомощно. Сигурно дори и в обикновени вечери през сезона Марко пътуваше с антураж. А жената, за която бяха предназначени чорапите? Къде беше тя?

Пешеходци забавяха крачка, за да хвърлят крадешком поглед на Марко, който не можеше да не привлече вниманието на околните. Носеше цилиндър и черна къса пелерина, обточени с коприна. Лакеят все още стоеше чинно, преструвайки се, че не слуша разговора на господаря си. Кочияшът седеше на капрата с изправен гръб, очаквайки сигнал за тръгване.

Тя отстъпи крачка от каретата и знаменития и собственик. Ако не побързаше, щеше да изпусне конния трамвай. Но щом отвори уста да произнесе извинение, очите ѝ срещнаха неговите и тя само примигна.

Той я покани с жест в чакащата кола. Бялата карета на Нордика спря зад неговата. Примадоната щеше да се появи всеки момент.

— Моля ви, позволете ми да ви придружа — каза Марко настоятелно и нежно, — като благодарност за помощта при инцидента, който можеше да донесе тази вечер провал за всички ни.

Елизабет си помисли, че е глупаво да отказва. Той просто бе любезен. Преглътна и опита да се усмихне.

— Добре, благодаря.

Мъжът ѝ помогна да се качи в каретата, която леко се олюля, когато той я последва вътре. Седна на почтително разстояние от нея.

— А какъв адрес да дам на кочияша?

— 26-а улица — каза тя. — Срещу площада.

Марко махна с ръка към лакея, който беше чул, и затвори вратата. Лакеят предаде информацията на кочияша и се качи отзад.

Каретата потегли. Елизабет впери поглед пред себе си, но рискува да погледне Марко с крайчеца на окото си. Изглеждаше, че той се настанява на мястото си и наблюдава улицата. Все още карети и пешеходци се движеха от операта към домовете си. Тук-там някой безделник стоеше на тротоара, търсейки забранени удоволствия.

Марко сякаш се върна към действителността, когато каретата зави по 7-о Авеню. Той се премести така, че да вижда правилния профил на Елизабет.

— И така, синьорина Кендал, отдавна ли сте в театъра?

— От две години — каза тя, като отново рискува да го погледне. Беше изненадана, че помни името ѝ. — Не е много.

— Но достатъчно дълго, за да ви бъдат поверени костюмите, нали?

Младата жена си позволи да се усмихне.

— Работата... ми доставя удоволствие.

— Ясно. Обичате операта?

— Разбира се! — Тя забрави сдържаните маниери, обърна се с лице към него, широко отворените очи не криеха чувствата ѝ. — Това е моята страст.

Марко вдигна глава и я изгледа с любопитство.

— Много силно казано. Или сте добра шивачка, или изпитвате изключителна гордост от работата си.

— Нямах това предвид. — И Елизабет затвори здраво уста. Думите я издаваха.

Тъмните очи припламнаха от интерес.

— А какво?

Силно желание я подтикваше да разкаже на знаменития певец за тайните си мечти, но присъствието му я сковаваше. Спомни си за баща си и почувства, че се затваря в себе си. Обърна се към прозореца, преглъщайки думите, но беше твърде късно да потисне своето смущение. Както често се случваше, примирението веднага последва мечтата. Тя се загледа мълчаливо в постройките от тухли и ковано желязо. Копитата на конете потропваха по паважа.

Усети пръстите му върху ръката си.

— Моля ви — каза той. — Кажете ми!

Тя се обърна, за да го погледне отново. Уличните лампи хвърляха светлини и сенки по лицето му при движението на каретата. Как би посмяла да му признае! Опита се да опрости нещата и повдигна рамене.

— Мечтая да пея — изрече и веднага след това се засмя смутено. — Но вие навярно сте чували милиони момичета да казват това.

— Да, да. — Марко се облегна назад. — Разбирам.

Ето, каза го. Сега той можеше да я остави до вратата ѝ и да я забрави. Защо се срамуваше да помоли някой като Марко да ѝ помогне да постигне целта си? Но сега тя трябваше да преодолее смущението си, за да не я разбере той погрешно. Марко Джовинко беше добра партия, завладяващо красива известна личност. Чарът му не можеше да не привлича жени от всички прослойки на обществото. Някои, които се надяваха да влязат в театъра, несъмнено биха позволили всичко на такъв мъж, за да ги лансира.

Елизабет не беше от този тип. Не само личната ѝ почтеност я задължаваше да пази репутацията си — тя постоянно се бореше с онова друго бреме, с причината да напусне обществото, в което беше израснала.

Марко се размърда.

— Имате ли глас? — попита той.

Елизабет вдигна рязко глава.

— Аз... Казват, че имам. Разбира се, не професионалисти. Само в гостната у дома.

— Добре. В такъв случай можем да поговорим. Заинтригуван съм, вие сте млада жена, която, изглежда, има много дарби. Може би ще ми правите компания за вечеря?

— Вечеря? — Тя пребледня. — Нямах намерение да се натрапвам. Не искам да...

Обърка се и се намръщи, чувствайки се още по-неуверена сега. Не смяташе да се хвърля в краката му, независимо колко бе красив, нито пък колко силно биеше сърцето ѝ, когато той се наведе към нея. Всяка жена, на която този мъж би говорил, щеше да реагира по същия начин.

Марко се засмя, долавяйки смущението ѝ. Почука на малкото прозорче зад себе си, което се плъзна и се отвори.

— Франко — нареди той на лакея. — В „Делмонико“.

— О, не! Не там — каза Елизабет, навеждайки се напред. Очите ѝ се разшириха. — Аз не мога да отида там.

Марко повдигна вежди.

— Защо не?

— Аз може... — Тя навлажни устните си, търсейки подходящ отговор. — Искам да кажа, не съм добре облечена.

За момент Марко разучаваше лицето ѝ. След като размисли известно време, той бавно произнесе:

— Ясно. Аз съм гладен, но няма да настоявам за компанията ви. Както искате. Предпочитам едно скромно ресторантче с добър готвач, който прави прекрасни омари.

Той ѝ предлагаше изход, а тя не знаеше какво да каже.

— Много сте мил. Може би друг...

Ръката му сграбчи нейната и я стисна. На лицето му беше написана смесица от разбиране и ирония.

— Обещавам да не ви похитя. Всичко, от което имам нужда, е малко приятна компания, защото мразя да се храня сам. Правя го много по-често, отколкото се знае. Вие изглеждате интересна личност. Мислех, че можем да вечеряме заедно.

Нямаше значение, че нейните очи обикновено натежаваха по това време на нощта. На Марко му трябваша още няколко часа, преди да се отпусне достатъчно, за да заспи. Елизабет пое дълбоко дъх и се облегна. Вече се насочваха към Бродуей. След миг щяха да се озоват на

26-а улица — района, в който се намираха и „Делмонико“, и пансионът, където живееше тя.

— Добре — каза младата жена, като сведе глава. — За мен ще бъде чест.

Той отпусна ръката ѝ. После отново почука на прозорчето.

— Франко — нареди на лакея, — промених решението си. Кажи на Джовани, че ще заведе дамата при ДеЛучи.

Прозорчето се затвори. Лакеят предаде съобщението на кочияша. Марко се обърна към Елизабет.

— Надявам се, че обичате италианска кухня. „ДеЛучи“ е в центъра. Малка Италия е далеч от театралния район. Приемате ли?

— Да, разбира се — кимна бавно тя.

Когато чу предложението му за Малка Италия, си помисли, че може би щеше да е по-добре да беше я завел в някой от ярко осветените хотели или ресторанти по Бродуей. Обаче не посмя да възрази отново, за да не си помисли, че е прекалено капризна.

— Не се тревожете как сте облечена. — В думите му имаше иронични нотки. Марко се отпусна. — И така, кажете ми за вашето пеене.

— Винаги съм пяла — каза тя, като го погледна отново. — Искам да кажа... вкъщи. Никога на сцена.

— Но бихте искали?

Почувства, че се изчервява от смущение. Предишното ѝ объркване се появи отново.

— Проблемът е в моето възпитание, според което всички жени, които излизат на сцената са неморални. Е, големите примадони, разбира се, са уважавани и почитани от всички.

Тя не отбеляза факта, че дори Лилиан Нордика беше сменила името си от страх, че една оперна певица в семейството може да компрометира роднините ѝ в Мейн. Елизабет стисна устни и колебливо го погледна.

— Но това е трудно да го разберете, нали?

Марко се усмихна.

— Не е лесно да реализирате мечтите си и в същото време да удовлетворите родителите си. Това ли е дилемата? Много ли е строго семейството ви?

— Нямам семейство.

За първи път учтивият тенор не продължи разговора. Думите ѝ го стреснаха и той само каза:

— Разбирам.

Не разбираше, но усети, че това беше тема, която не можеше да се обсъжда в този момент. И затова откри своята причина за празнуване.

— Надявам се, ще ми правите компания за бутилката вино в „ДеЛучи“. Тази вечер съм в настроение, защото господин Аби и господин Грей приеха моите условия за следващия сезон. След пролетното турне по Източното крайбрежие и лятото в Европа ще се върна тук за един зашеметяващ сезон. Бъдещето е уредено.

Каза го с явно задоволство, а благоговението, което Елизабет изпитваше към този мъж се смеси с любопитство. Тя смяташе, че щом веднъж някой се е утвърдил като голям артист, няма повече грижи за ангажименти или финанси. И все пак беше чувала от време на време за горчиви спорове между артисти и управа. Това я заинтригува и искаше да знае още.

— Честито! Радвам се за вас.

— Да. И както виждате, съм в настроение да празнувам.

Тя се усмихна, заразена от ентузиазма му. Копнееше да разкаже на красивия мургав мъж до себе си колко обожава неговата артистичност и как го наблюдава зад кулисите. А веднъж го беше гледала от тапицираните с плюш ложи на първия балкон, но можеше ли да обясни това? За да върне мислите си от тази посока, тя се съсредоточи върху скорошния спектакъл.

— Вие и мадам Нордика пяхте много хубаво тази вечер!

— Радвам се, че ви е харесало. Значи сте слушали зад кулисите.

— О, да! — кимна тя. — Почти винаги.

— Истинска почитателка. — Очите му се плъзнаха по лицето ѝ.

Спряха до тротоара, а лакеят скочи да отвори на Елизабет. Тя се подпря на ръката му и като слезе, разбра, че се намират пред ярко осветен ресторант. Зад стъклата на прозорците се виждаха блещукащи фенери. Една двойка излезе през боядисаната в зелено врата. Надписът с големи ръкописни букви гласеше: „При ДеЛучи“.

Марко я хвана за лакътя. С другата си ръка тя повдигна полата си и се изкачи по няколко стъпала към вратата, която се отвори, за да пропусне още посетители.

Обгърна ги топлина и смях веднага щом пристъпиха във фойето. От всички маси в залата малки лампи хвърляха розова светлина, подчертана от стените, които имаха червени тапети над цокъла. Елизабет се отпусна в тази буржоазна среда, защото видя, че посетителите бяха почтени хора, просто дошли да вечерят. Може би някои от тях също бяха гледали операта. Имаше младежи, не много по-възрастни от нейните двадесет и две години. Те вероятно си почиваха след упорит труд и се надяваха, че ще преуспеят в бъдеще.

Тя изпита топло чувство към Марко, който беше избрал място, където дамата му щеше да се чувства удобно. Ако я мислеше за лека жена, би трябвало да я заведе в някое ослепително свърталище по Бродуей, харесвано от хористките на операта. Не се съмняваше, че той самият предпочита заведението „Грейт Уайт Уей“, което бе на няколко крачки от театъра. И въпреки това се беше съобразил с нея. Това не можеше да не засили уважението ѝ.

— Марко! Amigo!

Висок мъж с черти на италианец се приближи и сграбчи Марко в прегръдката си, потупвайки го сърдечно по гърба.

Бяха разменени бързо няколко думи на италиански. После певецът се обърна към своята дама.

— Карлос, може ли да ти представя синьорина Елизабет Кендал, която любезно прие да вечеря тук с мен?

— За мен е чест — каза мъжът, към когото беше отправена репликата. Беше облечен в строго вечерно облекло. Направи дълбок поклон, като пое ръката на Елизабет и целуна ставите на пръстите ѝ.

— Най-хубавата маса за вас, приятели — каза той, изправяйки се.

Марко подаде връхните им дрехи на момичето от гардероба.

Оберкелнерът приближи след знака на Карлос, който му прошепна нещо. После ги поведе по тясна пътека между масите. Няколко глави се обърнаха към тях. Някои гледаха с изненада, други с разбиране, че новодошлите са важни личности. Елизабет си помисли, че тук трябва да познават Марко, защото въпреки че сега е знаменитост, той е живял в Малка Италия. Беше чела за трудния му път до славата, за годините на усърдно учение. Той беше работил като сервитьор, за да плаща уроците си по пеене, докато изгради своя

авторитет на голям талант в Европа. За тези трудни години тя се надяваше да го разпита тази вечер, ако той заговореше за тях.

В дъното на дългия тесен салон едно стълбище водеше до издигнат подиум, където две маси със снежнобели покривки бяха приготвени за интимна вечеря. Те бяха някак отделени от препълнения ресторант със саксии с папрат и копия на римски статуи. Оберкелнерът направи широк жест и отмести стола, за да седне Елизабет. Марко също седна. Мъжете разменяха думи на италиански.

Появиха се чаши за шампанско и сребърна кофичка. Кавалерът ѝ одобри етикета, а лично Карлос наля. Марко вдигна чашата си.

— За стария ми приятел Карлос ДеЛучи! Нека сполуката го следва до края на дните му.

— А, grazia — каза оберкелнерът, явно поласкан. — Не бих ти пожелал нещо по-малко, приятелю мой. Но сполуката вече съпътства великия Марко Джовинко.

После Карлос се обърна към Елизабет:

— И без съмнение тази млада дама ще ти донесе още повече късмет.

Тя се изчерви от комплиментите му. Вдигна чашата си и отпи. Винаги беше обичала вкуса на шампанското, а тази бутилка искреше не по-лошо от онези на Пето Авеню. После затвори очи, отпивайки още една глътка. Не беше дошла тук, за да мисли за Пето Авеню. Когато ги отвори, видя, че Марко се усмихва развеселен. Вероятно беше разбрал погрешно изражението ѝ. Сигурно си помисли, че за първи път опитва шампанско. Думите му го потвърдиха.

— Не пийте прекалено бързо — предупреди той. — Задържайте го на езика.

Елизабет остави чашата и започна да премисля отново. Трябваше максимално да се възползва от това, че е насаме с тенора със златния глас. Трябва да помисли за всички въпроси, които би могла да му зададе. След като твърдо бе решила да учи музика, той може би щеше да ѝ препоръча учител.

Сервитьорът се приближи и изброи на смесица от английски и италиански специалитетите на заведението. Въпреки че Елизабет не беше свикнала да се храни толкова късно, ястията ѝ звучаха примамливо. Усмихна се на Марко.

— Омарите, изглежда, са много вкусни.

— О, да, много добри — отговори сервитьорът. — Задушени са с кромид, домати, червено вино, доматино пюре, чесън и най-фини подправки.

После се споразумяха да започнат с гъста супа от зеленчуци.

Когато сервитьорът прие поръчката им, Елизабет отпи от шампанското и се огледа.

— Често ли идвате тук? — попита кавалера си, опитвайки да подхване светски разговор.

— Отраснал съм наблизко. С Карлос играехме бокс след училище.

Тя се засмя:

— Щастие е за музикалния свят, че сте заменили боксовия ринг със сцената.

Усмивката му беше заразителна.

— Освен бокса, ние и пеехме в църквата. Отец Педрони смяташе, че имам глас.

— И след това започнахте да учите.

— Да, благодарение на щедростта на един покровител, на когото, слава богу, по-късно успях богато да се отплатя. Учих тук при много добър учител. После отидох в чужбина, където успях да си създам име сам.

Всичко това звучеше като сбъдната мечта, но тя знаеше, че за да я постигне, той е работил денонощно.

— Ако някога имам такава възможност, и аз бих работила много усърдно — каза сериозно Елизабет.

Донесоха им супата в дълбоки чинии. Марко вдигна лъжицата си, за да опита димящата течност и попита:

— А откога искате пеенето да бъде ваша професия?

— Винаги съм мечтала за това — каза младата жена, след като преглътна. — Знам, че мечтите на момичетата се базират на фантазията, но... — Тя се запъна и в смущението си пак посегна към супата. — Когато започнах да работя в театъра — засмя се Елизабет безпомощно, — операта...

Все още ѝ беше трудно да изрази онова чувство, породено у нея от магията, която изпълваше операта вечер след вечер. Богатите мощни гласове, тоновете, които постигаха великите певци, вълнуващата сила на оркестъра — всичко това, подчертано от декора и осветлението!

Може би беше измислен свят, но свят, които тя обичаше повече от всичко друго.

Погледът на Марко показваше, че той я разбира. Изядоха супата си мълчаливо и сервитьорът отнесе съдовете.

Кавалерът ѝ постави лакти на масата и събра дланите си една върху друга под брадичката, докато я наблюдаваше.

— Тогава трябва да ви прослуша добър учител. Искате ли?

За малко Елизабет да се задави с шампанското:

— О, да. Но...

Марко реши, че е смутена, защото дори и да я приеме някой учител, тя няма да може да плаща уроците. Затова каза:

— Да караме едно по едно. Ако учителят ви хареса, поне ще знаете, че имате талант. Останалото става с много упоритост, с голяма упоритост.

Елизабет кимна, без да каже нищо повече. Странно, но почувства, че очите и се насълзяват. Марко Джовинко сигурно е вечерял с много млади момичета, надяващи се да влязат в театъра. Обещавал им е каквото си поискат в замяна на техните ласки. Наистина ли смяташе да уреди прослушването ѝ?

Той беше очарователен и търсен артист. А Елизабет не се самозалъгваше по отношение на хората от театъра. Красиви мъже като него можеха да имат много жени. Трябваше да внимава.

Опита да си придаде такова изражение, че той да не остане с погрешни впечатления. Но шампанското я отпусна, а Марко започна да говори за разни произшествия в театъра, като я забавляваше с хумора си. Когато привършваха с основното ястие, тя вече не внимаваше за реакциите си, а се наслаждаваше на удоволствието от приятната му компания.

— Нещо за десерт? — Сервитьорът беше застанал до лакътя ѝ.

Марко си поръча кафе и „Амаро“.

Чудесната вечер беше към края си и Елизабет вече усещаше болка, че тя не можеше да продължи. Но веднага се стегна. Трябваше да се увери, че ще стигне безопасно вкъщи, без да е дала лъжовни аванси на усмихнатия, чувствен и щедър Марко Джовинко. И все пак приятното бръмчене в главата ѝ заедно с вълнението от вечерта заплашваха да изместят малко стената на нейното морално поведение.

Когато Марко ѝ помагаше да стане от масата, тя се олюля към ниската стълба и почувства ръката му около талията си. Той я предпази от падане надолу. Усмихна му се пресилено широко и се хвана с една ръка за парапета, повдигайки полата си, за да вижда по-добре стъпалата.

Повечето от посетителите си бяха тръгнали и Карлос дойде да попита дали всичко е било както трябва. Докато намятаха пелерините си, Марко и приятелят му се шегуваха и сякаш се състезаваха кой ще направи по-голям комплимент.

Когато най-накрая излязоха, появи се Франко и отвори вратата на каретата. Явно бе, че лакеят и кочияшът са се възползвали от възможността да се позабавляват в някоя от близките кръчми. Носът на Франко изглеждаше по-червен от преди.

Щом седнаха в колата, част от блясъка на вечерта започна да избледнява и действителността отново се натрапи. Каретата потегли по тясната павирана улица, а Елизабет се загледа в няколкото минувачи, които се клатушкаха навярно към затъмнените си евтини жилища. Изтрезня при мисълта, че самата тя отива в своята скромна квартира.

Марко нареди на кочияша да се насочи към 26-а улица и завиха по Бродуей. Говореха малко. Наистина големият певец изглеждаше обладан от мислите си. Завиха надясно по Медисън Скуеър и тя го помоли да спрат пред една от къщите с червени тухли и високи стъпала отпред. Помисли си, че дори в този късен час съдържателката на пансиона, госпожа Ранкевич, ще надзърне иззад завесите при щракването на ключа.

Марко излезе и помогна на Елизабет.

— Тази? — попита той, като посочи къщата точно пред тях.

Тя кимна. Искаше Марко да остане на тротоара, но той вече беше здраво я хванал за лакътя и се изкачваше заедно с нея по каменните стъпала. Младата жена извади ключа от чантичката си и веднага щом отключи, той се пресегна и отвори. Пристъпиха във фойето и Марко затвори вратата.

Елизабет чу скръцването откъм стаята на госпожа Ранкевич. Извика, силно смутена:

— Аз съм, госпожа Ранкевич. Един господин от театъра ме изпрати.

Открехнатата врата се затвори.

Марко се усмихна.

— Бдителна съдържателка, както виждам.

— Да — каза Елизабет. — Доста внимава за живота на наемателите си.

Мъжът погледна към отворената врата на салона от другата страна на фойето. В тъмното можа да различи абажури с ресни и пиано в единия край на претрупаната стая. После погледът му се насочи към тесните стълби с леко износен килим. Елизабет подаде ръка.

— Благодаря за чудесната вечер — рече тя. Не знаеше какво повече да каже. Когато почувства, че той се кани да тръгва, ѝ се прииска да му зададе куп въпроси за пеенето, но беше твърде късно.

Марко грабна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Разбира се, няма да забравя да ви намеря учител. А може ли да ви видя отново?

Тя бързо вдигна глава.

— Естествено. Ще се виждаме в операта.

Певецът здраво стисна ръката ѝ.

— Не това имах предвид.

Страната му трепна, когато стисна здраво устните си.

Елизабет се опита да успокои бързо тупащото си сърце.

— Страхувам се, че е невъзможно. Трябва да оставим нещата дотук.

Тъмните очи на Марко придобиха лукав израз.

— Но тази вечер ви достави удоволствие, нали? Трябва да видим как ще уредим прослушването. Аз съм кавалер, както виждате. Няма ли да приемете да вечеряте отново с мен, моя прекрасна лейди?

Тя отчаяно повиши глас, докато измъкваше ръката си от неговата.

— Не мога. — Преглътна. — Няма да е редно.

Сведе поглед, преди той да е видял сълзите на нейното безсилие. Обърна му гръб на първото стъпало, търсейки опора в парапета.

— Съжалявам — каза Елизабет колкото можеше по-спокойно. — Не ви казах, че съм омъжена.

ВТОРА ГЛАВА

Изтича нагоре по стълбите, оставяйки Марко да гледа с широко отворени очи след нея. Лицето му изразяваше изненада и раздразнение. Той я проследи, докато изчезна зад завоя на стълбището с развяна около глезените пола.

Омъжена? Пое дълбоко дъх и го изпусна, гледайки в здраво затворената врата на съдържателката.

— Лека нощ и на теб — каза певецът, като махна с ръка към боядисаната в зелено врата. Не се съмняваше, че съвестната жена ще го изчака да слезе по външните стълби и да влезе в каретата.

Поклати глава, като си мърмореше на италиански. Омъжена? А къде е мъжът ѝ? Що за съпруг е той, щом не му прави впечатление, че жена му, която на всичкото отгоре иска и да бъде примадона, отсъства от къщи до малките часове на нощта? А тя и не носеше венчална халка...

Това го обърка. Ако Елизабет беше някоя разпусната жена, щеше да проличи. Напротив, въпреки че в ресторанта се бе забавлявала, тя се държа скромно — по-скромно от повечето млади жени в театъра. За момент почувства неудоволствие при мисълта, че момичето му е изгубило времето. Но не и от нейна гледна точка, защото той се беше съгласил да ѝ уреди прослушване при учител. Ха! Дори не можеше да я обвини, че му е изиграла номер, защото тя не беше флиртувала, както някои от момичетата от балета, които често канеше на вечеря.

Марко обикновено оставяше природата да си каже своето, когато изведеше навън някое момиче. Кръвта му бе буйна колкото на всеки друг италианец и ако дамата беше склонна... Но много често предпочиташе жената само заради компанията ѝ. Преследването беше половината от удоволствието, а той нямаше нищо против да преследва жена, стига тя да го заинтригува. За съжаление такива бяха малко.

Раздразнен, певецът остави вратата на къщата с червени тухли да хлопне след него. Слезе по стълбите и с въздишка се качи в каретата.

— Вкъщи, приятели — каза унило в отговор на лакея. Докато потегляха, Марко гледаше намръщен към къщата и точно както беше предположил, видя да се пуска завесата на предния салон. Госпожа Ранкевич можеше да си легне спокойна, че довереницата ѝ не е била обезпокоена.

* * *

На третия етаж Елизабет отвори вратата към студената си мрачна всекидневна. Омъжена. Но няма съпруг, при когото да се прибере. Никой, за когото да запали огън, освен за себе си. Никакъв съпруг, само венчална халка, която пазеше в една кутия. И една дълбока черна тайна. Облегна се на вратата, опитвайки се да попречи на терзанията да се надигнат и да я завладеят, както го бяха правили много пъти през последните две години. Беше се научила да живее в преддверието на ада, който беше изградила за себе си. Беше се научила да живее със срама и съзнанието, че всичко е изгубено.

Не трябваше да излиза с Марко Джовинко. Защото колкото и чудесна да беше малката празнична вечеря, тя беше събудила напразна надежда в гърдите ѝ. Надеждата беше опасна. Марко няма да ѝ намери учител сега, когато разбра, че го е измамила.

Жалко, защото знаеше, че го харесва и би искала да го опознае по-добре. Той беше изключителен артист. Тя не хранеше илюзии по отношение на мъжете, когато ставаше въпрос за жени. Но изпитваше любопитство. Произходът му беше скромнен. Навярно някога бе живял в стаи като тези и трябваше да знае какво значи да се бориш. Затова го уважаваше. Като много други големи таланти, той беше работил упорито и бе заслужил успеха си.

Докато се опитваше да заглуши самосъжалението си, запали малката газова лампа на стената. В тази къща нямаше електричество, но газовите лампи придаваха уют. Светлината прогони тъмните сенки. В ъгъла на доста износения диван една шарена котка примигна сънливо със златисто-кафяви очи.

Елизабет я погали по главата.

— Здравей, Миранда, сънливке. Как е, хубавицата ми?

Котката облиза лапите си и замърка. Елизабет отново я погали.

— Хайде, заспивай пак. И аз ще направя същото.

Но когато влизаше от всекидневната в спалнята, чу шум от лапички по пода. Котката скочи грациозно на юргана, който покриваше леглото, и си избра място в средата, за да легне.

Елизабет се усмихна с носталгия. В момента Миранда беше единственото същество, което я обичаше. Котката беше любимката ѝ, доведена вкъщи от девическото училище, където беше прекарала четири години. Малкото котенце беше родено от пъстрата котка на директора.

Махна шапката и сложи чантата си на високия скрин, после бавно свали роклята и облече халата си. Не ѝ се искаше да си ляга след тази вечер. Седна в креслото с протрита тапицерия, което беше до прозореца откъм задната част на къщата. Миранда скочи от леглото и после в скута на Елизабет.

Няколко прозореца светеха иззад спуснатите завеси в редицата къщи. Но едно око в съзнанието на Елизабет виждаше покрай тези домове в съседната улица и още по-нататък, по Пето Авеню. Представяше си там веселите театрали да се упътват към къщи след вечеря, да се разхождат по Пийкок Али, в Уолдорф, където богатите отиваха, за да видят и да бъдат видени. Спомени от миналото и представи от настоящето плуваха в съзнанието ѝ, докато накрая затвори очи.

— Хайде да си лягаме, момиче — прошепна тя на котката, която се остави да я вдигне и отнесе в леглото.

Изгаси осветлението и се вмъкна под завивките.

Есенното слънце я събуди точно за закуската на госпожа Ранкевич. В пансиона се сервираше обилно три пъти на ден и повечето от пансионерите не пропускаха ядене. Елизабет стана, облече домашна рокля от габардин с висока яка и набор по ръкавите. Докато слизаше, придаде на лицето си спокоен и безразличен израз.

Въпреки че когато влизаше в полупълната трапезария всички насочиха погледи към нея, тя се усмихна мило и зае мястото си до господин Барнхил, млад служител в адвокатска фирма. Той имаше изискани маниери и винаги ставаше от стола си, когато тя се появяваше.

— Моля ви, не ставайте — каза му, както винаги, когато идваше след него.

— За мен е удоволствие — отговори той, докато ѝ подаваше стола. Ритуалът беше повтарян толкова пъти, че никой от тях вече не се замисляше за думите. Понякога Елизабет се опасяваше, че ако господин Барнхил решеше да се премести в друго жилище, тя пак щеше да влиза в трапезарията, да кима на човека на съседното място и да казва: „Моля ви, не ставайте“, независимо дали той правеше някакво движение.

— Добро утро — каза на останалите.

Госпожа Ранкевич постави на масата голяма чиния с бисквити. Гладните пансионери веднага посегнаха към нея. Две купи със сос обиколиха масата, последвани от плато с бекон, препечен хляб, желе и круши.

Елизабет чувстваше погледа на госпожа Ранкевич, но леко прегърбената тъмнокоса стара госпожица беше прекалено заета в момента, за да любопитства. Госпожа Ранкевич никога не задаваше директно лични въпроси. По-скоро, когато в главата ѝ се въртяха подозрителни мисли, имаше навика да присвива очи и да повдига рамене.

Понякога при кризисна ситуация тя обявяваше напевно, че това е почтен пансион и нейните пансионери са с най-висок морал. Всеки, чийто морал е под въпрос, би разбрал намека. Доколкото Елизабет знаеше, съдържателката само веднъж бе укорявала наистина някого, но така, че той напуснал. Изглежда, имало е ефект, защото пансионът си беше спечелил много добра репутация.

Елизабет бе в приятелски отношения с всички други обитатели и не ги занимаваше с личния си живот. Беше се страхувала, че може да има проблеми при настаняването си. Трябваше да каже на госпожа Ранкевич, че работи в театъра, но тя сметна професията ѝ като шивачка и завеждаща гардероба за достатъчно почтена. Ако беше хористка или балерина, можеше да ѝ откаже подслон.

— Как беше операта снощи? — попита другата съседка на Елизабет, Маргарет Хютълинг, млада къдрокоса продавачка, която беше в пансиона от около четири месеца.

— Наистина беше много вълнуващо — отговори Елизабет, след като хапна парче бисквита със сос. Всички пансионери оставиха сребърните прибори на чиниите си. — Мадам Нордика не можа да намери чорапите си за трето действие. Доста паника имаше.

— Господи! — каза продавачката. — И какво направихте?

— Всичко се оправи. Оказа се, че един от... другите певци случайно разполага с чифт излишни чорапи. В последната минута той ѝ ги даде.

— Боже мой — промърмори госпожица Селма Йорк, възрастна дама, която живееше в пансиона със сестра си, госпожица Ан Йорк. — Трябва да е била голяма суматоха.

Двете сестри — стари госпожици, които седяха на края на масата в лилавите си следобедни рокли, говореха и жестикулираха по един и същ начин. Едната започваше изречение, другата го довършваше. Така можеха да правят само хора, които са живели заедно през целия си живот.

— Да — каза Елизабет, — но чорапи се намериха и мадам Нордика пъ много хубаво след това.

Селма се наведе към сестра си:

— Ан, нали си спомняш, че я слушахме веднъж.

— О, да — рече Ан. — Изискана дама. И е толкова хубава! Прочетох във вестниците, че съпругът ѝ забранил да пее, след като се оженили. Само че след това изчезнал с някакъв балон от другата страна на Ламанша. Така че тя отново можела да бъде актриса.

— Може би не е редно омъжена жена да пее на сцената — размишляваше Селма, като задаваше въпроса на някого пред себе си.

— Глупости, сестрице — възрази Ан. — Много примадони са омъжени. Аз поне се сецам за няколко.

— Нел Мелба е имала любовник — каза Селма, взимайки си още една бисквита. — При това от кралски произход.

— Това не доказва нищо — добави Ан.

Елизабет се усмихна, развеселена от това, че оперни клюки достигаха дори до такава скромна маса като тази. Целият Ню Йорк беше запленил от операта. Животът на примадоните, благодарение на пресата, беше всеобщо достойние.

Винаги си беше представяла, че такава известност е очарователна, но за първи път виждаше нейните недостатъци. Желанието ѝ да запази в тайна вечерята с Марко Джовинко я накара да разбере, че има случаи, когато човек иска да скрие от любопитни очи нещата, които върши.

— А онзи красив тенор Марко Джовинко пъ ли? — попита Маргарет, докато изтърсваше трохи от бялата си блуза.

Елизабет почти изпусна вилицата. Чувстваше се, като че ли Маргарет беше прочела мислите ѝ.

— Да — успя да каже.

— Чудя се какво ли ще е да ти се усмихне мъж като него.

Сърцето на Елизабет тупаше виновно. Не отговори. Вместо това си взе плод.

Маргарет, завладяна от своята мисъл, се наведе напред:

— Знам какво ще направя, ако някога ми се усмихне. — Никой не я попита какво, но тя продължи да мечтае: — Ще припадна в краката му. И тъй като той е чародей, ще трябва да ме вдигне и понесе нагоре по стълбите.

— Къде? — попита господин Барнхил, очевидно непонасящ тези глупави жени. — Едва ли ще ви носи в операта. И едва ли би имал някаква причина да чака пред тази къща, за да припаднете в краката му. Все пак може би ще дойде в магазина ви.

Маргарет изглеждаше засегната. Елизабет не хареса това, че господин Барнхил нарани приятелката ѝ.

— Казано беше съвсем безобидно, господине — вметна тя. — Момичето просто се забавляваше. Не беше необходимо да ѝ развалите удоволствието.

Господин Барнхил избърса устата си и остави салфетката на масата:

— В никакъв случай не ме оставяйте да се намесвам. Имам работа. Благодаря, госпожо Ранкевич — каза той, когато съдържателката влезе с порцеланова кана за кафе.

Стана, преди тя да успее да му предложи още.

— Потеглям!

Всички жени го проследиха с поглед. Когато чуха след него да хлопва входната врата, мълчаливо продължиха закуската си. Тишината беше нарушавана единствено от потракването на вилиците по чиниите и шума от наливането на кафе в чашите.

Маргарет сви рамене и изтри устните си. След като прибра една къдрица на мястото ѝ, вдигна глава и каза:

— Беше просто прекрасна идея. Едно момиче може да си фантазира... Довиждане, дами. Трябва да хвана конния трамвай. Иначе

ще закъснея за магазина.

Елизабет пиеше последната си чаша кафе. Хубава идея — да припаднеш в краката на Марко Джовинко, ако ти се усмихне! Е, тя знаеше как се чувства една жена с него, но нямаше намерение да го споделя.

* * *

По-късно през деня Елизабет се качи по стълбите до шивашкото ателие в операта, където костюмите се крояха, пробваха и ушиваха. Костюмът на мадам Нордика за „Фауст“ се нуждаеше от поправка, която не търпеше отлагане. Ускори крачка, но само половината ѝ съзнание бе заето с работата, която ѝ предстоеше. Чувството за неудобство не я напускаше — страхуваше се, че отново ще срещне Марко.

Като зави и заизкачва бързо последните стъпала, Елизабет пак обвини себе си, че си е създадала проблем. Операта ѝ беше станала като дом през последните две години. Никой не знаеше нейните тайни. Снощи за първи път една от тях се беше изплъзнала от устата ѝ. Инстинктивно чувстваше, че Марко не е клюкар, но той знаеше и това беше достатъчно. Докато преди помежду им имаше професионална бездна, сега щеше да има и допълнително напрежение. А беше само началото на сезона. Предстояха няколко месеца на неизбежни срещи зад кулисите.

Младата жена нервно отвори вратата. Вътре няколко хористки имаха проби при госпожа ДеКовн, завеждаща костюмиерната и началничка на Елизабет. Главният касиер с бомбе в ръка размиваше момичетата въпреки неодобрението на госпожа ДеКовн. Пъстри платове във весела гама се подаваха от разхвърляни по огромната кройчна маса топове. Една балерина изчезна зад завесата в отдалечения край на осветеното помещение, за да свали костюма, който току-що беше пробвала.

— Ето те и теб, Елизабет — каза госпожа ДеКовн. — Прислужницата на госпожа Нордика питаше за теб.

— Господи, надявам се, че не съм закъсняла — отговори Елизабет, като свали шапката си и я окачи на закачалката.

— Най-добре изтичай до гримьорната и провери. Накарах Джулиъс да свали костюма. — Джулиъс беше син на сценичния директор, тринадесетгодишно момче с кълчищена коса, което изучаваше театъра отвътре.

Елизабет грабна сантиметъра, праметна го през врата си, взе възглавничка с карфици, малка кошничка с креда, ножици и други необходими неща и излезе от стаята.

Забързана мина край членове на трупата в коридора. Дочу от стаята на хора на втория етаж смях и небрежни акорди от пианото. Явно започваше репетиция.

От последните стъпала преди гримьорните на звездите Елизабет хвърли поглед към тази на Марко. Може би той не беше вътре.

Почука на вратата на Нордика и Елзи отвори. Мадам Нордика я видя в огледалото, където изучаваше лицето си.

— Добро утро, Елизабет. Радвам се да видя разумната ти глава. — Завъртя се на стола си. — Още веднъж благодаря за помощта снощи.

Елизабет влезе в гримьорната, която беше в значително по-добър порядък, отколкото предната вечер.

— Но аз не съм направила нищо — каза тя, като се изчерви под хладния поглед на примадоната.

— О, направи. Със сигурност знам, че ти си казала на Марко за моята беда. Затова той се появи тук и разреши проблема.

Елизабет отвори уста, за да каже, че не е казала нарочно на Марко къде отива, когато се беше блъснала в него зад кулисите, но веднага разбра, че нещата трябва да останат така, както Нордика иска. Млъкна и се усмихна сдържано.

— За наш късмет той имаше разрешението подръка.

Нордика отметна глава назад и се разсмя, много развеселена. Когато се измори от смях, каза:

— Накарах Елзи да купи чифт чорапи, за да му ги върнем. Ето ги. Днес можеш да ги дадеш на Марко. Страхувах се приятелката, за която е бил купен другият чифт, да не се обиди, че е ползван. Ето защо — нов чифт. Изпратих му бележка, за да обясня, че задържам оригинала. Не се знае кога пак ще имам нужда.

Тя отново избухна в смях. Елизабет се опита да се присъедини към веселието ѝ, но вече беше разтревожена от това, че трябва да

върне новите чорапи. Защо да не може Елзи да свърши това? Понечи да противоречи, но не можа да измисли как. Никой в театъра не спореше с примадоните, особено с обичаните от всички като Нордика. Американският ѝ произход беше причина тя да не е толкова темпераментна, колкото някои от европейските ѝ колежки.

Елизабет кимна, поглеждайки тънката кутия, към която Нордика посочи:

— Ще се погрижа да бъдат доставени.

С малко късмет можеше да ги остави в гримьорната на Марко и да се измъкне навън незабелязано.

Взе костюма на селската девойка, която Нордика щеше да играе във „Фауст“, и го вдигна. Примадоната се изправи, свали халата и го преметна над паравана.

— Е, хайде.

Помагайки си, Елзи и Елизабет обърнаха костюма наопаки и го навлякоха на Нордика. Елизабет веднага забеляза проблема. Тя беше напълняла. Семплата рокля беше безупречно ушита от личната ѝ шивачка за дебюта в тази рокля, но преди десет години. Нямаше никаква надежда връзките да бъдат вързани, а още повече и да остане място за дишане — нещо важно за певица с толкова мощен глас.

— Много неприятно — каза Нордика, докато се оглеждаше в огледалото. Без перуката с дълга жълта плитка, която вървеше с костюма на селска девойка, роклята изглеждаше смешна върху зрялата жена.

— Добре, нека видим какво може да се направи — каза Елизабет с уверен тон.

Одобри предвидливостта, с която беше изработен костюмът. Можеше да се види, че моделиерът е предвиждал точно такава съдба за дрехата. На гърба имаше оставен доста плат, имаше и за отпускане по шевове. Набитото ѝ око забеляза къде можеха да се отпуснат шевове и къде да се преместят копчетата.

Елизабет измери разликата, която трябваше да се навакса, добави два сантиметра за разширяване на диафрагмата, нужни на певицата по време на най-предизвикателните арии, и нанесе няколко знака с парче креда.

— До утре мога да я приготвя за проба — каза тя. — Това устройва ли ви, мадам?

— Да, да. Утре може. Следобед трябва да дойда за друга репетиция. Тогава ще пробваме тази ужасна рокля.

— Много добре.

Нордика съблече костюма и наметна халата си. Хвърли на Елизабет един от своите приятелски погледи. После в очите ѝ проблесна веселие.

— Когато дебютирах във „Фауст“ в Лондон, излязох на сцената и там намерих тенор, когото не бях виждала дори на репетиции. Изглежда, директорът беше закъсал с плащането на заплатите. Тенорът-титуляр отказал да пее в представлението, защото не му било платено. Директорът бил принуден в последния момент да му търси заместник и намерил този човек сред хористите.

Елизабет, която окачваше костюма, се усмихна.

— И какво направихте?

— Разбира се, дуетите ми с него бяха провалени. Но все пак имах възможността да пея ариите си. Да знаеш какви усилия положих за тях! На другия ден вече бях известна в Лондон.

Елизабет все още се усмихваше на тази история, когато от дъното на коридора долетя познат тенор, който пееше весело реплика от „Фауст“. Задържа дъха си при звука на този глас.

— Трябва да бързам — каза по-скоро на себе си, отколкото на другите две жени в гримьорната, и бързо излезе в коридора.

Но беше прекалено късно.

— А, госпожице Кендал. Или по-скоро — госпожа Кендал — каза заядливо Марко. — Надявам се, че сте добре днес.

Елизабет преглътна. Искаше ѝ се той да говори по-тихо, за да не ги чуят другите.

— Благодаря, добре съм. — Усмихна се насила. — Току-що направих пробата на мадам Нордика.

Марко пое дълбоко въздух и шумно го изпусна. След това се усмихна добродушно:

— Е, чудесно. Значи тя ще бъде облечена на нашата репетиция.

С тези думи той почука на вратата на гримьорната на Нордика.

— Лилиан — извика. — Марко е.

Самата примадона отвори и се появи в снежнобяла блуза с дантелена яка около дълбоко деколте и тясна тъмна пола. Вокалната партитура на „Фауст“ беше под мишницата ѝ.

— Знам, че си ти — каза тя, гледайки нагоре към тенора, който изпълваше коридора. — Мога да те чуя, като идваш, от мили.

Щом видя, че не се интересуват от нея, Елизабет забърза нагоре по стълбите, стискайки костюма в ръце.

Горе, в ателието, цареше суматоха. Госпожа ДеКовн се нуждаеше от помощ за костюмите на някои балерини. Няколко хористки дойдоха едновременно за проби в паузата по време на репетицията. Джулиъс тичаше навътре и навън със съобщения и въпроси от директорите господин Грей и господин Аби. И така стана почти обяд, преди Елизабет да може да се заеме отново с костюма за „Фауст“.

Не беше гладна, а и предпочиташе да работи сама, така че остана в ателието, след като всички излязоха. Слезе долу, за да се увери, че костюмите за вечерта бяха готови и на мястото си. После се върна, за да оправя роклята за ролята на селската девойка.

Разпори шевовете, отпусна ги и тропоса отново костюма за пробата на Нордика следващия ден. Скъса облечените в плат копчета и започна да ги шие на новото им място. Беше вгълбена в работата си, когато дочу звуците от вечерното представление. Знаеше, че Марко не участва. В следващата минута се упрекна, че мисли за него. Опита да се съсредоточи, убоде пръста си и го уви в носна кърпичка, за да не изцапа с кръв костюма. Накрая заши копчетата и беше готова да го окачи.

Когато се изправи, видя образа си в огледалото. Вдигна импулсивно костюма пред себе си. Розовото, бялото, златното подхождаха добре на кестенявата и коса и на лицето с тен като слонова кост.

Елизабет разпери роклята и се усмихна, позволявайки си малко илюзии. Като си тананикаше песента на вретеното от операта, започна да се движи напред-назад пред огледалото. Толкова беше погълната от изпълнението си, че не чу вратата да се отваря. Погледна страшно изненадана, когато чу сребърния глас на Марко да повтаря току-що изпятата от нея фраза.

Спря, гледайки го с широко разтворени очи в огледалото, докато той приближаваше и пееше песента на вретеното. Елизабет се обърна бързо и тръгна към металния манекен. Марко, облечен в сив редингот, с праметнат през врата шал, заобиколи масата, докато тя заканваше костюма.

— Да — каза той. — Виждам, че на вас ще стои по-добре.

Топлина обля лицето ѝ. Би могла да измънка някакво оправдание.

Но просто оправи гънките и отговори:

— Това е един чудесен и много добре ушит костюм.

— Така е. Идвах от офиса на господин Грей и видях светлината под вратата.

— О — каза тя, заета да събира пръснати карфици и да ги забожда на възглавничката. — Мисля, че нямате проба сега.

В гласа му прозвуча закачка:

— Не, нямам. Но дойдох да се извиня за снощи.

Елизабет спря подреждането.

— Не е необходимо да се извинявате — промълви тя.

— Напротив — отвърна той, сваляйки шала от врата си, тъй като вътре беше топло. — Не знаех, че сте омъжена. Нямах да ви задържам за тази късна вечеря, ако знаех. Бих искал да поднеса извиненията си и на съпруга ви. Сигурно си мисли, че съм някакъв самовлюбен простак.

Елизабет почувства, че трепери и отклони погледа си, за да не срещне очите му.

— Невъзможно е да се извините на съпруга ми.

— Как така?

Тя се смути, но искаше да каже истината. Бронята, която толкова старателно беше градила около себе си през тези две години, започваше да се пропуква. Искаше да му каже истината, но след като беше премълчавала толкова дълго, за да предотврати скандала, сега ѝ беше трудно да започне.

Рискува да го погледне в лицето. Когато видя интереса и симпатията в очите му, започна да се топи и последната част от защитната ѝ черупка. Седна на стола и каза:

— Не съм виждала съпруга си от две години. И нищо не съм чувала за него. Това е дълга история.

За момент настъпи тишина, после Марко въздъхна:

— Съжалявам.

Погледът на Елизабет беше пълен с болка и обида. За да запази емоциите си под контрол, тя започна бързо да шета по масата, подреждайки сантиметъра, назъбващата ножица и резеца.

Но Марко се наведе и бавно се протегна, за да хване ръката ѝ.

— Ще ми разкажете ли? Като на приятел?

Тя се взираше в ръката на мъжа, после се опита да вдигне очи и да го погледне:

— Аз... не знам. Никога не говоря за това. Прекалено...

Марко леко я стисна.

— Не искам да любопитствам. Съжалявам. Разбира се, това си е ваша работа.

Обърна се и тръгна. После спря и се завъртя:

— Почти забравих. Днес говорих с професор Теодор Шлут. Помоли ме да ви заведа в студиото в петък в единадесет сутринта. Удобно ли ви е?

Елизабет бе забравила всичко друго и се изправи с широко отворени очи. Прослушване?

— Той ще ме приеме?

Марко се засмя:

— Да. Ако пеете добре, ще имате учител по вокал.

— О, боже! — Елизабет притисна с ръка гърдите си. — Не знам какво да кажа.

Мъжът се върна няколко крачки назад:

— Нали това искахте?

— О, да, само... — Стисна здраво устни и срещна тъмните му очи. — А ако не ме одобри?

Той се помъчи да я успокои:

— Просто ще трябва да направите най-доброто, което можете. Имате ли нещо подготвено, за да му го изпеете?

— Разбира се. Знам много арии. — Тя се изчерви от смущение. — Както ви казах, пеех с пианото вкъщи. Майка ми искаше да изпълнявам както арии, така и популярна музика...

Марко се усмихна с разбиране:

— Тогава съм сигурен, че няма да има никакви проблеми.

Не обсъдиха въпроса за заплащането на уроците, ако професорът наистина я харесаше. Достатъчно ѝ беше да мисли за първото препятствие.

— Добре — каза Марко. — Засега оставяме нещата така. Тук ли ще се срещнем? Можем заедно да отидем в студиото му.

— Благодаря — отговори Елизабет, бършейки внезапно появилите се в ъгълчетата на очите ѝ сълзи. — Много сте любезен.

В порив на вълнение мъжът отново се приближи към нея и взе другата ѝ ръка. Не знаеше какво го вълнува в това момиче. Гледаше мокрото ѝ от сълзи лице и долови твърдия ѝ характер, с който тя се опитваше да скрие бремето си. Обзе го страст и желание да знае повече за нея. Взе ръката ѝ и я целуна.

— Няма да ми е трудно да му дам да се разбере на този мъж, който ви е изоставил — каза той тържествено. — Ако сте права, аз ще ви защита. Къде е този ваш съпруг? Защо не идва?

Сълзи обляха лицето на Елизабет и тя не успя да заглуши чувствата, които я връхлетяха. Бореше се със себе си — трябваше да избяга от топлината на Марко и в същото време отчаяно искаше да бъде обхваната от нея.

— Никога няма да се върне — успя да каже, хълцайки. — Не бих му позволила да предяви претенции към мен дори и да се върне. Надявам се никога повече да не го видя.

Внезапно тя освободи ръцете си от Марковите и се втурна към другия край на стаята. Преди да се е изложила повече, грабна наметалото, шапката и чантичката си и избяга.

ТРЕТА ГЛАВА

Марко я последва, като си мърмореше на италиански. Откакто срещна това момиче, то зае странно място в съзнанието му. Нейната тайна го завладя и той нямаше да се задоволи, докато не я разгадае. Тя се държеше разумно и се различаваше от многото мизерстващи артисти, които се надяваха да влязат в театъра. Без да се натрапва, това момиче някак си влезе под кожата му.

Тенорът стигна вратата откъм сцената точно когато младата жена я затръшна. Вън не се затрудни да я настигне. Беше се запътила да хване конния трамвай.

— Извинявайте — каза той, като сграбчи ръката ѝ. Принуди я да спре и да се обърне към него. Понижи глас заради минувачите. — Не можете да оставите нещата така. Поне да отидем някъде и да поговорим. Няма да се успокоя, докато не чуя обяснението ви!

Елизабет се опита да сподави хълцанията си, докато изтриваше очите си с кърпичка. Беше изтичала навън от театъра с шапка на главата, но наметалото бе все още върху ръката ѝ. Марко леко го придърпа. Метна го около раменете ѝ и го завърза над голямата тока.

— Сега какво ще кажете? — попита той веднага щом тя дойде на себе си.

— Не разбирам каква полза ще имате, ако узнаете за моето унижение — каза Елизабет, като чувстваше, че стомахът ѝ се е свил на топка. Но как стигна дотук?

— Това аз ще преценя — отговори мъжът. — Ако аз съм този, който ще ви помогне, трябва да сме приятели, нали? Може би има разрешение, за което вие не подозирате.

Той я поведе по тротоара към Седмо Авеню, докато стигнаха чакащата карета. С насълзените си очи Елизабет видя Франко да захвърля цигара, да отваря вратата и да я затваря, след като се качиха.

— Из парка! — нареди Марко, после вдигна стъклото и затвори. — Сега — обърна се към нея той — сме съвсем сами. Можете да бъдете абсолютно сигурна, че думите ви няма да достигнат до ничии

други уши. — Почуди се как да повдигне духа ѝ, но разбра, че ще е по-трудно, отколкото очакваше.

Каретата изтрополя край някакви декори, облежнати на стената на театъра. След няколко минути тишина, през които се отправиха към Сентрал Парк, Елизабет пое дълбоко въздух и се опита да събере мислите си.

— Предполагам, че ви дължа истината — каза тя най-накрая, достатъчно спокойна, за да говори. — Само че вие ще ме помислите или за малоумна, или за недостойна за вашата помощ.

Марко протегна ръка към нейната, но веднага я отдръпна. Независимо от странните обстоятелства, тя беше омъжена жена. Това изключваше мислите за интимност, които се въртяха в главата му още от първата вечер.

— Успокойте се, няма да си помисля такива неща. Ако ви е постигнало нещастие, то естествено не е било по ваше желание. Разбирам, че не искате да говорите за това. — Той се загледа в прекрасната фигура на обърканата жена пред себе си. — Всъщност не съм чак толкова любопитен...

Елизабет сякаш се почувства малко по-добре. Не можеше да си обясни как стана така, че вече беше в такива приятелски отношения с известния певец. В друга ситуация щеше да бъде забавно, че той ѝ предлага да бъде неин изповедник. Но собствените ѝ чувства ѝ забраняваха да бъде лекомислена. И все пак изкушението бе голямо. Защо да не разкаже историята на някого, да облекчи душата си? Беше пазила всичко дълбоко в себе си през последните две години... Започна да говори внезапно. Думите се оформяха сами и веднъж намерили изход, не можеха да бъдат задържани повече.

— За да започна, трябва да ви кажа коя съм аз в действителност.

Марко повдигна тъмните си вежди, праметна крак върху крак и се приготви да слуша:

— Би било интересно.

Елизабет се опита да се усмихне и изтри очите си:

— Кендал е името ми по мъж. Баща ми е Уинстън Слоън.

— Охо! — възкликна Марко при споменаването на заможния banker. — Знам го. Искам да кажа, чел съм във вестниците за него.

Тя му отправи ироничен поглед:

— Вие навярно сте пропуснали да прочетете за дъщеря му, която е в чужбина да учи музика. Беше споменато в колоната за светския живот, но той успя да спре информацията дотам.

Мъжът се намръщи:

— Не разбирам.

За момент предишният ѝ закачлив дух се обади:

— Нито пък тези от нашите приятели, които пътуват до Париж. Очакват да ме срещнат там, но откриват, че съм заминала например за Лондон. Съжалявам, нямах намерение да ви озадачавам.

Марко махна с ръка, за да покаже, че вече е объркан.

— Не е лесно да си наследница на голямо богатство — продължи тя. — Прекрасно знам, че много мъже биха ме ухаждали само заради това. Когато станах пълнолетна, разбрах, че не греша. Имах много ухажори, но нито един, когото бих могла да обичам истински. — Поклати глава. — Мечтаех да срещна някой, който да не знае коя съм и да ме обича заради мен самата.

Спря и погледна навън през прозореца на каретата, когато влизаха в парка. Газени лампи блещукаха по извитата алея. Подминаваха други екипажи с поклащащи се встрани фенери. Джовани дръпна юздите и конете забавиха ход.

— Това е дълга история — каза Елизабет. — Но заради вас ще се опитам да я скъся колкото може.

— Не бързайте — промърмори Марко. — Нямам никакви ангажменти за тази вечер.

— Преди три години имах навика да ходя два пъти седмично до библиотеката. Минавах край един модерен пансион на Медисън Авеню по пътя си. — Спря за момент, за да си припомни. — Не разбрах, че съм обект на внимание. Суетността ми беше приятно погъделичкана, смятах, че е вълнуващо да ме забелязват млади мъже, с които не се познавахме. Естествено това беше безразсъдно, но аз не мислех, че ще излезе нещо. Един ден, когато се връщах вкъщи, ме настигна буря. Затичах, но точно когато стигнах пансиона, се подхлъзнах и паднах. Преди да се съвзема, на помощ ми се притече един от младите господа. Не бях се наранила и когато погледнах лицето му...

Елизабет се поколеба и погледна Марко виновно. Разбира се, че не е необходимо да обяснява, че по-късно това лице беше спечелило

нейното сърце и провалило живота ѝ. Покашля се.

Мъжът до нея кимна с разбиране:

— Продължавайте.

— Той ме въведе в пансиона, където седнахме в удобната приемна да изчакаме бурята да отmine. Предложи да ме изпрати до дома, но аз казах, че съм добре. Забавлявах се от риска да бъда в непозната къща, без да позволя на никой да знае коя съм. Казах му първото си име, но не и фамилното, а и той не настоя... Наистина ме изпрати до ъгъла, когато бурята отмина, и ме помоли да се видим отново. Така започнаха многобройните ни разходки, в някои от които стигахме чак до парка. Излизах от къщи под предлог, че отивам в библиотеката. Вечер не ме пускаха никога сама, но през деня не беше трудно да изляза без придружител. Той, изглежда, също се забавляваше от тази тайнственост, която ни обгръщаше, защото постоянно говорехме, но не ми разкри много за себе си. Каза ми, че е гравьор. Не настоявах за повече. Но бях омагьосана. Глупаво, нали!

Внезапно спря и наведе глава. Страхуваше се да продължи.

Марко мълчаливо чакаше, гледайки мрачно през прозореца. Беше заинтригуван от историята, въвлечен в драмата ѝ, но в същото време съзнаваше жестоката вътрешна борба, на която се подлагаше момичето до него. Преминал през много бури в живота, той бе съпричастен на нейната трагедия. И макар че не искаше тя да се разстройва с тези спомени, някакво любопитство и загриженост го караха да мълчи и слуша. Още не беше сигурен какво ще постигне с това.

Най-сетне Елизабет продължи:

— Страхувам се, че се държа като човек, който не зачита обществените норми... Чувствах се прекалено задушена от строгото възпитание, което бях получила. — Засмя се иронично. — Майка ми например поставяше желязна пръчка под моята рокля, докато учех уроците си, за да ме научи да стоя изправена.

Тя погледна към Марко:

— Налагаха ми строго казармено възпитание през целия ми живот, чак до дебюта ми в обществото. Това беше начин да избягам. — Поклати глава. — Не след дълго той ми се обясни в любов. Бях по детски заслепена и му повярвах. Помоли ме да посетя моите родители, но му казах, че е по-добре да не го прави. Знаех, че баща ми никога не би позволил да се срещам с този човек, защото той не беше от нашата

класа. Нещо повече — знаех, че призная ли колко далеч съм отишла, щях да бъда наказана сурово. Трябва да съм била луда, но исках да продължаваме да се виждаме. Сгодихме се и годеникът ми вече настояваше да се види с баща ми. Предупредих го, че срещата ще бъде бурна, но независимо от това той беше твърдо решен да докаже честта си. Стана така, както очаквах. Заведох го у дома и обявих, че сме сгодени и ще се женим. Баща ми го изхвърли от къщата и ми забрани да се срещам с него... Никога дотогава не съм била толкова отчуждена от татко и толкова бунтарски настроена към този живот, който той очакваше да водя, особено след като почина майка ми. Като че ли аз трябваше едва ли не да я заместя.

Елизабет поклати глава:

— Но аз бях егоистка. Успяхме да си изпращаме бележки. Годеникът ми се разхождаше пред къщата в очакване да изляза и да говоря с него. И една нощ аз наистина се измъкнах от къщи. — Тя сведе поглед, взирайки се в миналото. — Искрено вярвам, че просто исках да се сбогувам, защото дори аз можех да разбера колко несъстоятелна беше връзката ни. Но в момента, в който се оказах под неговото влияние, той ме покори. Взе ръката ми и ме накара да тръгна с него. Бях замаяна от това, че отново сме заедно и го последвах. Влязохме в една къща и стопанката ме въведе в хола. За моя изненада там чакаше свещеник, готов да ни венчае.

Марко вдигна вежди, гледайки я сега направо с широко отворени очи, но пак не каза нищо. Чудеше се как ще продължи разказът ѝ.

— Годеникът ми се взираше в мен и ме умоляваше да се омъжа за него веднага. Съвсем неразумно се съгласих, но защото си помислих, че е начин да разкъсам оковите. Оковите, с които чувствах, че ме измъчва строгият ми баща и правилата на обществото, които осъждах. Отчето произнесе свещените слова и ни обяви за съпруг и съпруга. Стопанката настояваше да остана онази нощ при нея и аз я послушах. За моя голяма изненада съпругът ми каза, че има работа и ще отсъства през нощта, щеше да се върне на другата сутрин. След като ме целуна нежно, остави ме сама. Не можех да се срещна с баща си, но му изпратих писмо, в което пишех, че съм се омъжила и той не трябва да се тревожи за мен. Щях да се върна за вещите си, когато вземехме решение къде ще се установим. Съпругът ми си дойде чак

късно на следващата сутрин. Каза само, че е бил на работа. За беля смяната му била променена и ще бъде така за известно време...

... Следващата вечер той отново излезе, преди аз да си легна. На сутринта изпратих бележка, в която молах камериерката си да ми донесе нещата. Когато дойде, тя ми разказа за огромната мъка, която бях причинила на баща си. Еуфорията ми беше намаляла достатъчно и вече се чувствах виновна. Написах му дълго писмо, като го умолявах да ми прости. Исках да се срещна с него, но се страхувах от гнева му. Все пак наистина се върнах къщи онзи ден и заварих баща си дълбоко разстроен. Трудно е да се опишат чувствата ни тогава. — Елизабет въздъхна.

Марко се премести по-близо до нея. Той самият се измъчваше от историята, която тя разказваше. Но се страхуваше да развали магията. Тя продължи, без да я подтиква:

— Сърцата и на двамата бяха разкъсани. Знаех, че баща ми и аз няма да се сдобрим. Това, което бях сторила, беше непросимо. Щях да бъда отхвърлена от обществото, за което не давах пет пари. Когато съпругът ми дойде да ме вземе следващата сутрин, татко дори не пожела да се срещне с него. Установихме се да живеем в един приятен пансион и аз свикнах с това, че мъжът ми ме изоставя през нощта. Но една вечер повече не издържах. Бях самотна, живеех странен живот и бях твърдо решила да открия къде ходи съпругът ми и как прекарва нощите. Сложих наметалото си и го последвах. Той не подозираше нищо. Свиваше в улица след улица и накрая се качи на ферибота, който пресичаше река Ййст към остров Уорд. Там бяха затворът и болницата. Можете да си представите огромното ми напрежение, докато наблюдавах ферибота да се движи през реката. Не можеше да има никаква грешка. Мъжът ми отиваше или в затвора, или в болницата...

... Следващата нощ скрих главата си с качулка и отново го последвах. Този път се качих на ферибота, като внимавах съпругът ми да не ме види. Когато пътниците слязоха, успях да го проследя чак до една странична врата на затвора. Откритието ме хвърли в отчаяние, от което не вярвах, че мога да се спася. Помислих да се хвърля в реката, но се върнах с ферибота и скитах замаяна по улиците. Мисля, че онази нощ разбрах какво означава лудост. Накрая някак си се озовах в апартаментчето ни да чакам мъжът ми да се върне сутринта. Съществуваше слаба надежда, че има някакво обяснение. Той,

изглежда, работеше в затвора. Но защо не ми каза от началото? Защо беше тази тайнственост?

Елизабет продължи монотонно, гледайки право пред себе си, без да съзнава къде отива каретата. Изпридаше до края нишката на своя тъжен разказ.

— Когато си дойде следващата сутрин, го попитах какво работи, но той отново отказа да ми даде задоволителен отговор. Не мина много време и една сутрин не се върна. Нямах друг избор, освен да отида къщи при баща си, който все още ми беше сърдит. Страхувах се, че това, което трябваше да кажа, щеше да го убие, но след като прекарах няколко седмици при него, разказах цялата истина. Очите му бяха пълни със сълзи, както моите, когато каза, че дискретно ще разпита.

Не е необходимо да казвам колко бяхме нещастни. Съобщихме на познатите си, че сме болни и не излизахме. Доверен адвокат наистина направи справка и уведоми татко, че съпругът ми не работи в затвора. Всъщност той бил затворник, осъден за престъпленията си като фалшификатор... Бил подкупил тъмничаря да го пуска, за да е с мен през деня. През нощта трябвало да се прибира в затвора. Съпругът ми престанал да се връща в нашия апартамент, когато надзирателят бил сменен.

Елизабет хвърли бърз поглед към Марко, като се питаше, ако беше твърде шокиран, дали нямаше да спре каретата и да я накара да слезе. Но той само стоеше и слушаше замислено. Побърза да завърши историята си:

— Баща ми и аз бяхме разбити. Толкова се срамувах за това, което бях направила, напрежението помежду ни беше толкова голямо, че отново напуснах къщата и наех апартаментчето в пансиона, който видяхте. Добра шивачка съм и тъй като театърът ме привлича, намерих си работа там. По-рано тези, които ме заобикаляха, смятаха, че театърът е само място, където се ходи вечер за развлечение. Но да работи в театъра — това е нещо, което човек от моето общество не може да си представи.

Елизабет иронично сви рамене:

— Но това, което бях направила, вече бе ме изключило от обществото. По странен начин моето бягство ми позволи да се заема с нещо, за което винаги бях мечтала. И да разбере дали ще запазя илюзиите си, щом се сблъскам с истинския живот в театъра. Баща ми

каза на приятелите, че съм заминала в чужбина да уча музика и тази версия беше приета. Колкото до присъдата на съпруга ми, не съм чула нищо от шест месеца.

Историята беше разказана и тя остана мълчалива, докато каретата минаваше покрай Иглата на Клеопатра — обелиска, донесен от Египет. През дърветата зад паметника на светлината на уличните фенери се виждаше кремавата сграда на Музея на изкуствата „Метрополитен“.

Марко гледаше мълчаливо пред себе си. Драмата ѝ го беше поразила повече, отколкото мислеше, че е възможно. Искеше да направи нещо, да ѝ каже, че неговият живот също е бил изпълнен с изпитания и скръб, че след мъките сигурно ще дойде щастлив край, но не можеше да намери думите. Смутено се размърда и погледна през прозореца от своята страна.

Бавно минаха край Грейт Лоон и Джовани насочи каретата в страничен път, който щеше да ги отведе през парка по западната алея. Докато наблюдаваше в светлината на лампите как самотни листа се носят към земята като нощни пеперуди, Марко, без да гледа, потърси ръката ѝ. Тя прие жеста му, защото разбра неговото значение, преди да е проговорил.

— Благодаря ви, че задоволите любопитството ми — каза той. — Човек не се доверява лесно. Мога да предложа единствено приятелство. Моля ви, не се колебайте да ми кажете, ако мога да помогна с нещо.

Няколко минути Елизабет не проговори. Беше ѝ хубаво да усеща топлата му ръка, но се смуцаваше и бавно издърпа своята.

— Чувствам се добре, че ви разказах историята си — каза тя. — На никого, освен на Летис, не съм говорила за това.

— Кой?

— Камериерката ми. По-точно — бившата ми камериерка. Тя ме молеше да дойде с мен, когато напуснах дома си, но аз настоях да си намери друга работа. Бях взела твърдо решение да поема сама разноските си и изведнъж се оказах в положение да не мога да си позволя камериерка. А и започвах живот, към който тя не беше привикнала. По-късно баща ми ѝ помогна да си намери място в Бостън.

— Всичко е много добре премислено — каза Марко. — Изглежда, имате талант да създавате сюжети, както и да се въодушевявате да ги играете.

Елизабет отвърна на ироничния му тон:

— Обвинявана съм в своенравие, безразсъдство, че казвам нещо не когато му е времето или мястото и че драматизирам собствения си живот. Недостатъците в характера ми са мое собствено творение.

— Биха били по-лоши у някой друг — отговори той сериозно. — Слава богу, че не сте свършили в реката онази нощ.

Сърцето ѝ замря. Той не знаеше какво казва. За първи път след ужасния провал някой се радваше, че е жива.

Гърлото ѝ се сви.

До такава степен се беше изолирала, че бе забравила какво значи да споделяш мисли и чувства с някого. Хората, които познаваше в пансиона, бяха доста добри, но тя им разказа само един внимателно обмислен вариант на своето минало и изобщо не разкри коя е. Понякога мислеше, че ще се издаде. Напоследък истинската ѝ същност изплуваше по малко на повърхността — мнения, преценка, мисли, които идваха от сърцето ѝ. Винаги трябваше да внимава, за да не се разкрие чрез думите или поведението си.

Продължиха край езерото и Шийпс Медоу, без да проговорят повече. Когато приближиха Гранд Съркл в дъното на парка, Марко почука на прозорчето зад тях.

— Сега ще заведем госпожица Кендал вкъщи — каза той.

После отново се облегна назад. Голямото движение надолу по Бродуей му помогна да се върне в действителността, в която живееше, обичаше и работеше.

— Не трябва да забравяме срещата си следващия петък — припомни той.

— Не, разбира се.

Елизабет също се изтръгваше бавно от кошмара на своя предишен живот. Навярно същата упоритост, която я беше заблудила, сега я поддържаше жива. Тя и потапянето в музиката. Мисълта, че ще пее пред известен професор, сви стомаха ѝ. Слава богу, имаше няколко дни на разположение, за да се упражнява.

— Ще се подготвя — каза натъртено тя.

Мъжът се зарадва, като долови ентузиазма да се прокрадва в гласа ѝ. Сърцето му преля от нежност към необикновеното момиче с необикновената история.

„И все пак — размишляваше той, докато гледаше търговския район, край който минаваха — може би в този град има хиляди подобни истории.“

Марко остави Елизабет на ъгъла близо до къщата. Този път остана в каретата, за да не събужда подозренията на госпожа Ранкевич. Докато я наблюдаваше как върви по улицата с гордо или може би упорито вдигната глава, нареди на Джовани да обърне каретата към хотел „Ансония“ на Апър Уест, където живееше.

Когато стигна къщата, Елизабет влезе в приемната. Там нямаше никой и тя седна пред пианото, както правеше често, за да даде израз на чувствата си. Пръстите ѝ пробягаха по клавишите. После прерови партитурите и намери пиесите, които много обичаше.

Не след дълго отделните фрази, които пръстите ѝ свиреха, се сляха в позната интродукция и тя започна да пее естествено, мелодично, с топлота, което накара наемателите да се заслушат.

От другата страна госпожа Ранкевич откряна вратата си, за да чува по-добре акордите от приемната. Горе Маргарет Хютъллинг, която точно слизаше, спря с усмивка на лицето си и седна на стълбите, за да слуша. Една по една се отвориха и други врати в пансиона. Защото Елизабет пееше, а това беше нещо, което всички обичаха.

Понякога тя изпяваше една-две песни и после си вършеше работата. Друг път, както тази вечер, се вживяваше в музиката и за голямо удоволствие на всички квартиранти, с изключение на господин Барнхил, от претрупаната приемна се лееха песен след песен. Оперна ария бе последвана от „След като балът свърши“, изпята с такава сърцераздирателна интонация, че Маргарет избърса една сълза. Следваха „Оркестърът продължи да свири“, „Аура Лий“ и други любими мелодии. След това тя се насочи към италианските мелодии — „Обратно в Соренто“, и накрая завърши с опера.

Госпожица Хелибранд, гостенка в жилището на госпожици Йорк, се обърна към Ан и попита:

— Моля те, кажи коя е тя?

— Това е младата Кендал — отговори Ан. — Живее на третия етаж. Чудесно момиче е. Много почитена, макар че работи в театъра.

— Господи, в хора ли пее? — попита госпожица Хелибранд, впечатлена от чистия пътен глас с възхитителни високи тонове.

— О, не — отговори Селма. — Шивачка е. Мисля, че завежда гардероба.

— Разбирам — беше отговорът на госпожица Хелибранд. — Жалко, че талантът ѝ се пропилява. Но тя е възпитана и никога не би ѝ хрумвало да е на сцената.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дори познатите на Елизабет от пансиона забелязаха колко поугрижена беше тя през тази седмица. Всеки ден ходеше в операта, връщаше се вкъщи и ако не беше прекалено късно, се упражняваше в приемната. Хората, живеещи в пансиона, не се месеха в личния живот на другите. В това се състоеше разликата със семейството. Масата за хранене предоставяше възможност за светски разговор и клюки, но личният живот оставаше собствена грижа.

И така в деня преди Елизабет да се яви на прослушване при професор Шлут госпожа Ранкевич се изкачи, накуцвайки, по стълбите до третия етаж и почука на вратата ѝ.

Когато отвори, съдържателката ѝ съобщи, че има посетител и подаде малка бяла картичка. Линдси Уайтхърст, адвокат.

— Благодаря, госпожо. Ще слеза веднага.

Госпожа Ранкевич кимна, намуси се, запъшка и тръгна към стълбите. Нямаше представа каква работа можеше да има адвокатът с момичето. Надяваше се да оставят вратата на приемната открената. Ако не, може би ще трябва да прибегне до подслушване от сутерена.

Беше оставила отпушени старите тръби за повикване на слугите, монтирани в къщата още при строежа ѝ. Разбира се, тръбата в салона беше скрита от завеси и обикновено хората не я забелязваха. Всички тръби се свързваха с трапезарията на слугите или с това, което е било трапезария. Сега само две момичета денем помагаха на госпожа Ранкевич, така че въпросното помещение се ползваше от тях само за обед.

Елизабет нервно приглади косата си и провери как изглежда в раираната копринена рокля с ивици черна лъскава бродерия. Линдси Уайтхърст можеше да означава само едно — новини за съпруга ѝ. Влезе в приемната и затвори добре вратата зад себе си. Господин Уайтхърст се поклащаше на токовете си и гледаше през прозореца с изглед към парка. Обърна се, когато Елизабет дойде. Беше облечен в двуреден редингот с копринени ревери и вратовръзка с широк възел.

Косата му беше разделена по средата, а от верижка, прикрепена към джоба му, висеше монокъл.

— Добро утро, господин Уайтхърст — каза тя, като му подаде ръката си.

Той леко я стисна и кимна с глава:

— Госпожице Слоън, радвам се да видя, че изглеждате толкова добре.

Адвокатът винаги използваше моминското ѝ име. Първоначално беше нает от баща ѝ и затова мислеше за Елизабет като за Слоън, въпреки естеството на новата си поръчка.

— Благодаря. Заповядайте, моля.

И двамата седнаха на дивана с избеляла пурпурна тапицерия и гъсти ресни в долната част. Седнаха с колене под ъгъл, така че бяха почти с лице един към друг.

Линдси не губи време:

— Имам новини за съпруга ви.

Елизабет погледна встрани:

— Да?

— Трябвало е да бъде преместен във федерален затвор, но корабът, на който са били затворниците, потънал в буря близо до брега на Северна Каролина. Съпругът ви не е между спасените.

Младата жена рязко обърна глава към него:

— Искате да кажете, че се е удавил?

— Не можем да сме сигурни. Не е изключено да е използвал възможността да избяга. Разбира се, търсенето на удавници продължава. Но веднага щом имах възможност, аз дойдох да ви предупредя.

Сърцето ѝ се разтуптя:

— Искате да кажете, че ако е жив, ще се опита да ме намери?

— Възможно е. Мислех, че трябва да сте подготвена.

Елизабет стана и закрачи по килима на цветя.

— Той не знае къде живея.

— Така е. Но ще ви намери, ако бившата ви хазяйка знае къде сте отишли. Би могъл също да се свърже и с баща ви.

Елизабет обърна лице към него с още по-ужасен поглед:

— Баща ми никога няма да го приеме.

— Тогава може би сте в безопасност. Впрочем само ако не желаете да ви открие.

— Не желая.

Обърна му за миг гръб, притискайки длани една към друга. После отново се извърна към адвоката с изправена глава. Но като проговори, треперещите устни издадоха вълнението ѝ.

— Благодаря ви, че ми съобщихте за това усложнение.

Той вдигна брада с професионален маниер. Линдси Уайтхърст винаги имаше неутрално изражение, което нито отричаше, нито одобряваше коментар на клиент. То му помагаше да се справи с много деликатни положения по делови начин.

Елизабет направи няколко крачки в стаята.

— Както знаете — каза тя след минута, — аз исках да се освободя от съпруга си. Обаче не бих могла още повече да zlepоставям баща си с процедурите по един публичен развод.

— Разбирам затруднението ви — каза адвокатът.

— Ще ме държите ли в течение? — попита тя, като се насилваше да остане спокойна.

Линдси стана.

— Разбира се. И аз ще ви помоля да ме уведомите веднага щом научите нещо. Написал съм домашния си адрес на гърба на картичката, която имате. Не се притеснявайте, ако трябва да ми изпратите съобщение след работно време.

— Благодаря. — Макар и зашеметена от новината, Елизабет се радваше да я чуе от Линдси, а не от някой друг. Той беше много предпазлив.

Продължаваше да стои гордо изправена, докато го изпращаше до вратата. Хрумна ѝ да му каже за големия си късмет да бъде прослушана от известен вокален преподавател и го направи.

Линдси гледаше замислено, докато я слушаше. После кимна:

— И желаете да се отдадете на този си стремеж?

— Да, ако професорът ме приеме.

— Чудесно. Тогава ви пожелавам много късмет.

Елизабет бързо се качи по стълбите, след като затвори вратата след него. В жилището грабна палтото и шапката си и побягна надолу. Имаше нужда да излезе от къщата за дълга разходка. Трябваше да размисли.

Веднъж озовала се на улицата, тя се насочи на запад към жилищната част на града. Улицата беше спокойна и тиха, за разлика от чувствата, които свиваха сърцето на Елизабет. Изобщо не мислеше, докато измина няколко пасажа. Ритмичното движение по широкия тротоар, стълбищните парапети от ковано желязо, които водеха към високи открити преддверия, слънчевият есенен ден и дългата редица къщи, хотели, клубове и църкви ѝ помагаша да се освободи от напрежението. Постепенно стигна до такова състояние, че можеше да обмисля информацията на Линдси Уайтхърст.

Спря на ъгъла на 34-а улица да изчака движението. Мраморната облицовка на четириетажната сграда „Стюарт“ се издигаше на северозапад. На север няколко надписа и раирани сенника оповестяваха присъствието на малки магазини и кантори. Дами сновяха нагоре-надолу по работа, някои бутаха колички, минаваха и каруци със стока. За всички, освен за Елизабет, животът продължаваше с нормалното си темпо.

Влезе в една чайна и седна до прозореца. Сервитьорка ѝ поднесе чаша с димящ чай и кифла. Ритуалът на пиенето и отхапването от кифлата накара Елизабет да се успокои. Гледката към улицата ѝ помогна да подреди мислите си.

Греховете от миналото ѝ тежаха много. Но не можеше да забрави, че утре ще пее пред професор Шлут. Ако я приемеше за ученичка, щеше да бъде щастлива. Повече от всичко друго искаше да учи музика при него. Докато съпругът ѝ беше здраво заключен в затвора, нямаше никакво препятствие между Елизабет и избраната от нея професия. Разбира се, тя съзнаваше, че ако наистина е достатъчно талантива, за да стане актриса, истинското ѝ име ще излезе наяве. Но до тази възможност имаше много време.

Знаеше, че е грешно да се надява, че съпругът ѝ се е удавил в бурята и мълчаливо се молеше тези мисли да ѝ бъдат простени. Отдавна беше престанала да изпитва друго, освен съжаление към този човек. Той ѝ бе предложил възможността да се бунтува, но тя никога не беше го обичала. Толкова дълго беше задържала инцидента на нещастната си женитба в дълбините на съзнанието си, че миналото вече ѝ изглеждаше като друг живот. Беше се променила през двете изминали години.

— Още чай? — До нея, засмяна, стоеше сервитьорката.

— Да, благодаря ви.

Момичето ѝ сипа още от горещата течност и остави чайника на масата пред Елизабет, за да може да си налива сама.

Младата жена обви чашата с ръце, за да се стопли. Трябваше вече да се изправи пред тайните, които толкова беше крила от всички, включително и от себе си. Имаше нужда от изход. Повече не можеше да живее в преддверието на ада, който си беше изградила.

Докато изпие чая, знаеше какво ще прави. Щеше да отиде в една от църквите наблизо и да поседи тихо. После да престане да се надява, че съпругът ѝ е мъртъв. Не искаше да отиде в ада за такива мисли. И щеше да се моли да има сила да се освободи от него, ако го откриеха. И да намери начин да го направи, без да влачи фамилието си име по вестниците.

Защото въпреки че ѝ тежеше бремето на миналото и несигурността на бъдещето, знаеше, че трябва да го посрещне сама. Миналото трябваше да бъде забравено.

* * *

— Аха — каза приветливо професор Теодор Шлут, учителят по музика, когато се приближи, за да поеме ръката на Елизабет. — Значи това е твоето протеже.

Младата жена стоеше до Марко в слънчевото студио. В построения преди две години Карнеги Хол предлагаха подобни помещения за квартири на музиканти, които искаха да живеят и работят близо до активния живот в новата концертна зала.

Професор Шлут имаше брада и мустаци и беше леко прегърбен. Разглеждаше я през чифт очила без рамки, които после свали и прибра в джоба на раздърпан зелен жакет. Усмихна се на Елизабет, а после на Марко, който току-що бе свършил с представянето и стоеше вдясно от нея.

Тенорът кимна:

— Много ви благодарим за времето, което ни отделяте.

Голямата афганска хрътка, която лежеше на надиплено одеяло в един ъгъл, се изправи и погледна новодошлите с големите си очи.

— Това е кучето ми, Губернатор Уърти. Надявам се, че нямате нищо против. Но той може да почака и в дневната, ако предпочитате.

— Нямам нищо против — каза Елизабет леко усмихната. Понеще да има публика с дълга гъста козина, изострена муцуна и увиснали уши.

Губернатор Уърти, изглежда, разбра, че ще му бъде позволено да остане, защото след като се завъртя няколко пъти в кръг, легна отново на одеялото, като положи муцуна върху лапите.

Марко се беше подготвил какво да каже. Не искаше да признае, че всъщност никога не е чувал Елизабет да пее, защото тогава веселият старец можеше да си помисли нещо друго. Наистина той не беше много наясно как стана така, че доведе Елизабет тук. Но големият тенор имаше и таланта да приема от живота условните знаци и да не подлага на съмнение нещата, които, изглежда, бяха предопределени. Историята ѝ го беше развълнувала и активизирала неговия непоколебим оптимизъм, с който бе превъзмогнал много изпитания. Нещо му говореше, че този път оптимизмът извира от забуленото с тайна бъдеще на Елизабет. Но освен факта, че искаше да помогне на момичето, той не поставяше под въпрос мотивите си.

— И какво избрахте да пеете днес?

Професор Шлут поведе Елизабет към блестящия роял, който изпълваше половината стая. Тя стеснително му подаде партитурите си. Той ги прегледа през очилата без рамка, които отново закрепил на носа си.

— Донесох две от любимите си пиеси. — Усмихна се колебливо. — Пея ги от малка.

— Добре, добре. Да видим какво имаме.

Професорът седна на скамейката пред рояла, като повдигна задната част на жакета си. Елизабет застана до извивката, като се подпираше с една ръка. Опитваше се да се съсредоточи върху това, което ѝ предстоеше, но спазми в стомаха ѝ отпъждаха всякаква мисъл.

Марко, който разбираше важността на момента, ѝ отправи окуражителна усмивка и тръгна към вратата.

— Ще чакам в съседната стая.

— Не е нужно — разсеяно каза професор Шлут, докато отгръщаше първата страница на партитурата.

Но Марко отвори тихо вратата и се измъкна навън. Разбираше нервността на Елизабет и не искаше да я разсейва, въпреки че самият бе любопитен да я чуе как пее. Но все пак можеше да слуша и през затворената врата на гостната.

Когато професор Шлут започна да свири, цялото му същество се превърна в единно цяло от чувства и енергия. Пръстите му пробягаха по клавиатурата и изглеждаше, че леката му гърбица изчезна.

Елизабет започна на италиански „Той ще дойде някой ден“ от „Мадам Бътерфлай“ и след първите нотки гласът ѝ се понесе в красивата и тъжна мелодия. Пръстите на професор Шлут галеха клавишите от слонова кост в акомпанимент на Елизабет, която с гласа си предаваше нежността и копнежа на нещастната Бътерфлай в песента за изгубената любов. Елизабет беше в състояние да се потопи в копнежа на Бътерфлай. Дори кучето в ъгъла гледаше тъжно, сякаш разбираше дилемата на нещастната героиня.

От другата страна на вратата Марко се усмихна, като чу тоновете, които будеха възторг. За момент той също се промени. Духът му се повдигна, като слушаше приглушената музика. Той тихо тананикаше и едва се удържаше да остане във всекидневната, докато акомпаниментът на професора не доведе пиесата до сърцераздирателния ѝ финал.

— Тя може да пее — каза си Марко с въздишка и доволен да си припише заслугата, че я е открил. После започна да крачи напред-назад по износения килим.

— Много добре — заключи професор Шлут от другата страна на вратата. Повече от това не би казал. Прелисти партитурата, за да изсвири началните акорди на друга пиеса. — Италианският ви се нуждае от малко изглаждане, но вие притежавате естествена способност да оформяте фразата.

Елизабет почувства лек прилив на кураж. Каза си, че той няма да каже нещо ласкаво току-така. Но беше още твърде рано да се радва. Насочи вниманието си към следващата пиеса — красивата ария, изпята от Лорета в комичната опера „Джани Шичи“.

Гласът ѝ се лееше и ехтеше в прочувствената ария, където Лорета умолява баща си да помогне на семейството на любимия ѝ. След като свърши, Елизабет погледна професор Шлут, който отново нареждаше партитурата.

Той кимна и промърмори утвърдително, но не каза нищо повече. Губернатор Уърти тупна два пъти с опашка по одеялото и тя прие това като единствената изразена похвала.

За края на прослушването беше избрала да пее „Наричат ме Малкото лютиче“ от оперетата „Н. М. S. Pinafore“. Към края на веселата мелодия Марко не можеше повече да се сдържа. Втурна се в стаята и я аплодира.

Елизабет се изчерви, а професорът свали ръце от клавиатурата. Тенорът прекоси стаята и изпя първите тактове на дуета от същата оперета.

Елизабет не можа да не се засмее, а професор Шлут подхвана акомпанимента. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се присъедини. Тъй като не помнеше дуета наизуст, бързо заобиколи рояла, вдигна партитурата, която професорът беше съборил, и намери пиесата.

И тримата се забавляваха и накрая дуетът тръгна. Марко се разхождаше из студиото, пеейки своята партия. Елизабет бързо влезе в тон, когато двамата играеха самата сцена. Тя забрави всичко друго, отдавайки се изцяло на ролята в синхрон с действията на партньора си — млад моряк, който планува да избяга с любимата. Накрая професорът ги аплодира, а двамата избухнаха в смях.

— Отличен избор на музиката — каза Марко, когато смехът им утихна. — От известно време насам искам да пея ролята на Ралф, а не съм имал възможност. Е, съжалявам за моята намеса. Ще имате да обсъждате някои неща с професора. — И той стисна ръката ѝ и намигна за кураж.

— Няма да се бавим, Марко — каза професорът и прогони ентузиазирания тенор обратно в другата стая.

Елизабет се усмихна. Беше ѝ много хубаво. Нервността, която изпитваше в началото, беше отстъпила място на неподправената радост да твори музика. Сърцето ѝ танцуваше от вълнение и имаше нужда да изтрезнее за това, което професорът можеше да каже.

Той пресече стаята, за да затвори вратата след Марко. После се върна до рояла и седна на скамейката, макар да не постави ръцете си на клавиатурата. Нагласи очилата и прочисти гърлото си.

— Имате потенциал — каза той и Елизабет си позволи да диша. — За щастие Марко ви доведе при мен, преди някой друг преподавател да ви обсеби и провали. Гласът ви притежава естествена гъвкавост, но

трябва да работим внимателно, да учим само роли, подходящи за младия ви и още неразвит глас. Ако сте готова да работите много усърдно и да правите точно каквото ви казвам, мисля, че мога да ви помогна.

— О, професоре, благодаря ви! — Почти се задави от думите си. Беше повече, отколкото очакваше да чуе. — Не знам какво да кажа.

— Не е необходимо да казвате каквото и да било — продължи той, като потриваше длани една в друга. — Просто трябва да се уговорим за уроците. За щастие имам един прозорец точно сега. Можем да започнем следващата седмица по това време, ако ви е удобно.

— Да, само... — Сиянието изчезна от лицето ѝ, когато прецени действителността. — Страхувам се, че заплатата ми в театъра е нищожна. Имам спестени пари само за няколко урока. След това ще трябва да прекъсна... Може би ще е по-добре да не започвам, преди да мога да продължа и напредвам толкова, колкото е необходимо.

Той ѝ отправи великодушна усмивка:

— Разбирам. Обаче няма нужда от заплащане. — Прочисти гърлото си. — Анонимно лице го е уредило. Имате „ангел“, както се казва в театъра. Така че виждате — за таксите вече са се погрижили.

Елизабет го гледаше с отворена уста:

— Имам „ангел“? — Добре разбираше какво означава това. Човек, който вярва в нея, беше предложил да плаща уроците ѝ. Но изненадата беше последвана от ясното съзнание, че ангелът не може да бъде никой друг, освен Марко. Кой друг беше изразил желание да ѝ помогне?

Затвори уста и изправи рамене.

— Поласкана съм, но съм сигурна, че не мога да приема.

Професор Шлут само примигна:

— А може ли да попитам защо?

— Аз... аз не бих могла да приема помощ от анонимен дарител, без да знам защо се предлага тя.

— Покровителят трябва да остане анонимен — сви рамене професорът. — Ако бях на ваше място, мила моя, бих премислил. Може да не се появи отново такава възможност.

Тя сведе очи.

— Да, знам. — Леко разтърси глава, като мислеше за Марко. — Но няма да е редно. — Вдигна поглед. — Обаче ако положението ми се промени, може ли да ви се обадя отново? За мен ще означава много да мога да уча при вас.

Професорът кимна:

— Разбира се.

Стана от рояла и Елизабет разбра, че не трябва да отнема повече от времето на заетия човек. Протегна ръка:

— Благодаря, професоре. Не мога достатъчно добре да изразя как оценявам това, което направихте.

Той сведе глава над ръката ѝ.

— Няма защо. Помислете за малката въ... възможност. Не бива да погубвате таланта си. Но трябва да започнете да работите, преди да е станало късно. Други амбициозни ученици ще вземат ролите, които вие бихте искали да получите, ако чакате прекалено дълго.

Тя разбра какво има предвид.

— Да, ще си помисля сериозно. Благодаря.

Кучето се изправи, като че ли разбра, че прослушването е свършило. Професор Шлут потупа главата на афганката:

— Да, да, знам, Губернаторе. Време е за нашата разходка.

Елизабет се обърна и тръгна към вратата. Като я отвори, видя, че Марко разглежда колекция от фотографии и си тананика. Веднага се обърна и я погледна с надежда. Тя не каза нищо, но кимна и той прекоси стаята, за да ѝ отвори вратата.

Минаха по тесния коридор, стъпките им отекнаха по дървения под, после зачакаха пред флорентинската решетка, която ограждаше асансьора. Знаеше, че певецът е любопитен да узнае какво са разговаряли с професора, но не каза нищо, преди асансьорът да спре пред тях със скърцане. Той отвори вратата и влязоха. Асансьорът се заклати и после тръгна надолу, като спря на няколко места, за да могат да се качат още хора.

Чак когато стигнаха приземния етаж, последваха другите в малкия вестибюл и накрая излязоха на тротоара от страничната врата, Марко проговори.

— Е? — попита той, след като направиха няколко крачки и спряха пред голям рекламен афиш отстрани на сградата.

Елизабет вдигна глава:

— Каза, че имам потенциал и ако съм готова да работя много упорито, ще уча при него.

Марко плесна с ръце:

— Това е чудесно!

— Само че точно сега не мога да си позволя да взема повече от няколко урока. Разбрахме се, че е по-добре да започна, когато ще мога да продължа. — Тя поклати глава. — Така че не мога веднага да започна.

Не посмя да го погледне в очите, защото беше приела, че той е „ангелът“, който беше предложил да плаща за уроците. Знаеше, макар и поласкана от интереса му, че ако приеме, това ще означава само едно нещо. Не можеше повече да руши репутацията си, като се задължава към този така очевидно привлекателен човек. Тя вече беше опасно податлива към чара му. Съществуваше само едно място, до което приемането на такава услуга щеше да я заведе, а дотам не биваше да стига.

Реакцията му към решението ѝ беше трезва:

— Разбирам — бе всичко, което кача.

Тръгнаха по Седмо Авеню, отстъпвайки пред минувачи, които бързаха за срещи или влизаха в някои от евтините ресторанти, обслужващи близкия театър и търговския център.

Марко изпитваше желание да зададе много въпроси, но ги спотаи в себе си. Беше направил, каквото можеше.

— Е? — каза той внимателно. — Може би няма изход. Може ли поне да ви откарам? Франко и Джовани сигурно са направили нещо с каретата ми.

— Мисля, че ще вървя пеш — отговори Елизабет.

Той учудено повдигна тъмните си вежди:

— Такова голямо разстояние?

— Свикнала съм. Ходенето ми доставя удоволствие.

Марко се засмя:

— Добре тогава, хубав ден е. Щом така сте решили.

Трудно ѝ беше да погледне красивото лице със закачливите очи:

— Благодаря, че уредихте прослушването. Беше повече, отколкото можех да се надявам.

Марко махна с ръка, като все още се оглеждаше за каретата:

— Не се притеснявайте. Всеки амбициозен артист заслужава поне да бъде чул.

Взе ръката ѝ и леко я стисна:

— Тогава ще се видим в театъра. Може би по-късно днес.

Докато стояха и разговаряха, видяха професор Шлут да излиза от страничната врата на Карнеги Хол с Губернатор Уърти на дълга каишка.

— А, ето и професора — каза Марко. — Може би ще го придружа в разходката му до парка, докато успея да намеря каретата си. Уви, Франко май е хукнал да преследва някоя фуста и аз също трябва да ходя пеш. — Все още се подсмиваше, когато махна на Елизабет и я остави.

Обърна му гръб, присъедини се към човешкия поток, движещ се по Седмо Авеню, и пое дълбоко дъх. Добре, беше прослушана. Но като други сънища, и този не бе довел до нищо. Въпреки че ако размислеше, трябваше да намери начин да си плаща уроците. Може би има. Би било лудост да остави възможността да се изплъзне между пръстите ѝ. Трябва да има изход. Но в настоящия ѝ дребен живот имаше толкова малко неща, за които да се захване.

Упоритият мечтател в нея, който винаги бе отказвал да приеме „не“-то като отговор, вече беше зает да измисля план.

ПЕТА ГЛАВА

Елизабет се движеше край редицата костюми, окачени на подвижната рейка в гардеробиерната, готови да бъдат свалени долу на следващия ден. Нямахте съмнение, осъзна тя, един липсваше.

Вратата се отвори и младият Джулиъс нахълта вътре:

— Ето ви и вас, госпожице Кендал. Господин Аби иска да ви види в офиса си. Казва веднага да отидете.

Елизабет се изненада. Рядко я викаха в офиса. Когато измъченият театрален директор имаше нещо да й каже, то беше под формата на заповеди, извикани иззад кулисите или от стълбищната площадка. Щом като всичко в гардеробиерната вървеше гладко, Хенри Аби и Морис Грей почти не се месеха. И когато го правеха, обикновено обсъждаха нещата с началничката на Елизабет, госпожа ДеКовн.

— Веднага идвам. Благодаря, Джулиъс.

Момчето приглади гънките по баретата, която държеше в ръце, и я постави на рошавата си глава. Съобщението беше предадено. Той отвори вратата и хукна по коридора.

Елизабет окачи костюма, който държеше, и го последва по-бавно.

Офисът на директора беше един етаж по-долу, откъм страната на 39-а улица. Тя побърза по стълбите, по коридора и зави зад ъгъла. Почука на новобоядисаната врата. Отвори ѝ съдружникът на Аби, Морис Грей.

— А, госпожице Кендал. Благодаря, че дойдохте така бързо — каза Морис, любезен мъж със закръглено лице и къдрава коса. От двамата директори Морис Грей беше този, който ползваше дипломатични средства при работата си с хората.

— Господин Аби искал да ме види? — попита Елизабет, като влезе в преддверието, а Морис затвори вратата.

— Хм, да. Иска. Елате с мен, моля. — Поведе я през втора врата.

Офисът, който ползваха двамата директори, беше ярко осветен от големи прозорци с ромбовидни стъкла с изглед към центъра на града.

Бюрата и на двамата бяха затрупани с документи, мастилници, счетоводни книги, а стените бяха покрити с фотографии на артисти.

Хенри Аби беше стегнат енергичен мъж с добре подстригана брада и мустаци. Очите му притежаваха свойството да пронизват. И сега го правеха, докато Елизабет колебливо приближаваше бюрото му.

Той вдигна поглед от договора, над който се беше смръщил:

— А, да, госпожице Кендал.

Елизабет никога не носеше халка и никога не беше поправяла впечатлението в операта, че е неомъжена.

— Искали сте да ме видите.

Той насочи навъсения си поглед към нея:

— Страхувам се, че в гардеробиерната ни има проблем, който изисква да ви зададем няколко въпроса.

Тръпки пропълзяха нагоре по гръбнака ѝ, но тя издържа:

— Ако имате предвид липсващия костюм, аз току-що разбрах за това, докато проверявах списъка за утре вечер.

— Хм — измърмори Аби. — И имате ли някаква представа къде е?

— Не, господине — каза тя. — Точно се канех да го търся, когато вие ме повикахте. Може би хористката, която го носи, го е взела.

— Уверявам ви, че случаят не е такъв.

Елизабет не можеше да не погледне към по-симпатичния господин Грей, който стоеше зад бюрото си с поглед, изпълнен с болка. Бавно осъзна в какво я обвиняваха и удивлението ѝ беше толкова голямо, че само гледаше господин Аби с широко разтворени очи.

— Липсващ костюм е сериозен проблем, госпожице Кендал. Нямате ли друго обяснение?

— Както казах, едва сега забелязах. Но сигурно ще се появи. Уверявам ви, ще го потърся на всички възможни места.

Внезапна умора надделя над гнева на господин Аби:

— Ако костюмът не се намери до края на настоящия ден, ще трябва да набавим друг. Госпожа ДеКовн вече има грижата за плата. Надявам се, че няма да се стигне дотам. Не можем да си позволим подобна загуба.

— Разбирам, господин Аби — каза тя, стоейки като парализирана. Ясно бе, че е отговорна като завеждаща гардероба. — Ще се погрижа да не се случи отново.

— Надявам се, госпожице Кендал — каза Аби. — Надявам се да е така. Това е всичко.

Елизабет бързо се обърна, а Морис побърза, за да ѝ отвори вратата. В преддверието се опита да ѝ каже нещо успокояващо.

— Надявам се, че ще намерите костюма, мила моя — каза той, като ѝ отвори и външната врата. — Не е добре да се разстройва така колегата ми. И, разбира се, разноските дори за един костюм...

Остави изречението недовършено, но тя оцени загрижеността:

— Разбирам и се надявам, че повече няма да имате основание да се тревожите. Ще се опитам да установя какво се е случило с роклята още сега.

Пожела ѝ довиждане и затвори вратата след нея. В коридора Елизабет въздъхна дълбоко. Липсващ костюм. Първото нещо, което трябва да се направи, е да говори с госпожа ДеКовн и разбере какво мисли тя.

Спря в средата на коридора, когато в главата ѝ проблесна мисълта, че някой я е видял да слага костюма от „Фауст“ онази нощ. Сега, когато той липсваше, вероятно свидетелят е подхвърлил на господин Аби, че тя го е взела. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Беше смешно да се допусне, че би могла да открадне костюма. И с каква цел? И все пак тя знаеше, че понякога в трупата се ширят ревност и отмъщение. Възможно бе някой да е пуснал нарочно мълвата. Може би някой зложелател искаше да я отстрани.

Спомни си, че Марко я беше видял да играе с изчезналата рокля, но със сигурност той не би я наклеветил пред управата. Отхвърли тази мисъл.

Елизабет влезе в работилницата и видя госпожа ДеКовн да развива руло плат за злополучния костюм. В ателието нямаше никой друг. Големите прозорци щедро пропускаха светлина в стаята, но настроението на Елизабет не беше никак слънчево.

Тя се изкашля:

— Току-що бях при господин Аби. Този плат е за новата рокля, нали?

— Да — кимна по-възрастната шивачка. — Ако не намерим старата.

Елизабет вдигна ръце.

— Не мога да си представя какво е станало. Казах на господин Аби, че ще претърся основно.

Госпожа ДеКовн свърши с развиването на лъскавия плат и се изправи. В суровото ѝ изражение нямаше никаква злонамереност. Изглеждаше по-скоро преуморена.

— Не е за първи път — каза тя.

— Какво искате да кажете?

— Миналата пролет изчезна един от египетските костюми. За късмет съкратиха броя на хористите и костюмът се оказа излишен.

Елизабет ахна:

— Защо никой не ми е споменал за това?

— Защото, както казах, нямаше нужда. Вие инвентаризирахте само костюмите, които действително се използваша.

За Елизабет беше ясно, че думите на госпожа ДеКовн съдържат повече от буквалния си смисъл. Смущаваше фактът, че два такива инцидента са се случили под носа ѝ. Заплашваше да я обземе паника и тя се подпря на работната маса. Реши да не разпитва повече за египетския костюм.

— Още сега започвам да търся. Надявам се, че няма да има нужда да шиете друга рокля.

След няколко часа усилия тя седна на една кутия и скри глава в ръцете си. Напрежението ѝ не беше намаляло.

Вече щеше да се приеме, че костюмът наистина е откраднат. Госпожа ДеКовн трябваше да крои новия.

Вината натежа над Елизабет, въпреки че беше невинна. Тя се чувстваше отговорна, фактът, че изчезналият преди египетски костюм никога не е бил намерен, я притесняваше още повече. Нима госпожа ДеКовн е прикрила загубата умишлено? Или просто беше прекалено заета, за да се притеснява за един липсващ костюм, от който вече нямаше нужда.

Беше късно и трябваше да се откаже от търсенето. Стомахът ѝ се бунтуваше, скоро щеше да стане време за вечерята при госпожа Ранкевич. Поне костюмите за тази вечер бяха на местата си, за всички се бе погрижила. Реши все пак да провери, преди да си тръгне.

Светна осветлението в гардеробиерната и отиде в стаята на хористите. Там преброи всички костюми. В края на рейката въздъхна нервно. Бяха налице.

После провери гримьорните на солистите, където всичко изглеждаше наред.

След това отиде в зелената стая, където хористи и танцьори щяха да чакат реда си по-късно тази вечер. Провери под и зад диваните, за да види дали нещо не е било забравено. Стаята беше в ред. Точно когато дръпваше вратата зад себе си, чу Марко да се разпява в гримьорната си. Нямаше настроение да разговаря с него и затова тръгна в обратна посока.

Но като се обръщаше, гласът прозвуча в коридора, а мелодията после прекъсна. Тя спря и леко кимна.

— Елизабет! — извика той, приближавайки към нея. Беше облечен в сиво палто, с бял шал около врата.

— Добър вечер — каза тя смутено.

Мъжът я хвана нежно за лакътя и я насочи по коридора към страничната врата.

— Радвам се, че ви видях — каза той. — Искан да говоря с вас.

— Добре, но... Страхувам се, че съм заета.

— Естествено. — Погледна я по-внимателно и видя тревогата в очите ѝ. — Нещо не е наред ли?

Тя пое дъх, за да отговори и после прехапа устни. Кимна и каза:

— Липсва един костюм. Обвиняват мен.

Лицето на Марко потъмня. Той загрижено сбърчи чело.

— Разкажете ми за това — изрече с равен глас.

— Костюм на хористка — каза тя тихо. — Госпожа ДеКовн трябва да ушие друг за утре вечер. Търсих навсякъде, но не мога да го намеря.

— Как изглежда? Какъв цвят е? — попита Марко.

Въпросът му я изненада.

— Защо, това е рокля за една от дамите в хора. Кремава, с жълто тук-там и златисто. Но не виждам...

Певецът я дръпна в един ъгъл и понижи гласа си.

— Това може да е важно. Златисто, казвате?

— Да, имаше златисто по него. Обточен със златиста гарнитура.

Той пусна ръката ѝ и се загледа право пред себе си. После разтърси глава, сякаш да се освободи от някакви паяжини. Погледна към нея.

— Не съм я взела — каза тя уморено. — Боя се, че някой е пуснал злонамерен слух. Защо ми е да крада костюм...

— Разбира се, че не сте вие — отговори Марко с повече увереност, отколкото би могла да очаква. — Ще говоря с Аби за това.

Елизабет се огледа, притеснена, че отново е насаме с него. Наистина беше нормално хората от операта да разговарят помежду си, но нейните странни чувства към този мъж, нарастващата честота и интимност на разговорите им я караха да се опасява не само за себе си, а и от възможните клюки.

Тя се отдръпна от него, за да си тръгне.

— Благодаря за вниманието. Но аз съм сигурна, че ще се намери.

Марко я изгледа как се отдалечава, очите му бяха замислено присвити. После сложи цилиндъра на главата си и излезе от театъра, за да хапне нещо преди разпяването за вечерното представление.

Елизабет се изкачи по стълбите към работилницата и помогна на госпожа ДеКовн за новия костюм. Говореха малко, а шефката ѝ избягваше да я погледне в очите. Това я караше да се усеща още по-неудобно. Без да има защо, изпитваше чувството, че всичко е по нейна вина, а в същото време се упрекуваше за тази слабост.

Работиха до късно, за да приготвят костюма за проба на следващия ден. Едва тогава реши да се прибира. А вечерното представление течеше. В коридорите се носеше музика, но Елизабет не надникна зад кулисите, както обикновено, когато останеше в театъра до толкова късно. Беше много притеснена тази вечер, за да е в състояние да изпита удоволствие от музиката и спектакъла.

Навън беше тъмно, но тя побърза, за да хване конния трамвай, като се стараеше да не поглежда към непознати мъже. В града имаше много почтени работнички, но беше доста по-късно от обичайния им час за прибиране вкъщи.

Елизабет седна в предната част на трамвая и въпреки че няколко мъже я загледаха, никой не ѝ проговори. Когато слезе на 26-а улица, тръгна тичешком към своя пансион.

Вътре я посрещнаха топлината и уютните светлини. Сестрите Йорк тъкмо слизаха, за да поиграят на джин руми в салона. Спряха в подножието на стълбата.

— Добър вечер. Елизабет — поздрави Ан. — Сега ли се прибирате?

Елизабет свали бонето и разтърси къдриците си:

— Да. Трябваше да работя до късно в операта.

— Е, надявам се, че сте пътували спокойно. Все пак сама, толкова късно... — каза Селма.

— Да, благодаря. Всичко беше наред — усмихна се уверено тя на дамите.

— Е, ние тъкмо слизаме за нашата игра. Искате ли да се присъедините?

— О, благодаря. Но трябва да свърша още нещо в стаята си. Надявам се играта да ви е приятна.

— Няма как — каза Ан, намигайки на Елизабет. — Трябва да си върна четирите долара, които загубих от сестра си снощи.

— Разбирам — отговори младата жена. Не искаше да взима ничия страна. — Е, нека по-добрата спечели.

Остави двете дами и тръгна към стълбите, но сега я спря госпожа Ранкевич, която отвори вратата си и подаде глава.

— Госпожице Кендал, онзи адвокат беше тук. Остави това.

Тя подаде един плик на Елизабет.

— Благодаря, госпожо Ранкевич.

Тръгна, за да се прибере най-сетне в стаята си, но зад нея съдържателката направи няколко крачки:

— Надявам се новините да не са лоши.

Елизабет спря и бавно се обърна.

— Благодаря. И аз се надявам за същото.

Посланието на Линдси Уайтхърст беше нейна лична работа и нямаше намерение да дава обяснения на госпожа Ранкевич. Видя, че тя се опитва да зададе някакъв въпрос, но не го изчака. Разбира се, знаеше, че който и да я потърси в пансиона повече от два пъти, става тема за клюкарските езици. Побърза към стаята си, за да прочете бележката. Беше много кратка.

„Трябва да ви видя колкото е възможно по-скоро — пишеше в нея. — Моля, телефонирайте ми и ще дойда веднага.“

Притисна листа до гърдите си. Сигурно имаше новини за съпруга ѝ. Отиде до огледалото, отново сложи бонето на главата си и завърза връзките под брадичката. Беше решила тя да посети адвоката си.

Отвън спря един малък файтон и даде адреса на Линдси Уайтхърст на кочияша. Беше близо нагоре по Пето Авеню. Скоро спряха пред къщата с червени тухли.

Икономката на адвокатата я поздрави и въведе в кабинета. След миг чу да се приближават стъпки. Линдси влезе в стаята и затвори тежката дъбова врата зад себе си.

— Елизабет, защо така? Очаквах да се обадите и аз щях да пристигна.

— Трябваше да работя до късно в театъра и затова дойдох лично. Това спестява време. — Освен това тя не искаше да ползва телефона в пансиона. Опасяваше се от подслушване.

Уайтхърст кимна и с жест я покани да седне. После и той седна на ъгъла на полираното си махагоново бюро. Погледът му беше професионален, с точно изчислени официалност и съчувствие.

— Мислех, че ще искате да го знаете. Смъртта на съпруга ви е потвърдена. Тялото му е било изхвърлено на брега. Няма съмнение. Не исках да ви притеснявам с идентифицирането. Надзирателят го разпозна.

Зави ѝ се свят и тя вдигна ръце до лицето си. Линдси стана от бюрото и се приближи да докосне рамото ѝ.

— Сигурен съм, че това е шок за вас. Да ви наля ли нещо? Глътка бренди може би?

Кимна, неспособна да проговори. След като ѝ сипа кехлибарена течност от кристал на гарафа, той ѝ подаде чашата. Тя се облегна на стола и отпи. Замижа и остави брендито да се плъзне по гърлото ѝ. После отвори очи.

— Значи най-сетне съм свободна. — Елизабет погледна към Линдси и после сведе поглед, сълзи на облекчение пълнеха ъгълчетата на очите ѝ. — Знам, че не би трябвало да изпитвам подобни чувства, но не мога иначе.

— Всичко е наред. Разбирам ви. Бракът ви е бил нещастен. Младежка грешка. Може би не е моя работа, но често съм чел на лицето ви, че не обичате съпруга си. Безспорно е по-лесно да се предаде такава новина на вдовица, която не би тъгувала...

Наля и на себе си от гарафата и вдигна чаша като за тост за добро бъдеще.

Елизабет допи брeндитo си, тo правeшe нeщo с глaвaтa ѝ. В нeя сe нaдигнa мъкa. Нo тoвa нe бeшe мъкa oт зaгубaтa, a пo-скoрo нaсъбрaлoтo сe вълнeниe, кoтo бeшe пoтискaнo прeз пoслeднитe гoдини. И зaпoчнa дa плaчe.

Линдси ѝ пoдaдe лeнeнa нoснa кърпa, кaтo чaкaшe eмoциитe дa oтминaт.

— Съжaлявaм — кaзa Елизaбeт, eзикът ѝ бe лeкo нaдeбeлял. — Тoвa e прoстo eднa прoмянa. Едвa ли знaм кaквo дa мислa.

Линдси oтпи oт брeндитo си и oтнoвo сeднa нa бюрoтo:

— Мислa, чe ви рaзбирaм. Сeгa стe свoбoднa жeнa. Oт тoвa, кoтo ми кaзa бaщa ви, нaй-вaжнoтo e, чe никoй никoгa нe e узнaл зa вaшия брaк. Тoвa сeгa e кaтo нoвo, чистo нaчaлo, нaли? Имaтe късмeт вce пaк.

Елизaбeт изтри oчитe си.

— Дa, съжaлявaм зa Албeрт. Нaистинa съжaлявaм. Нo нe мoжeх дa нaпрaвя нищo, зa дa му пoмoгнa. Сeгa тoй e плaтил зa прeстъплeниятa си или щe плaти в oтвъдниятa живoт. Нo аз... аз...

Думитe oтнoвo я зaдaвихa. Линдси нaлa дo пoлoвинaтa чaшaтa ѝ. Бeшe събрaл дoстaтъчнo oпит с клиeнти в мигoвe нa кризa. Знaeшe, чe e нaй-дoбрe дa им дaдe врeмe дa oтрeaгирaт нa нoвинитe, билo лoши или дoбри.

Елизaбeт oтпи oщe eднa глъткa oт брeндитo и пoпи устни с нoснaтa си кърпичкa. Извeднъж oтвoри пo-ширoкo oчи и пoглeднa прaвo прeд сeбe си.

— Бaщa ми? Тoй знae ли?

Линдси кимнa и сe усмихнa успoкoявaщo.

— Дa. Пoсeтих гo вeднaгa слeд кaтo oстaвих бeлeжкa зa вaс в пaнсиoнa. Бeшe мнoгo oблeкчeн oт тoзи изxoд.

Тя вдигнa oчи към нeгo.

— Тoй... тoй искa ли дa мe види?

— Сигурeн съм, чe искрeнo жeлae тoвa, Елизaбeт.

— Нo нe гo кaзa, нaли?

— Същo кaтo вaс, тoй бeшe тoлкoвa изнeнaдaн, чe нямaшe врeмe дa oсмисли гoлaмaтa прoмянa. Съветвaм ви дa oтидeтe дa гo видитe.

— Дa, дa, нeпрeмeннo. — Елизaбeт сe изпрaви някaк нeстaбилнo, нo чувствaшe, чe e врeмe дa си тръгвa. — Трaбвa ли дa нaпрaвя нeщo другo?

Адвокатът поклати глава:

— Не. Ще се погрижа да ви изпратят смъртния акт. Покойникът е оставил завещание, което издирих чрез надзирателя. Разбира се, няма нищо — само няколко вещи. Аз — той се покашля — ще уредя всичко.

— Благодаря.

Линдси я последва до вратата:

— Може ли да ви повикам фойтон?

— Да, моля ви.

Той си сложи шапката и я придружи до улицата, фойтонът беше намерен и след минути Елизабет си почиваше на седалката. Като свободна жена...

* * *

Марко пътуваше по Медисън Авеню към къщата с червени тухли, която беше купил за майка си Роза. Наистина тя не бе искала да се мести от Малка Италия, където живееха всичките ѝ приятели. Но синът ѝ настояваше — сега, когато беше победил мизерията, той не можеше да допусне майка му да живее под наем. Знаеше, че тя ще се сприятели с други хора в новата квартална църква и там можеше да се занимава с благотворителност. В миналото Роза беше пожертвала много, за да му даде възможност да учи музика. Сега Марко можеше да я възнагради за лишенията и твърдо бе решен да се грижи за удобствата ѝ.

Друга италианска общност обитаваше горен Ийст Сайд, малко на изток от изискания квартал, в който Марко беше купил къща на майка си. Когато отидеше до Трето Авеню, тя пак щеше да се чувства като у дома си — там латерни свиреха любимите ѝ мелодии сред тропота на трамвай и виковете на амбулантни търговци.

Каретата спря пред редицата червени къщи с покрити каменни веранди и балюстради. Марко се втурна нагоре по стълбите и използва собствения си ключ. Във входния салон хвърли цилиндъра си върху закачалката, после свали и редингота, като го метна на един от резбованите столове от черен дъб. Не извика, защото беше късно и би могъл да събуди някого.

Погледна през плъзгащите се врати, които водеха до библиотеката вляво, но не видя никого там. Пианото в салона със стълбището сякаш чакаше някой да докосне клавишите му от слонова кост. Марко несъзнателно отиде до него и затвори капака на клавиатурата.

Стените бяха покрити с груб плат и четириъгълни орнаменти. Три коня препускаха по теракотените плочки, а на издадената полица по средата на стълбището имаше няколко японски вази. Беше хубав този дом на майка му.

Марко поглади с пръсти лакираното дърво на пианото и се обърна да се изкачи по стълбите. Под вратата на дневната на майка му на третия етаж прозираше светлина и той почука.

— Мамо, аз съм — каза нежно.

— Марко, влизай, сине. — Привлекателната жена на средна възраст стана от канапето, където бродираше гоблен.

Роза Джовинко беше висока и добре сложена, с прошарени коси. Не бе пълна, но от нея лъхаше сила, която идваше от закалката на борбата с живота. Кожата на лицето ѝ, макар вече осеяна с бръчки около очите и челото, беше с гладък тен и подхождаше на тъмните ѝ очи с пепеляви петънца. Изпъкнали скули правеха лицето ѝ да изглежда по-слабо, отколкото беше.

Стаята бе украсена с тапети в два нюанса на синьото под фриз от релефни цветя, фотографии на Марко и многобройните му братовчеди стояха на камината и върху масички в ъглите, осеяни с вази.

Той прекоси ориенталския килим, за да целуне майка си по двете бузи. Тя се усмихна:

— Сигурно си гладен, сине. Ела в кухнята и ще ти дам хубава супа.

Роза си беше позволила да наеме прислужница, за да ѝ помага в домакинството в голямата къща, но продължаваше да готви сама.

Той щипна бузата ѝ:

— Не съм дошъл да ям, майко.

— Глупости, Марко. Пееш цяла вечер и изглеждаш блед. Трябва да се храниш.

Той взе ръцете ѝ в своите.

— Точно така. Ще хапна малко. Но трябва да видя Лусинда. Будна ли е още?

Роза кимна.

— Да. Току-що отиде в стаята си.

Марко целуна майка си по челото.

— Тогава първо ще говоря с нея. А после ще опитам твоята супа.

Докато Роза слизаше до кухнята, Марко прекоси салона. Резбованата дъбова врата беше вече леко отворена и Марко влезе.

— Здравей, Лусинда — каза той на тъмнокосата красавица, наведена над един скицник върху кръглата маса в центъра на стаята. Керосиновата лампа хвърляше голям кръг светлина. Момичето беше облечено в муселинена блуза в розово и бяло и тъмна пола. Гъстата тъмна коса се виеше около лицето ѝ и се спускаше надолу по гърба.

Тя извърна тъмните си раздалечени очи към него.

— Здравей, Марко. — Устата ѝ остана полуотворена от изненада.

Той влезе в стаята и се облегна на вратата, която затвори зад себе си. Погледът му беше строг, но не суров.

— Дойдох за роклята. Тази, която взе от операта вчера.

ШЕСТА ГЛАВА

Тъмните очи на Лусинда се разшириха още повече. Тя не отговори и след миг се върна към скицника, в който рисуваше с въглен.

Марко пристъпи зад нея и погледна рисунката. Лусинда имаше талант. Всеки можеше да го види на хартията. Лицата на двете деца бяха живи, с израз на любознателност. Но тъгата в лицето на майката и очите ѝ, насочени право към този, който гледаше рисунката, смущаваха. Имаше нещо неуравновесено в изкуството на Лусинда.

— Това е много хубаво, мила, много хубаво.

Той коленичи до нея и бавно издърпа скицника от ръцете ѝ. Очите ѝ го отбягваха, но Марко я накара да го погледне.

— Можеш да довършиш рисунката сутринта.

Тя се намръщи леко и тръсна глава.

— Разбира се, че можеш. Но аз трябва да получа роклята веднага. Ти и мама бяхте в операта днес следобед. Спомни си, дойдохте да ме видите в театъра след лудото ходене по магазините. Не знаехме къде си отишла, докато ние разговаряхме с господин Аби. Мислехме, че си с медицинската сестра в залата. А пък тя смятала, че си с нас. Ти си се качила в гардеробиерната, нали? За да вземеш един от прекрасните костюми.

Марко хвана ръцете ѝ и я изправи. Тя вдигна глава, докато той говореше, но се загледа във вратовръзката му. Мъжът сложи пръст под брадичката ѝ.

— Знам, че харесваш хубавите костюми, Лусинда, но те не са твои. Трябва да ми върнеш роклята. — Гласът му стана по-строг. — Ако не го направиш, че пострада едно хубаво като теб момиче.

Лусинда вдигна глава:

— Можеш да я отнесеш — каза тя. — Не я харесах, след като я разгледах вкъщи.

Марко въздъхна с облекчение. Поне си призна, че я е взела. Понякога се преструваше, че не знае за какво става дума, когато той се мъчеше да установи къде е поредната ѝ плячка. А когато намереше

предмета, тя казваше, че е за бедните жени на Благотворителното общество.

— Къде е?

Момичето отпрати един от престорено свенливите си детински погледи. После изведнъж започна да си пее песничка, сякаш Марко не беше там, и насочи вниманието си към рисунката.

Но той беше свикнал със странностите на Лусинда. Постави ръцете си на раменете ѝ.

— Къде е роклята, миличка? В гардероба ли е?

Тя прекъсна за момент песента, леко се намръщи и после пак запя.

Марко отиде към паравана за преобличане, над който бяха метнати чифт чорапи. Нищо. После отвори вратите на гардероба и видя костюма, окачен до други нейни рокли.

Вратата зад него се отвори и влезе Бриджит, сестрата, в чиста бяла униформа:

— Лусинда, време е да се приготвяш за лягане — каза хубавата шведка, после погледна към Марко, който ровеше в гардероба. — Ох, господин Джовинко, не разбрах, че сте тук. — Тя бързо сложи ръце на гърдите си. — Не исках да ви прекъзвам.

— Всичко е наред, Бриджит — отговори Марко, като извади живописния костюм. — Дойдох само за това.

Сестрата разбра веднага и притисна с ръка устата си от смущение. После се изляха извиненията ѝ:

— Съжалявам за това, което се е случило днес в театъра. Наистина мислех, че Лусинда е с вас. Стори ми се, че беше само за четвърт час.

Марко реши да стегне дисциплината. Не биваше сестрата да си мисли, че може да оставя Лусинда сама. Все пак разбираше, че младата болногледачка е била заслепена от магичния ритъм на театъра и затова се е разсеяла за няколко минути.

— Това не трябва повече да се случва! — каза строго той.

Бриджит разтърси русата си глава.

— Не, разбира се, че не! Няма да се случи. — Тя погледна Лусинда. — Ела сега, мила, нека да ти помогна да се съблечеш.

Марко тръгна към вратата.

— Ще тръгвам. Лека нощ.

— Лека нощ, господин Джовинко — каза Бриджит.

Лусинда мълчаливо се втренчи в рисунката си.

Мъжът праметна костюма върху ръката си и слезе на първия етаж. Остави го в библиотеката и продължи към кухнята, където знаеше, че ще намери майка си.

Голямата кухня беше в западната част на приземния етаж. Тук Роза и прислужницата разполагаха с достатъчно пространство, за да проявят кулинарното си майсторство. Край една от стените на няколко полици беше нареден порцелан, чашите висяха спретнато на бронзови куки. До поставките за съдове една желязна мивка с монтирана поставка за сушене заемаше останалата част от стената. От другата страна беше хладилникът. До вратата беше монтиран телефонът. Роза стоеше пред фурната и бъркаше своята вкусна супа.

— Мамо, прекалено угаждаш на лошия си син.

— Не говори глупости. Марко. За какво говори с Лусинда?

Той седна до кухненската маса и остави майка си да му сервира.

— Взела е още един скъп костюм от операта. Изглежда, отишла е до гардеробиерната, докато сме разговаряли с Хенри. Казах на Бриджит, че това не бива да се случва отново.

Роза седна срещу него, за да го гледа, докато се храни.

— Значи там е била. Трябва да е сложила костюма при другите неща, които купихме. Съжалявам, Марко. Това ще ти създаде ли неприятности?

Синът ѝ се загледа тъжно в чинията си.

— Вече ги създаде на друг. Ще трябва да намеря начин да кажа на Хенри.

Тя се пресегна през масата и стисна ръката му:

— Съжалявам, детето ми.

Марко остави лъжицата и погледна майка си:

— Всичко е наред, майко. Знаеш, че никога не бих позволил да приберат Лусинда в болница. Тук успяваме да се грижим за нея с помощта на Бриджит. Онези лекари, които искат това, само ще влошат нещата. Психиатричните клиники са тъжни места, жестоки и мръсни. Лусинда не е от буйните. Вярно, че не е съвсем добре тук — той почука слепоочието си, — но аз все още смятам, че добра храна, свеж въздух и слънце е по-добре от клиника с доктори манияци. Няма да я оставя в ръцете им.

Марко бе склонен да се разгорещи по този въпрос, но Роза го разбираше.

— Ти си много благороден, момчето ми. Повечето хора в твоето положение, ако беше застрашена кариерата им...

— Знам — каза той рязко. — Повечето хора, които се домогват до популярност като моята, изтриват всякакви петна от биографията си. Ако имат такъв член на семейството си, ще го заключат или ще се отърват от него...

— Но ти не постъпваш така, сине.

Марко взе ръката на майка си.

— Ние сме дискретни. Знаеш, че в някои дни Лусинда е напълно нормална. Вярвам, че моята репутация се гради върху доброто ми пеене, а не върху това дали имам член на семейството, който малко е мръднал! Досега вестниците не са ни хванали. Надявам се, че няма да го направят много скоро. Трябва да знаеш, че никога няма да предам Лусинда заради мои егоистични цели. Тя е нашата малка тайна. Никой от тези, които я видяха днес в театъра, не си помисли, че е ненормална.

Роза потупа сина си по ръката:

— Това е той — моят Марко! — Погледът ѝ излъчваше гордост, а сърцето ѝ се препълни от любовта, която изпитваше към сина си.

Марко се нахрани и се изправи да тръгва.

— Сине, скъпи — каза Роза, като вървеше с него към стълбите. — Не забравяй, че обеща да изведеш утре Лусинда с лодка.

— Няма да забравя, майко. Можеш да ѝ кажеш, че е сигурно. Ще отидем, след като обядваме. Поканен съм, нали?

Бяха стигнали входния салон и Роза постави ръце на кръста:

— Откога моят син не е добре дошъл на масата ми за обяд?

Той се усмихна и я целуна. После взе костюма от библиотеката, сложи си палтото и шапката.

— Лека нощ, майко. До утре.

— Лека нощ. Марко.

* * *

Елизабет със снежнобяла блуза и сини жакет и пола стоеше пред двамата директори в офиса им.

— Липсващият костюм не е бил върнат. При тези обстоятелства ние, за нещастие, намираме за необходимо да... — Хенри Аби се изкашля и сгъна отново носната си кърпичка.

— Да ви отстраним временно от длъжност — довърши той.

— Разговаряхме с госпожа ДеКовн и въпреки че тя се опита да ви защити, изкопчихме от нея факта, че това не се случва за първи път.

Младата жена онемя от смущение:

— Не знам какво да кажа — промълви тя.

— Инструктирах госпожа ДеКовн да държи гардеробиерната заключена. Само тя ще има ключ от нея.

Елизабет погледна към двамата мъже, които се криеха зад големите си бюра:

— Значи съм уволнена?

— Не уволнена — каза Морис, като се опитваше да омекоти удара. — Просто отстранена. Трябва да успокоим борда на директорите. Не можем да не предприемем нищо, когато изчезват костюми. Но, мила моя, това е само временно отстраняване. Ако виновникът бъде открит и всичко се изясни, ти пак ще бъдеш повикана да заемеш поста си.

Каза това, като че ли очакваше всичко да бъде тъй розово, но Елизабет не беше наивна.

— Как мислите да хванете човек, който краде костюми през шест месеца?

Хенри сви рамене:

— Вероятно ще опита отново и тогава...

Младата жена не изчака:

— Прекрасно. Ако това е начинът, правдата ще се пенсионира. А аз ще си взема нещата и ще напусна...

— Моля ви, разберете...

Морис я последва до вратата, но тя се движеше прекалено бързо, за да не види той сълзите, които напълниха очите ѝ. Уволнена! И то за нещо, което не е сторила. За минута не им повярва на хубавите думи за възможната реабилитация.

Едва ли можеше да мисли правилно, но изтича горе, мина край група хористи, които излизаха от работилницата, и събра вещите си. Не потърси госпожа ДеКовн, за да се сбогува. Старата жена може би нарочно е искала да я уволнят, макар че един господ знаеше защо. Със

сигурност имаше достатъчно работа и за двете. Но завистта не може да бъде обяснена.

Избяга от театъра. Сълзи замъгляваха погледа ѝ, но тя зави зад ъгъла и тръгна по Бродуей — улица, която познаваше достатъчно добре, за да върви по нея, без дори да вижда.

— Внимавайте, госпожице! — извика един мъж, върху когото почти налетя.

Елизабет само нахлупи бонето си по-здраво и не се обърна. Прекоси на 42-а улица и хвана конния трамвай към жилищния район.

Пътува по целия път до 59-а и слезе. После влезе в парка, тръгна бавно по завитата алея. Избърса очи с гърба на дланта си и седна на една пейка, за да се съвземе.

Животът ѝ се променяше прекалено бързо. Преди няколко дни беше тайно омъжена работничка, живееща инкогнито в скромен пансион. Беше окована към миналото си, към което бе много болезнено да се погледне, особено когато нямаше и никакъв изход от него. Развод със съпруг-затворник щеше да хвърли името ѝ на вестниците — нещо, което беше недопустимо за едно момиче, отгледано в отбраното общество. Няколко дни по-рано бъдещето ѝ означаваше шаблон от ходене в театъра, кроене, шиене, пробване на костюми, слушане на опера, сънуване на безобидни сънища. Но всичко това изведнъж беше променено.

След малко тя се изправи и продължи да върви, без да мисли накъде, защото денят беше слънчев, а жакетът ѝ топъл. Като следваше хората, които се разхождаха и се любуваха на това спокойно кътче в средата на шумния град, разумът ѝ започна да пресява значението на промените. Вече не беше омъжена, а по-скоро вдовица. И никой не знаеше за това или почти никой. Вече нямаше работа. Беше свободна да преследва мечтата си да пее. Някои от бариерите бяха отпаднали. А професор Шлут мислеше, че тя притежава талант.

Тази мисъл я владееше, докато стигна езерото, където гондоли с навеси и пътнически лодки с гребла се носеха по накъдрената повърхност на водата. На другия край зад крайбрежния навес бяха завързани още лодки. Елизабет спря, за да наблюдава идиличната сцена. Сентрал Парк беше една от благословиите на Ню Йорк. Тук човек можеше да дойде, когато е разстроен, когато е радостен или пък когато просто иска да избяга от забързаното темпо на града.

Зад нея един полицаи се полюшваше на коня си и когато тя се обърна, той докосна каската си с камшика за поздрав. Обичаше парка през всички сезони, но късната есен ѝ беше особено приятна.

Гледаше една двойка, която се носеше по езерото в гребна лодка, и внезапно позна Марко. Не можеше да сбърка тъмнокосата му глава. Сакото му бе метнато на мястото до него, ръкавите му бяха навити и тя видя мускулестите му ръце. Но това, което привлече вниманието на Елизабет, беше прекрасната млада жена в лодката. Забеляза младото ѝ лице, тъмната коса и гъстите вежди. Момичето се усмихваше и говореше. Звуците от смеха долитаха над водата, но не и думите.

Елизабет извърна очи и притисна длани към бузите си. Заля я унижение. Марко с друга жена, сигурно тази, за която беше купил чорапите. Тя бързо се отдалечи от езерото. Глупаво беше да се разстройва така, че Марко Джовинко е с жена. Той трябва да ги има стотици. Не беше ли си го казвала? И все пак гледката, в която той се усмихва на някоя друга, я накара болезнено да осъзнае истината, че тя за него е нищо.

Не знаеше какво точно иска да бъде за него. Но след разговорите им си беше помислила, че могат да бъдат приятели. Нямаше логика, но надеждите ѝ, родени може би в момента, когато разбра, че съпругът ѝ е мъртъв, бяха разрушени. Нещо повече — едва сега призна пред себе си, че е имала такива надежди.

На Марко може би му беше приятно с нея. Вероятно наистина искаше да ѝ помогне и за пеенето. Но нямаше нищо повече... И все пак неговите собствени думи, предлагащи приятелство, звучаха в съзнанието ѝ. Изведнъж сложността на чувствата ѝ се оказа непреодолима и Елизабет започна да плаче. Изтича извън алеята и хукна през тревата, докато остана без дъх. Тогава се отпусна върху ствола на едно голямо дърво. Натрупаните емоции рукнаха с цялата си сила. О, защо Марко трябваше да е с друга? Колко чудесно щеше да бъде да го срещне сам тук, в парка, и да сподели всичките си тревоги, всичко. Да се облекне на него за подкрепа.

Приведе се, хлипаше, без да иска, сълзите се стичаха по бузите ѝ. Потърси в джоба си носна кърпичка, после преглъщаше и хлипаше, докато се изля всичко. Не само мъка, а по-скоро сложните вълнения, причинени от промяната и плашещата перспектива на неизвестното бъдеще.

Накрая пое дълбоко от свежия въздух и избърса лицето си. После тръгна бавно, като подритваше листата. Трябва да заличи Марко от съзнанието си. Имаше достатъчно други неща, за които да мисли.

Излезе от парка. На Бродуей хвана конния трамвай. Качи се мъж с връзка банани, които продаваше, и Елизабет си купи един, като се сети, че не бе обядвала. Слезе на 28-а улица и се насочи към къщи. Съзнанието ѝ бе някак прояснено, но емоционално беше пресушена.

Спря в средата на алеята, предизвиквайки проклятията на двама бизнесмени с бомбета, които почти се блъснаха в нея.

— О, съжалявам — промърмори Елизабет и приближи до витрината на близкия магазин. Примигна на слънчевата светлина, едва различавайки познатите гледки пред себе си. Стана ѝ ясно какво трябва да направи...

Беше ли това бягство, чудеше се тя, докато бавно вървеше по тротоара.

Не, не е бягство, отговори си твърдо. Това беше правилното решение. Не можеше повече да живее в пансиона, след като нямаше работа. А като млада вдовица беше готова да започне живота отново. Но имаше и да си навакса.

Време беше да си отиде вкъщи. Не при госпожа Ранкевич, където ключките се споделяха от всички, които живееха живота си по свой собствен начин. А вкъщи — в големия дом на Пето Авеню, в другия ѝ живот, и да открие, че има баща, който все още я обича.

Зави по 26-а улица и когато стигна ъгъла на Петдесето Авеню, се загледа към жилищния район, към онзи друг свят, който беше отбягвала като чума от падението си насам. Какво щеше да стане сега?

Бързо прекоси улицата и тръгна към сградата на пансиона. Щеше да се качи направо горе, да събере нещата си и после да съобщи на госпожа Ранкевич, че напуска. Време беше да сложи ново начало.

СЕДМА ГЛАВА

Марко излезе на Медисън Скуеър Парк откъм Двадесет и трета улица. Дъждът беше измил праха и придал на природата празничен вид. Мъжът вдъхна свежия въздух с пълни гърди. Съжالياваше, че не беше срещнал Елизабет в театъра, когато връщаше костюма. Госпожа ДеКовн му каза, че тя е била освободена и сега го мъчеше чувство за вина.

Той бе отишъл направо при двамата директори и пое отговорността за липсващия костюм. Въпреки че те бяха шокирани от разкритието му, обещаха да бъдат дискретни. Не би било добре нито за Марко, нито за операта, ако репортерите се докопат до тази история.

Господин Аби и господин Грей се заинтересуваха дали Лусинда е посещавала операта по-рано и когато им отговори, че е идвала и преди няколко месеца, те се спогледаха. Попитаха Марко дали тя не е взела и един египетски костюм, тъй като госпожа ДеКовн бе признала и тази липса. Той обеща да провери, не знаеше нищо за предишния инцидент — знаеше само, че Лусинда има склонност да прибира неща, които не са нейни.

Беше отишъл да посети двамата театрални директори, за да свалят подозрението от Елизабет, но разбра, че те временно са я отстранили от работа. След като въпросът се изясни, увериха го, че ще бъдат щастливи да я върнат. Марко предложи той да ѝ предаде добрата вест, тъй като се чувстваше косвено виновен за нейното уволнение.

Сега той направи едно леко отклонение, за да купи половин дузина рози от цветаря от другата страна на парка, и закрачи бързо по тротоара. Розите бяха дар, с който щеше да придружи извиненията си. Заради него Елизабет загуби работата си като гардеробиерка и той бързаше да оповести възстановената справедливост.

Пресичайки парка, си представи Елизабет. Не беше точно красива, но откровеният поглед на големите ѝ очи и чертите на лицето ѝ бяха приятни. Не бе от онези жени, които го предизвикваха да ги завоюва. Беше трогнат от нейната драма сигурно защото и неговото

минало беше изпълнено с превратности. Марко също живееше два живота. В обществото той беше очарователният тенор, весел и благороден с колегите си, точен в работата.

В личния му живот съществуваше Лусинда. Приятели и съседи в Малка Италия я познаваха и им съчувстваха. Много от тях се бяха грижили за това странно дете, когато и Марко, и майка му трябваше да ходят на работа, защото баща му беше ранен при злополука на пристанището.

Бяха твърде бедни, за да я водят по скъпи доктори, а някои мислеха, че с възрастта болестта на момичето ще мине. И може би така беше по-добре. Марко ужасно ненавиждаше лекарите, наричащи себе си специалисти по психически заболявания, които всъщност тъпчеха с лекарства, измъчваха и си правеха експерименти с пациентите. Каквото и да й имаше на Лусинда, тя щеше да си го носи цял живот.

Засега най-доброто за нея се оказа неговата теория за нормално семейно обкръжение, добра храна и чист въздух. Състоянието й не се влошаваше. А в някои дни изглеждаше почти нормална.

Той закрачи по-бързо — розите шумоляха в ръката му, увити в подходяща хартия. Започна да оглежда фасадите по улицата, за да не пропусне къщата, после спря изненадано.

Пред пансиона, където живееше Елизабет, спря елегантен кабриолет. Марко веднага забеляза добре подбрания чифт коне със сплетени опашки. На капрата седеше огромен кочияш, който носеше шапка с блестящ връх, ливрея с лъскави копчета и бели панталони. Беше така безупречно облечен, както и високият строен лакей, който слезе долу.

Марко вдигна поглед точно навреме, за да види как Елизабет се появява от предната врата на къщата и слиза по стъпалата. Лакеят й отвори вратичката.

Марко примигна. Пристъпи напред да я повика и спря. Къде отиваше с този бляскав екипаж? Сдържаните й маниери, докато, подпомогната от лакея, се качваше в каретата, вирнатата й глава, бързото кимване — тя се държеше по странен начин. Тук имаше нещо.

По-скоро несъзнателно, отколкото нарочно, мъжът се спря до железната врата на парка и застана така, че да вижда, без да го забележат. Елизабет се настани в купето, а лакеят се върна на капрата. Докато Марко гледаше как каретата тръгва, у него се разгоря чувство

на любопитство и ревност. Беше очаквал да намери момичето самотно, объркано от загубата на работата си.

Вместо това, видя я облечена в елегантни дрехи, които нямаше и представа, че може да си позволи, да излиза като светска дама, която отива на обичайната си визита у приятели. Той стисна розите и се намръщи. Чувстваше, че има право да знае истината. Какво ставаше?

Беше се надявал да прочете благодарност в нейните очи, задето я беше върнал на работа в театъра. Ако беше споделил с нея за Лусинда, може би тя щеше да се приобщи към неговото нещастие, тъй както той бе съпричастен към нейното. Не отричаше, че е романтичен. Трябваше да остави нещата да се развиват сами.

Но изненадата се смеси с надеждите му. Наруга се на италиански. След това закрачи отривисто след каретата. Оставаше му да направи само едно нещо — да разбере къде отива. На Пето Авеню извика фойтон. Преди да се качи, спря две дами, които се разхождаха по улицата.

— Моля ви, мили госпожи, вземете тези цветя. Те не могат да отидат при тази, за която бяха предназначени.

Марко се усмихна на учудените жени, а перата на шапките им се развяха в отговор. Не дочака благодарности, нито пък отвърна на въпросителните им погледи.

— Следвайте онази кола! — каза той на кочияша, сочейки красивата карета, носеща се по Пето Авеню. — В нея има една дама. Искам да разбере къде отива.

— Аха — каза смуглият млад кочияш. — Ясно.

Той плесна с камшик и фойтонът се засили да стигне каретата на Елизабет. След това леко намали и запази дискретна дистанция. Елизабет нямаше основание да подозира, че е следена и едва ли би обърнала внимание на малкия фойтон.

Те продължиха по Пето Авеню между внушителните фасади на скъпи сгради. На пресечката с Четиридесет и втора улица минаха край водната кула с виещ се по наклонените ѝ стени бръшлян. На върха, но оградената с парапет площадка, се разхождаха двойки и цели семейства, наблюдаващи Ню Йорк отвисоко. Каретата не спираше.

Марко не можа да успокои съмненията си, докато се носеха по Пето Авеню. Тук, наред с островърхите катедрали и Презвитерианската църква, доминираха домовете на богатите. В

стремежа си да покажат възможности и вкус те бяха построили великолепни сгради, сред които особено забележителни бяха близнаците-дворци италиански тип, разположени до пресечката. Тук се намираще и огромната къща от бял камък с орнаменти на Уилям К. Вандербилт, в стил френски ренесанс.

Марко беше канен на вечеря и да пее в много от тези салони и бе привикнал да се движи сред богатите. Но фактът, че малката бедна гардеробиерка се беше втурнала към разточителния разкош на този квартал го безпокоеше. Подмина мисълта, че тя може би идва тук в качеството си на шивачка. Една шивачка не се облича в сърма и коприна, като излиза. Неговото богато въображение му подсказа най-лесното заключение.

Преди да стигнат до южната граница на Централ Парк, у Марко назря убеждението, че Елизабет го е излъгала за себе си. Когато каретата ѝ спря пред внушителните порти на огромна тухлена къща в ренесансов стил, пищно облицована с мрамор, той присви очи.

— Дотук — каза на кочияша.

Слезе тъкмо навреме, за да види как желязната врата се отваря и каретата влиза по алеята до къщата. Там спря и лакеят скочи. Марко искаше да звънне на входния звънец и да попита Елизабет какво прави тук, но се въздържа.

Усещайки, че ще е по-добре да не го видят, той пресече улицата до края на парка. Тук бавачки с твърди шапчици бутаха количките си нагоре-надолу. Дами с воалетки на капчици се разхождаха, придържайки своите метящи земята поли.

Мъжът повървя по тротоара, докато намери подходящо място, откъдето луксозната къща се виждаше по-добре. Главният вход се подаваше малко навън към Пето Авеню.

Четириетажната сграда беше оградена от обикновени градини, но тисовото дърво и храстите бяха грижливо подрязани. Френски прозорци на втория етаж гледаха към малко балконче с мраморен парапет. Елегантно наистина — чак до покрива с червени керемиди.

На Марко и през ум не му мина, че в момента всъщност шпионира своето протеже. Интересът му бе изострен. Това си беше негова работа.

Но ето че френските прозорци на втория етаж се отвориха и на балкона се появи самата Елизабет. Тя се приближи до парапета, хвана

се за него и се загледа. Марко се обърна и навлезе в парка, спирайки до уличен фенер на дебел железен фундамент. Донякъде прикрит от близките храсти, той отново рискува да погледне към къщата. Още някой излезе. Висок изискан мъж. Оттук изглеждаше по-стар от Елизабет.

Тя се обърна към него, облягайки се назад с ръка на парапета. Мъжът ѝ каза нещо и известно време разговаряха. Накрая той протегна ръка и Елизабет се хвърли към него. За голямо учудване на Марко, мъжът я притисна към себе си и те се прегърнаха.

Марко изруга. Сцената беше много емоционална. Може би не бяха се виждали от доста време. Стана му ясно, че Елизабет е жена, пълна с номера. Не му беше никак трудно да събере отделните парчета. Бе загубила работата си в театъра. Останала без парите, печелени с почтен труд, тя бе се върнала към предишния си начин на живот. Сигурно някога е била любовница на този мъж и сега се връща при него.

Неспособен да гледа повече, той се обърна и навлезе навътре в парка. Но веселото ноемврийско слънце, ритмичният тропот на копита по алеята и смехът на децата не повдигнаха мрачното му настроение. Изруга гласно, сляп за слисаните изражения на дамите наблизо. Какво беше Елизабет Кендал за него? Мислеше, че е самата свежа невинност. Прие нейната уникална история на девойка в беда, но видя, че е сгрешил. Нека този стар пес, който и да е той, да ѝ помага в тъй наречената ѝ певческа кариера. Марко е приключил с нея.

* * *

Елизабет трябваше да събере всичката си смелост, за да се качи в каретата, изпратена от баща ѝ. Предния ден се беше потрудила доста над своето писмо до него. Простичко и делово тя го информираше, че от Линдси Уайтхърст е разбрала, че вече е вдовица. Споменаваше също, че в момента не работи в театъра. Не посмя да се обади от телефона до стълбището в пансиона. Там всеки можеше да подслушва, като открехне вратата си.

Отговорът на баща ѝ беше мигновен — дойде с пратеник още същия ден.

„Ще ти изпратя каретата в четири часа“ — гласеше той.

Не знаеше какво да очаква и главата ѝ се замая, докато се возеше по Пето Авеню. Слугите, макар и сдържано, показваха, че се радват да я видят отново вкъщи. В мига, в който прекрачи прага, разбра, че си е струвало да се представи в най-добрия си вид за срещата с баща си. Очевидно той беше успял да накара всички да повярват, че тя е била в Европа през последните две години.

Гюнтер, икономът, който беше със семейството, откакто Елизабет се помнеше, наведе високото си и слабо тяло, докато отваряше вратата, и тя влезе в мраморното антре.

— Здравей, Гюнтер — каза младата жена.

— Добре дошли вкъщи, госпожице Слоън. Баща ви ви очаква.

Плешивият възрастен и посивял иконом не показва никакви емоции, освен учтиво уважение, но посочи с ръка, че трябва да влезе.

За Елизабет беше трудно да сдържа чувствата си. Как обичаше и в същото време как мразеше бащината си къща през тези две години! Тя стоеше в центъра на хола, парадните стълби се издигаха нагоре, тежките канделабри проблясваха от слънчевите лъчи, струящи през високите прозорци. Огромни ловни сцени и портрети в пастелни тонове говореха за вкуса, с който майка ѝ беше украсила къщата. От нейната смърт насам нищо не беше променяно.

Гюнтер ѝ даде време да се съвземе и тогава се отправи към стълбите.

— Господин Слоън ме помоли да ви поканя в стаята на Гейнсбъро.

Наричаха я така заради четирите огромни пейзажа от осемнадесети век на големия английски художник, красящи стените.

Колко различен беше животът ѝ през последните две години, помисли си Елизабет, докато ръката ѝ се плъзгаше по полирания извит парапет. Би се чувствала отново като малко момиченце, тепащо по покритите с килим стълби подир добрия иконом, ако стомахът ѝ не бе свит на топка и ръцете ѝ не бяха влажни.

На площадката на втория етаж тя кимна на Гюнтер, който пресече фойето и отвори белите резбовани врати, водещи към стаята, където щеше да чака баща си. Той затвори след нея и я остави сама.

Огромната всекидневна в синьо и бяло гледаше към Пето Авеню с френски прозорци, водещи към правоъгълно балконче над главния

вход. Кремавият цвят на стените и завесите в стаята отиваше чудесно на килима от Обюисон с неговите розови и сини цветя. На едната стена имаше огледало с позлатена рамка, а огромните Гейнсбърови пейзажи бяха закачени по другите. Ниска мраморна масичка за кафе стоеше пред мек диван, покрит с тъмносин сатен и плюш на райета, а френски столове и масички оформяха островчета из цялата стая.

Миналото сякаш се връщаше към нея, докато пресичаше стаята. Тя излезе на покрития с плочки балкон и зарея поглед към върховете на дърветата в Сентрал Парк, отвъд Пето Авеню. После се облегна на парапета, оглеждайки улицата нагоре и надолу и добре поддържаните карети по нея. Чуваше се чаткането на копитата на конете, теглещи леките двуколки на дамите. Млади мъже караха открити кабриолети по посока на Харлем Лейн, където си устройваха състезания. Разглезени расови коне танцуваха по улицата, за разлика от уморените животни, теглещи товарните коли покрай бордюра.

Чувствата напиреха едно след друго в нея. От една страна, бяха спомените от детството в тази голяма къща. Помнеше как играеше с приятелите си, как се промъкваша, за да гледат тайно официалните вечери, които даваха родителите ѝ.

Но по-късно дойде безсмисленото съществуване според законите на обществото, което я беше отгледало. Чувствата ѝ бяха потискани от фалшивата показност на светския живот. Тя искаше да срещне нови идеи, да опознае различни философии, да види най-новото в изкуството. Вместо това от нея се очакваше да виси на безкрайни обществени сборища, на които ходеха хората от нейната среда. Техните идеали не надхвърляха две неща — добра партия за момичетата на нейната възраст и постоянно издигане по социалната стълбица.

След едно пътуване до Париж, където изпита интелектуалното влияние на тамошното общество, в нея покълна коренът на бунтовния дух. В Европа поети, художници и весели млади учени се събираха на плодотворни соарета. Но това не важеше за Ню Йорк с неговата влюбена в парите класа. Нещо повече. По ирония на съдбата много от тези, които имаха ложи в Метрополитен опера, не обичаха музика. Те поддържаха операта просто защото там по традиция започваше новият обществен сезон. Госпожа Астор например никога не се появяваше в ложата си преди девет часа и винаги си тръгваше преди втория

антракт. Операта беше място, където се ходеше след вечеря и преди някое късно парти. Не обаче и за Елизабет.

Ето че старите конфликти отново напомняха за себе си. Но нямаше време да събере мислите си. Чу стъпки и се обърна да погледне баща си.

Уинстън Слоън беше изискан джентълмен, приближаващ петдесетте. Той пристъпи напред, докато Елизабет се обръщаше, и спря, без да проговори.

Устните ѝ затрепераха, докато разглеждаше леко набразденото му лице. Косата му беше посивяла около слепоочията, такива бяха и бакенбардите, обрамчващи лицето му. Тъмните му очи я гледаха тъжно. Първата ѝ мисъл беше, че когато бе малко момиченце, го оприличаваше на строг, но справедлив свещеник. Човек, който го срещаше за пръв път, никога не можеше да долови, че зад външността му на светец се крие безотказният ум на преуспяващ banker. Тя се почувства малка пред него и вдигна по-високо глава.

— Здравей, татко!

Той пристъпи още малко напред и тя видя и неговата челюст да потръпва.

— Радвам се да те видя, Елизабет!

— Аз също, татко!

После той вдигна ръка. Тя се хвърли в прегръдката му. Просто този малък жест бе достатъчен и притискайки се към него, почувства сълзите си да напират. Колко пъти, когато беше дете, е намирала опора на силното му рамо. Защото Уинстън Слоън беше строг и сериозен баща, но в същото време бе и утеха, когато коляното е обелено или поголемите братовчеди я дразнят. Той я пусна, подаде ѝ кърпичка да си избърше очите и влязоха във всекидневната.

— Изглеждаш чудесно, татко. Как се радвам да те видя!... О! — Елизабет сподави хлипането си и застана в средата на стаята.

Господин Уинстън, разчувстван, посочи дивана.

— Седни, скъпа.

Тя седна, кръстоса крака и отправи поглед към него.

— Линдси ми се обади — каза господин Слоън. — Всичко свърши, нали?

— Да — преглътна момичето.

Не можеше да възпре вълната на облекчение, която я заля, след като отново си представи какво се бе случило. Мачкайки кърпичката, тя се втренчи в цветните шарки на килима в краката си.

— Бях глупачка. Сега го знам. — Въздъхна дълбоко.

Господин Слоън протегна ръка, сякаш да я погали по коляното, но се поколеба.

— Мисля, че е за добро. Не беше... щастлива с този брак. Знам.

— Не! — поклати тя глава, оглеждайки стаята със замъглен поглед. — Бях непокорна и си го заслужих.

Засмя се горчиво.

— Може би все още съм, но се надявам, че съм научила все пак нещо от грешките си.

Господин Уинстън не можа да удържи чувствата си и гласът му затрепера.

— В такъв случай това е ценен урок. Много хора правят грешки, но малцина се учат от тях. И не всеки има шанса да започне отначало.

Тя кимна и се усмихна през сълзи. След малко баща ѝ отново проговори:

— Искаш ли да се върнеш вкъщи?

Елизабет колебливо вдигна очи към лицето му.

— Ще ме приемеш отново след всичко, което направих?!

Той втренчи невиждащ поглед пред себе си.

— Ти си все още моя дъщеря!

— О, татко, не смеех да се надявам, че ще чуя от теб тези думи!

Наведе се към него и той я притисна към себе си, скланяйки глава в нежните ѝ къдрици. Елизабет почувства влагата от очите му по слепоочията си.

Когато се изправи, можеше вече да се контролира по-добре.

— Трябва да поговорим за още неща — каза тя.

— Когато си готова — отвърна господин Слоън. — Но сигурно първо ще искаш да се освежиш. Ще имаме много време за разговори.

Елизабет поклати глава.

— Не, предпочитам първо да поговорим.

— Както желаете.

Той се облегна на дивана и се приготви да слуша. Сериозното му изражение, придобито от многото делови срещи, сега се нарушаваше от състраданието, което не можеше да прикрие. Един мъж не биваше

да показва емоции и Уинстън Слоън се беше научил да бъде твърд. Първо почина жена му. А когато и дъщеря му избяга от къщи, стана непоносимо тежко, но трябваше някак да издържи — нали беше стоик по рождение. За две години обаче защитната броня и официалната му маска се бяха износили. Присъствието на Елизабет събуди в сърцето му чувства, в които той все още не можеше да се вслуша.

— Вече не работя в операта — каза тя.

Той помръдна глава.

Беше ѝ неудобно да обяснява, но продължи:

— Стана някакво недоразумение. Откраднати са два костюма. Театралните директори си помислиха, че аз съм отговорна. Не мисля, че Морис Грей би ме освободил, но господин Аби вероятно смята, че независимо кой ги е взел, аз би трябвало да знам. В края на краищата аз съм тази, която трябва да се грижи костюмите да бъдат готови за представленията.

— И те уволниха?

— Само ме отстраниха временно. Мисля, че ако костюмите се намерят, те ще се извинят. Както и да е, вече взех решение. — Тя погледна баща си. — И без това не искам да се връщам като гардеробиерка.

Напрегнатостта по лицето на Уинстън започна да отслабва.

— Е, радвам се за това.

Той стана и натисна звънеца за повикване.

— Мисля, че трябва да го отпразнуваме с малко чай. Изглежда, че ще започнеш изцяло наново.

Нещо като усмивка пробягна по устните му и очите му заблестяха.

— Трябва да решим какво ще говорим по повод на завръщането ти.

Елизабет наведе отново глава.

— Не съм сигурна дали съм готова да се върна, както казваш ти. Променила съм се, татко.

— Разбира се, скъпа. Ще го направим постепенно.

Тя вдигна поглед към него.

— Сигурен ли си, че наистина ме искаш тук?

Господин Уинстън не гледаше към нея, когато каза:

— Доста време тази къща беше празна. Забавлявал съм се малко, с изключение на няколко вечери с бизнеспартньори. Би било... добре и за двамата.

— Искам да е така — изрече Елизабет бавно, колебаейки се дали сега да го каже. — Но ще има разлика. Има нещо, което бих желала да правя.

— Какво е то?

Тя се размърда на дивана.

— Вземам уроци по пеене при професор Теодор Шлут. Той е един от най-добрите преподаватели по пеене в Ню Йорк. Смята, че имам талант и ме насърчи да уча.

Откъм вратата се чу леко почукване, после двете крила се разтвориха и с поднос за чай влезе Опал Търнбул, домашната прислужница. Елизабет и баща ѝ спряха разговора, докато жената сервираше.

— Здравей, Опал! Как си?

— Добре, госпожице. Колко се радвам да ви видя! — отвърна тя.

Беше пълничка, на средна възраст, облечена в твърда черна коприна и колосана престилка. Набраната ѝ шапчица покриваше сивеещи коси, а бледото лице бе озарено от усмивка. Застана пред Елизабет, която се надигна да я целуне по бузата.

— И аз се радвам да те видя.

— Надявам се, че този път ще останете — каза Опал, зад чиито служебни маниери се промъкна трогателна нотка. Тя прокара ръка по бузата си и бързо се върна към подноса да сервира в сребърния сервиз. Поднесе чая и остави бащата и дъщерята сами. След като отпиха от чашите и опитаха сандвичите, Елизабет поднови разговора за професор Шлут с наведени очи.

— Каза, че трябва да уча. Може да ме вземе като ученичка.

Господин Уинстън Слоън се засмя сухо.

— Ами поне съпада с нашата история. Предполага се, че си учила две години в Европа. Няма да изглежда никак странно, ако продължиш и тук. Нищо лошо няма в това една жена да изучава музика. Хората винаги са харесвали как пееш и свириш.

Тя постави чашата в чинийката ѝ.

— Знам. Просто сега имам нещо сериозно предвид — нещо повече от забавлението на гостите след вечеря.

— Какво искаш да кажеш?

Елизабет повдигна глава.

— Искам да видя — дали ще мога да се представя пред публика...

Баща ѝ се задави със сандвича си и остави чашата.

— Нямах предвид професионално?!

— Боя се, че точно това имам предвид. — Тя бързо продължи: — О, знам, че това е мечта и може нищо да не излезе. Но ако ти наистина искаш да живея тук, моля за одобрението ти. Ако ми дадеш един аванс, за да заплатя уроците, аз ще ти го върна, в случай че направя кариера.

Банкерът изтърси една троха от скута си.

— Не мога да повярвам на ушите си. Нищо ли не можа да научиш от тази бъркотия, в която превърна живота си? Чист късмет е, че никой не разбра къде си била. Не беше лесно да се крие. Вчера, като ми се обади, помислих, че ти е дошъл умът в главата. Напуснала си тази ужасна работа — добре. И сега изведнъж нова глупост!

Той стана и закрачи из стаята.

— Майка ти и аз се опитахме да те направим дама — говореше ядно баща ѝ. — Къде се провалихме — бог знае! Защо просто не можеш като другите да се удовлетвориш с брак и семейство? Боже, как искам майка ти да е тук, за да ми помогне!

Той се приближи към махагоновото барче, откъдето извади една гарафа. Махна запушалката и си наля от кехлибарената течност.

— Съжалявам. Елизабет. Сигурно съм те разбрал погрешно.

Тя усети как бавно я обхваща гняв и разбра, че не само сегашният спор е разгорещил кръвта ѝ. Колко спорове беше водила с родителите си по-рано за всяко направено от нея отклонение от нормата! Точно тези отклонения от общоприетите норми я бяха прогнали навремето от дома. Беше се надявала, че годините и зрелостта ще ѝ помогнат, смяташе, че и баща ѝ ще опита да превъзмогне различията помежду им. Но неговото избухване само при споменаването за певческа кариера показваше, че той не се е променил.

— Не си ме разбрал погрешно, татко. Това, което исках да кажа, е, че може би съм достатъчно добра да изляза на сцената.

— И да съсипеш репутацията си!

— Вече доста направих, за да я съсипя — каза тя, като не можеше да сдържа гласа си. — Виждам, че съм сбъркала, като дойдох тук. Нямам намерение да живея под един покрив с теб, ако не одобряваш действията ми.

Елизабет се наклони да стане, но баща ѝ тръгна към нея.

— Чакай! — заповяда той.

Тя се отпусна обратно. Застинаха известно време един срещу друг. Виждаше, че той се опитва да контролира нервите си — и тя се помъчи да стори същото. Упрекваше се, че изпусна нещата да отидат твърде далеч. Не искаше да започва спор. Въздъхна дълбоко.

— Съжалявам, татко. Не исках да бъда груба.

Банкерът прокара ръка през косата си.

— Не знаеш какво преживях заради теб, Елизабет!

Тя наведе глава.

— Знаем и съжалявам. Никога не съм искала да те нараня.

Чувствата в нея започнаха да напират и реши, че повече не може да води разумен разговор.

— Май ще трябва да тръгна, но ще се върна. Можем да разговаряме друг път — каза младата жена без надежда в гласа.

— Не, недей!

Той почти изрида и тя разбра, че не иска повторното им събиране да се провали.

— Моля те... остани, Елизабет! Опал ще ти приготви стаята. Имаш нужда от почивка.

Отпусна рамене.

— Ще ми бъде много приятно, ако останеш да вечеряш с мен.

Тя стисна устни.

— Добре, ако си сигурен, че искаш — приемам.

— Разбира се, че съм сигурен. Ти си моя дъщеря.

Отново гняв и отчаяние се бореха в гласа му. Елизабет се надигна несигурно.

— Знаем, че не беше много удачно да се прибирам вкъщи — каза тя. — Нещата са се променили.

— Това е твоят дом, Елизабет. Винаги си добре дошла тук.

Беше време, когато не бях добре дошла тук, искаше да му напомни тя, но не го направи.

— Благодаря — промълвиха устните ѝ.

Разговорът им за уроците по музика не беше свършил и беше ясно, че ако остане под този покрив, ще трябва да води още битки. Но сега беше страшно уморена и всичко, което искаше, бе да се отпусне за дълго във ваната на разкошната си баня. После да подремне на мекото легло. И чак след това щеше да убеди баща си колко много се нуждае да направи нещо сама в този живот. А пък той щеше да поднови стария спор: омъжи се, създай семейство!

Но за кого да се омъжи? — зачуди се тя. Потапянето в света на майчинството и обикновения живот извикваше в устата ѝ горчив вкус. Копнения, които крещяха за удовлетворение, кипяха в нея и тя просто не знаеше накъде да се обърне.

Образът на Марко изплува в съзнанието ѝ, но с чувство на съжаление го пропъди. Той имаше всичко, което тя искаше да постигне. Талант и шанс да го приложи. Преданост към изкуството. Разнообразие на хората, с които се срещаше и работеше. За такъв живот копнееше младата жена.

Ако все пак Марко Джовинко извикваше и други мисли у нея, тя ги отпрати дълбоко, дълбоко в съзнанието си. Беше видяла, че роман с мъж като този може да бъде опасен. Както всички мъже с пари и приятна външност, Марко нямаше да остане привързан към една любов. Веднъж вече подобно заслепение я беше опарило и тя нямаше да позволи да се случи отново.

ОСМА ГЛАВА

Елизабет знаеше, че завръщането ѝ ще даде повод за клюки сред прислугата. С баща ѝ трябваше да се придържат към версията за двете години в чужбина дори и в собствения си дом, с изключение на случаите, когато бяха сигурни, че са сами. Надяваше се, че ще успеят да го направят добре.

Смесените чувства около завръщането ѝ продължиха да я смущават и докато се качваше по стълбите. Гуендолин, камериерката на горния етаж, слизаше надолу и спря да я поздрави. Тя беше симпатично момиче с дълги кестеняви къдрици, напъхани под бонето.

— Госпожице Слоън, чух, че сте се върнали. Лично госпожа Търнбул оправи стаята ви.

Тя се опита да направи реверанс и да покаже уважение, но вроденото момичешко любопитство си проби път през закръглените очи и потрепващите мигли. Беше наета тук, когато Елизабет тръгна за чужбина преди около две години. Работеше с удоволствие, като единственото ѝ оплакване бе, че през повечето време къщата е тиха като гробница. Момичето жадуваше за развлечения и се надяваше, че щом младата господарка се е върнала, може би ще има гости, които да одумва.

— Благодаря ти, Гуендолин. Радвам се, че... съм вкъщи. Надявам се, че всичко е наред.

Гуендолин повдигна едното си рамо.

— Откакто тръгнахте, няма какво да се прави. Много малко развлечения. Доста скучничко беше.

Елизабет не можа да не почувства нещо като симпатия към откровеното момиче. Дори и прислугата закачаше по нещо, когато господарите водеха интересен живот. Можеше да си представи колко им липсваха коментариите за посетителите. Трябваше да бъде двойно предпазлива и да не им дава поводи да одумват и нея. Защото каквото научеше прислугата, то бързо се пръскаше в обществото. Богатите бяха

доста зловни, щом се стигнеше до клюки, но към този огън прислугата също доливаше масло.

Елизабет стигна площадката и продължи по дългия коридор до стаята си. Отвори бялата врата с позлатените фигурки и се загледа в слънчевото помещение. Стените бяха боядисани в дискретно синьо — тъмносини бяха само корнизите. Драперията и дамаската имаха цвят на праскова, а бели пердетата закриваха прозорците.

Тя стъпи на дебелия килим, спомняйки си как обичаше да ходи боса по него. Остави шапката си на един стол, прекоси стаята и седна пред тоалетката. Погледна се в огледалото и след това хвърли поглед върху заобикалящия я лукс.

— Доста голяма разлика от Двадесет и шеста улица — каза си тя. Чу се почукване на вратата и Опал влезе.

— Пригответе ми банята, госпожице. Надявам се водата да не е твърде гореща.

Камериерката приближи до боядисания вграден гардероб и извади оттам халат за господарката си.

— Сигурна съм, че това ще ви стои чудесно.

Остави Опал да ѝ помогне да се облече.

— Моите... неща ще дойдат по-късно — каза Елизабет, осъзнавайки, че се връща от Европа, а пък не носи никакъв багаж.

— Няма значение. Не си взехте кой знае колко, като тръгнахте. Повечето от дрехите ви са все още модерни, само ще ги проветря. Не се съмнявам, че сте намерили малко време да си закупите тоалети, нищо, че сте били заета. Ще изглеждате чудесно — по последната парижка мода!

Елизабет преглътна.

— Много не ми беше до пазаруване.

Тя освободи камериерката и влезе в малката съблекалня, от която се отиваше в нейната баня.

Досадно беше да се съобразява с всички подробности по скалъпената история къде е била. Нови дрешки и други подобни. Е, щом се налага да участва в тази игра, май ще трябва да си поръча някоя и друга рокля.

Стъпи в покритата с бял килим баня и се спря. Беше забравила колко е елегантно тук. Разбира се, в пансиона имаше баня, която споделяше с още три жени от етаж, но сега се прехласна, плъзгайки

поглед по гравираната позлата на огледалото, висящо над обкованата с махагон медна вана. Тапети с големи кичести рози покриваха стените. За момент усети чувство на вина, че никой не е ползвал банята толкова дълго.

Опита водата — топла, но не много гореща, и съблече халата. Плъзна се във ваната, топлината я обхвана и тя се остави изцяло на удоволствието. Госпожиците Йорк и Маргарет Хаугълинг никога няма да се наслаждават на такъв лукс, помисли си с болка. Животът наистина не беше справедлив. Това обаче не ѝ попречи да остане във ваната повече, отколкото би искала — дълго и с наслада да се сапунисва с помощта на дългата четка.

Точно се беше върнала в спалнята и мислеше да подремне, когато Опал пак почука на вратата ѝ.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожице, но имате посетител.

— Посетител? Толкова скоро?!

— Госпожица Мадлен Лорд ви очаква долу във френския салон. Казах ѝ, че ще видя дали сте тук.

— О, боже господи!

Елизабет се отпусна на стола пред тоалетката.

— Предполагам, че трябва да я видя.

Вдигна поглед.

— Искам да кажа, че съм толкова уморена... Но все пак няма да ѝ откажа няколко минутки. Кажете ѝ да почака малко да се облека и веднага слизам.

— Ще изпратя Гуендолин да ви помогне при обличането. Господин Слоън ми каза, че френската ви камериерка е останала в Европа. Надявам се, че Гуендолин ще се справи засега.

— Да, благодаря. Изпрати я.

Опал кимна и затвори вратата. Елизабет се облакоти на тоалетката. Беше се надявала на ден-два адаптация към живота в къщата. Все още не бе сигурна в решението си да остане тук и не искаше да се хвърля в обществото толкова скоро. Но явно нямаше да ѝ оставят никакво време. Ама че работа! Откъде Мадлен знаеше, че се е върнала?

Тъй като нямаше време за мислене, отиде да си избере дрехи. Влезе Гуендолин с изражение на готовност да помага на господарката да се облече. Елизабет избра тоалет за чай — богато набрана рокля от

швейцарска коприна с висока дантелена яка. Гуендолин пърхаше около нея, закопчавайки копчетата и подреждайки косата ѝ. Доскорошната гардеробиерка трябваше да заповяда на ръцете си да стоят на масичката — така беше свикнала сама да си прави прическата. Но Гуендолин се справи добре и дори Елизабет беше принудена да признае, че изглежда чудесно, когато привършиха. След това въздъхна дълбоко и готвейки се за ролята си, слезе долу да посрещне Мадлен.

Френският салон беше на партера. По пътя към него тя минаваше по коридори и преддверия, богато облицовани с дървена ламперия, покрай боядисаната в синьо библиотека стил Луи XVI, покрай жълто-кафявите завеси от тафта, покрай блестящи месингови свещници и полирани скулптури в нишите. Но се чувстваше някаква запуснатост, показваща, че тази част от къщата рядко се е ползвала.

Френският салон с високи тавани гледаше към широката веранда на приземния етаж и градините зад къщата. Мадлен стоеше до френските прозорци към градината. Когато Елизабет влезе, тя изписка вместо поздрав:

— Мила, не мога да повярвам, че си ти! Защо не се обади на никого, че се прибиращ?

Жизнерадостното русо момиче стремително заобиколи дивана в центъра на стаята и я притисна в прегръдките си. След това я отдалечи от себе си.

— Боже мои, май не си се променила. Е, може би съвсем малко. Как си?

Елизабет се усмихна на приятелката си, едновременно замаяна и привлечена от нейния плам.

— Добре съм. Всъщност в момента съм доста уморена. Връщането ми стана малко внезапно.

— Разкажи ми! Искам всичко да чуя. Две години в Европа! Получи ли писмата ми? Баща ти казваше, че тъй като през повечето време пътуваш, пощата ти щяла да бъде нередовна. Но ми обеща да изпрати писмата, които му дадох.

Елизабет и Мадлен заобиколиха дивана и седнаха с лице към градината. Нямахше нищо за гледане по цветните лехи, но дърветата все още бяха в есенна премяна.

— Ами... не знам откъде да започна. Вярно е, че доста кръстосвах. — Тя се стараше да не гледа Мадлен в очите. — Аз...

наистина получих едновременно писмата ти. Съжалявам, че не ти отговорих. Винаги съм била безотговорна в кореспонденцията си. Освен това... не очаквах, че ще отсъствам толкова дълго.

— О, предполагам, че си била заета. Но кажи ми за музиката. Затова отиде, нали? Баща ти каза само, че вземаш частни уроци.

— Да. Мисля, че всичко мина добре. Надявам се да продължа да уча и тук — каза тя с внезапна твърдост в гласа.

— Знаеш ли, липсваше ни на всички партита.

— Така ли?

Сините очи на Мадлен ѝ хвърлиха съучастнически поглед, пълен с разбиране. После се впусна в порой от клюки за общите им приятелки. Някои се бяха сгодили, други се бяха разделили. Консуело Вандербилт се съгласила да се омъжи за херцог Марлборо.

— Не съм убедена, че иска да се омъжи за херцога. Всички знаят, че Уинтроп Ръдърфорд е влюбен в нея и тя в него. Бог знае какво ще стане.

С една дума всичко изглеждаше така, сякаш за две години отсъствие безгрижният живот, който Елизабет познаваше така добре, не се е променил никак.

— А нещо да кажеш за себе си? — попита Мадлен, внезапно прекъсвайки излиянията си.

— За мен ли? — Елизабет погледна встрани. — Ами нищо особено. Искам да кажа, много се бях увлякла в културните събития в Европа. Аз... ходех много на опера.

— Така ли?

Мадлен погледна за миг приятелката си с преценяващ поглед. Когато пак проговори, тонът ѝ беше друг:

— Миличка, сигурна съм, че си срещнала някой там и затова остана толкова дълго.

Тя се наведе напред.

— Това ли е? Любовен роман?

Елизабет се поколеба.

— Ами...

Мадлен стисна ръката ѝ.

— Е, не искам да надничам в личния ти живот. Ако съдя по вида ти, май не е било щастливо събитие. О, боже, как бъркам в душата ти!

Ясно. Разбирам. Имала си роман, но си скъсала с него. Затова си се върнала.

По лицето на Елизабет запълзя руменина.

— Ами... всъщност имаше нещо такова. Да. — Тя вдигна поглед — Помислих си, че ще е по-добре да сложа край и да се прибера.

Приятелката ѝ се облегна назад и праметна ръка през тапицираната облегалка на дивана.

— Колко драматично! Да оставиш цял океан между вас!

Елизабет трепна.

— Да не би да е бил някой негодник? — попита Мадлен. — О, ако искаш, не ми казвай. Само че умирам от желание да узная. Богат ли беше?

Елизабет твърдо поклати глава.

— Не, не беше богат.

— А-а! Значи търсач на богатство. В такъв случай, добре че си се отървала. В нашето общество все още има доста подходящи мъже, въпреки годежите напоследък. Виждам, че още не ти е минало съвсем. Но може би някое и друго парти ще ти помогне да го забравиш. Александър Роша питаше за теб.

— Александър?

Тя отдавна не беше мислила за този млад мъж. Познаваше го доста добре и преди няколко години пофлиртува с него. Но никога не забравяше колко е непостоянен. Беше чаровен и обичаше да се забавлява. Но на другия ден не помнеше какво е говорил предната вечер.

— Алекс ще се влюбва до уши още няколко пъти до края на годината — каза Елизабет шеговито, — но горко на момичето, което ще го вземе на сериозно.

Мадлен смръщи вежди.

— Не съм толкова сигурна. Мисля, че се е променил. Откакто се дипломира в Принстън, работи във фирмата на баща си.

Брокерската фирма Роша беше на Уол Стрийт. Уинстън Слоън въртеше доста бизнес с бащата на Алекс.

След минута, отърсвайки се от мислите си, Мадлен вдигна ръка.

— Отегчавам те. Виждам. Беше доста нахално от моя страна да дойда още в същия ден на пристигането ти. Но просто не можах да се въздържа.

— Откъде разбра, че съм си дошла?

— Ами видях те. Майка ми и аз минавахме с колата по улицата и те видяхме да влизаш. Малко остана още там да скоча от колата. Но бяхме тръгнали за Лорд и Тийлър.

— Разбирам.

Станаха.

— Сега ще те оставя да си почиваш, ако ми обещаеш, че вдругиден ще дойдеш на покупки с мен. Трябва ми нова рокля за партито на госпожа Астор. Не ти ли казах?

— Е... не знам... още нямам никакви планове.

— Значи ще си свободна. Ще дойда да те взема в един часа.

Елизабет се почувства твърде уморена, за да може да откаже.

— Добре. Предполагам, че дотогава ще съм готова.

Лицето на Мадлен грейна от удоволствие — като на човек, свършил добра работа. Тя стисна ръката на приятелката си и я целуна по бузата.

— Тогава вече трябва да започнеш да ми разказваш за всичко, което си видяла и си правила в Европа. Не ти вярвам, че си се занимавала само с музика. Сигурно си ходила и на концерти, гледала си големите шедьоври из галериите и си се разхождала сред велика архитектура. Всичко ще ми опишеш, като седнем да прием чай.

На Елизабет ѝ стана забавно от любопитството на момичето. След като така или иначе често щеше да ѝ се налага да разказва, може би нямаше да е трудно да измисли някоя и друга подробност, колкото да задоволи Мадлен.

Минаха през коридорите и излязоха през страничния вход, където една лека двуколка очакваше Мадлен. На входа тя се обърна да каже довиждане на домакинята.

— Колко е хубаво, че си пак тук! Може би майка ми ще успее да ти издейства покана за бала на госпожа Астор! — Тя се засмя. — Струва ми се, че сега салонът ѝ побира повече от четиристотин души.

Както и Уинстън Слоън, семейството на Мадлен Лорд беше направило парите си през последните две поколения и затова се смятаха за новобогаташи. „Обществото“ се управляваше от госпожа Астор и нейния заместник Уърд Макалистър. Никой не можеше да бъде допуснат в този кръг, ако предците му четири поколения назад не са били благородници. Щом се кажеше, че салонът на госпожа Астор

побира четиристотин души, това означаваше, че обществото е ограничено в този кръг. Но вече нямаше как да се отхвърлят и новозабогателите. През последните няколко години госпожа Астор беше изпратила покани на няколко семейства, чиито предци не беше задължително да са участвали в революцията. Времената се променяха.

— Откровено казано, чувала съм, че партитата на госпожа Астор са ужасно скучни — продължи Мадлен. — Вечеря от осем до единадесет, с всичките му церемонии и тъпи разговори. — После направи гримаса. — Да, но все пак след това има танци.

Мадлен поне се мъчеше да прави живота си приятен. Тя бе възпитана да бъде дама, но у нея имаше нещо чисто, което правеше компанията ѝ приятна. Можеше да бъде и забавна, ако Елизабет не ѝ позволяваше да докосва последните две години от нейния живот. Мадлен би приела дори и желанието на Елизабет да пее професионално, тъй като това щеше да изглежда възбуждащо и дръзко.

Приятелката ѝ скочи в откритата си кола — слънчев лъч в сивия ноемврийски ден. Помаха с ръка.

— Помни! Вдругиден. Ще помоля и Консуело да дойде. Бедното момиче, не може да излезе никъде без тая вещица — майка си!

Елизабет се дръпна назад и също махна. След това се обърна и влезе в къщата, чудейки се как щеше да се оправя с новия си живот.

* * *

На другия ден Елизабет се върна в пансиона да вземе котката си, да си събере нещата и да се оправя с госпожа Ранкевич. Тя остави адреса на Линдси Уайтхърст, в случай че пристигне някаква поща или съобщение. Чувстваше се доста объркано, за да разкаже на приятелките си от пансиона истината. Никога не биха разбрали. Сега тя просто каза, че с помощта на адвоката си е открила роднина, който я е поканил да живее при него.

Госпожиците Йорк изчуруликаха своите благопожелания, а Маргарет, изглежда, наистина се радваше за нея. Обеща да ги посети, когато може.

Изненада се, когато намери съобщение от Хенри Аби и Морис Грей, в което я молеха да им се обади, когато ѝ е удобно. Молбата беше толкова настоятелна, че тя се запита дали не са променили мнението си за нея. Реши да им окаже тази чест на връщане към къщи, като изпрати наетия файтон с багажа и котката право в бащиния ѝ дом.

Този път не посмя да използва семейния екипаж, защото се страхуваше, че прислугата няма да повярва на историята с посещението на болен приятел, която измисли, когато уж слезе от „парахода“. Ако я видеха да изнася багаж от пансион, щяха веднага да започнат одумки. Сега анонимността се осигуряваше от наетата кола, която щеше да закара нещата ѝ, а тъй като на кочияша беше предварително платено, въпроси нямаше да има.

* * *

Докато я въвеждаха в пълния с хора кабинет на двамата директори, любопитството ѝ нарасна.

— Госпожице Кендал, колко се радваме да ви видим — възкликна винаги сърдечният Морис.

Той я отведе до един стол.

Дори и Хенри Аби изглеждаше добронамерен, надигайки се иззад бюрото, докато тя седеше.

— Добро утро, госпожице Кендал — каза той. — Радвам се, че дойдохте.

— Добро утро, господин Аби. Сигурна съм, че вашето съобщение засяга бившата ми работа.

Аби се изкашля, а Морис пристъпи към прозореца, слагайки ръце зад гърба си.

— Направихме грешка и искаме да я поправим — каза Аби. — Страхувам се, че действях малко прибързано по отношение на липсващия костюм, за който мислех, че вие сте отговорила.

— О! Намери ли се?

Аби наведе поглед към бюрото си със смутено изражение, сякаш не искаше да обясни ситуацията.

— Намери се.

— Кой...

Тя погледна към единия, а после към другия, но никой не искаше да срещне погледа ѝ. Явно виновникът е бил хванат, но управлението го защитава. Това я ядоса малко, но се опита да се сдържа все пак. В края на краищата те ѝ се извиняваха.

— И двата костюма ли върнаха?

Аби и Грей размениха бързи погледи и след това погледнаха встрани. Аби вдигна глава към Елизабет, седяща пред бюрото му.

— И двата.

— Ами... доволна съм.

Той направи жест, показващ, че всичко е приключено.

— И така. Вие сте добре дошли да подновите работата си като гардеробиерка, ако такова е желанието ви.

Елизабет изправи рамене.

— Благодаря. Но реших да не се връщам.

Аби се намръщи, а Морис се извърна бързо.

— Всъщност решихме да увеличим заплатата ви. Вече две години работите без увеличение.

Изражението ѝ се смекчи и тя се обърна към този, който ѝ съчувстваше повече. Освен това ѝ мина през ума, че не бива да оставя врагове зад гърба си. Ако искаше да осъществи наивния си блян, щеше да има нужда от колкото се може повече приятели от музикалния свят.

— Не че не харесвам работата си. Точно обратното — операта стана мой живот. Но напоследък нещата се промениха. Аз...

Тя сведе поглед към ръцете си, скръстени в скута ѝ. После се насили да вдигне глава и да приеме по-спокойно изражение.

— Реших самата аз да се заема с пеене. Професор Шлут ме прослуша и се съгласи да ми преподава.

Морис вдигна вежди, а Аби примигна.

— Наистина ли? — каза Морис. — Професор Шлут не си губи времето с ученици без талант. Считайте се за щастливка, мила.

— Така е. Аз... всъщност още нищо не е уговорено, но наистина искам да уча.

Морис заобиколи бюрото си, потривайки ръце — вроденият му ентусиазъм направо струеше от очите му.

— В такъв случай надявам се, че вие имате... и необходимите средства.

— Така мисля. Както ви казах, нещата при мен се промениха. И ако трябва сериозно да се заема с това нещо, по-добре да го направя сега, докато съм още млада и гласът ми се поддава на обработка.

— Да, да, разбира се — каза Морис, за момент забравяйки, че завинаги губят гардеробиерката си. — Права сте. Необходими са години работа, както несъмнено знаете от певиците, работещи тук. Мислите ли, че притежавате необходимата упоритост и издръжливост?

На този пряк въпрос тя не можеше да отговори с друго, освен с пряк отговор:

— Не знам, но точно това искам да разбера.

Той сграбчи ръката ѝ.

— В такъв случай — пожелавам ви успех! Искам да кажа, че и Аби, и аз ви го пожелаваме!

— Да, и аз — каза Аби иззад бюрото си.

Не изглеждаше много убеден, но Елизабет знаеше, че отсега щеше да вижда този израз на неверие, изписан по много лица. Тя измести поглед встрани и очите ѝ се спряха на окачените по стените снимки с автографи на много звезди. Трябваше ѝ точно такава вдъхновение и насърчение — от някой, който можеше да разбере мечтата ѝ. Това я накара да потръпне. Да, реши тя в този момент, трябва да намери начин да взема уроците. Това беше достатъчно важно, за да я накара да реши да пести нари, като живее в бащината си къща.

Изведнъж се усмихна лъчезарно и стана.

— Е, сега знаете как стоят нещата. Но се радвам, че сте намерили костюмите и неприятни спомени няма да останат.

Аби се изправи.

— Да, да, погрижихме се за това.

Тя се приближи до голямото бюро, протегна ръка и той я пое.

— Искам да ви благодаря за всичко. Работата в Метрополитен опера означаваше много за мен.

Признанието ѝ сякаш проникна в сдържаното отношение на Аби и го накара да поомекне.

— Радвам се, че работихте при нас, мила. И ако... в нещо не ви провърви, винаги ще ви приемем — каза той благосклонно.

Елизабет им благодари още веднъж за добрите думи и Морис я изпрати до външната врата. Преди да си тръгне, той сниши глас и

зашепна:

— Късмет, моето момиче! Кой знае? Може би ще се видим при съвсем други обстоятелства след няколко години. Лично аз ще бъда много доволен.

Тръпка пробяга по гърба ѝ и тя се засмя сдържано. Наистина щяха да минат доста години, преди да успее да се подготви за такова изпитание, а засега качествата ѝ все още не бяха доказани. Трудно ѝ беше да не мечтае. Защото ако някога стигнеше до сцената, тя не би искала нищо повече.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Марко прекосяваше сцената с широки крачки, тананикайки си тихичко, когато видя Елизабет зад кулисите и рязко спря. Чертите на лицето му се свиха в гримаса и той промърмори една италианска ругатня под носа си. Но все пак залепи на мургавото си лице израз на учтиво безразличие и продължи към кулисите. С приповдигнат глас поздрави мадам Нордика, която тъкмо разговаряше с Елизабет.

— Добро утро, Лилиан. Подранила си малко, а?

— А на теб добър ден, Марко — отвърна сериозно примадоната.
— Вече е следобед, ако не си забелязал.

Марко я погледна снизходително. След това насочи друг поглед към Елизабет.

Още като го видя, сърцето ѝ се сви. Беше объркана, както винаги в негово присъствие, а сега високомерният му поглед едва не я накара да отстъпи.

— Добро утро, госпожице Кендал — каза той, наблягайки на „госпожице“.

Неговото раздражение не я изненада, но то само помогна в съзнанието ѝ да изникне споменът за жената в лодката му в деня, когато толкова се нуждаеше от присъствието му. Темпераментът ѝ пламна, усилен от възмущение, примесено с разочарованието, което изпитваше от това. Все едно че са я ударили през ръцете, след като е потърсила мъничко разбиране. Изправи се надменно, колкото може — чувстваше се като пращинка между двете големи звезди.

— Добро утро — отвърна тя.

Лилиан Нордика продължи, сякаш не беше забелязала напрежението между двамата:

— Елизабет току-що ми каза, че повече няма да бъде между нас. Онова недоразумение между гардероба и управлението било оправено, но скъпото ни момиче решило да си опита късмета другаде. Губим я, но трябва да ѝ пожелаем всичко добро, нали?

Марко все още стоеше като завинтен към пода с неприятно изражение на лицето.

— Виждам — каза той, кимвайки към великолепия й тоалет. Бившата гардеробиерка носеше рокля от раирана венецианска коприна, сиви ръкавици от чортова кожа и малка шапчица с връхчета от щраусови пера. — Очевидно опитът е повече от успешен.

Елизабет усети цинизма в тона му и това я изненада. Към сложните чувства, които изпитваше към този човек, се прибави и това напълно недоумение от сегашното му държане. Италианец, помисли си тя. Това обяснява всичко. Е, добре — нямаше да позволи да я поставят на колене — не и сега, когато бе поела по свой собствен път.

— Вярно е, че нещата малко се промениха — каза тя, като вирна глава.

Преди щеше да ѝ е приятно да сподели с него как драстично се е променил животът ѝ. Но явно моментът беше минал. Не беше вече нищо повече от неприятен спомен. Ще му даде едно просто обяснение и повече няма да се обяснява.

— Реших да напусна операта. Господин Аби и господин Грей бяха така любезни да се извинят за недоразумението с липсващите костюми. Явно са били върнати и те ми предложиха да ме възстановят на работа. Но в момента аз нямам нужда от нея. Аз...

Тя се поколеба и изражението ѝ помръкна. Наистина не искаше да излага личните си проблеми пред толкова много слушатели.

— Животът ми се промени — успя да каже. — С помощта на един роднина.

Това е. Ако иска да узнае нещо повече — да пита.

Но той не попита. Вместо това изръмжа:

— Виждам! Позволете ми да ви поздравя!

— Трябва да тичам, скъпи мои — каза Нордика, махна с ръка и се втурна да догони диригента, маестро Антонио Гати.

Марко докосна ръката на Елизабет и тръгна с нея към вратата. Реши да проветри мислите си навън, където щеше да бъде на спокойствие.

Те излязоха на улицата и вече никой не можеше да ги чуе. Тя не разбираше отношението му, по-рано той толкова се интересуваше от кариерата ѝ. Защо днес изглеждаше така жлъчен?

— Предполагам, че трябва да се радвам за вас — каза Марко, докато крачеха по тротоара, сякаш посоката им беше една и съща.

— Не виждам защо не!

— Само защото с изненада научих за вашия таен живот — каза той с подигравателен тон. — Пансионът ме подведе. Трябва да ви призная, че случайно ви видях да влизате в една къща на Пето Авеню, където явно живее вашият благодетел.

Значи я бе видял.

— Е, и какво, като живее там? Аз също се преместих при него.

— Само мога да се досещам какво е предизвикало такава тайнственост. В противен случай щяхте да ми кажете.

Коментарът му я подразни. Знаеше, че италианците обичат да доминират. Явно Марко не правеше изключение.

Стигнаха до ъгъла на Тридесет и девета улица и Бродуей и се спряха, за да пресекат. Един латернаджия се усмихна и им кимна, но Марко се озъби на маймунката му, която разтегли устни и му върна гримасата. Елизабет стъпи на улицата след минаващия файтон и тенорът се втурна след нея. Внимателно провирайки се между колите, те излязоха от другата страна и продължиха. Без да се обръща към него, Елизабет заговори. Щом той можеше да се държи по такъв обиден начин, тя също можеше!

— Изглежда обаче, че не съм само аз с такива тайни. Също случайно ви видях завчера в Централ Парк.

Широките му крачки спокойно влизаха в ритъм с нейните забързани стъпки.

— И какво от това? Често се разхождам там.

Тя се забави, после спря и се обърна с лице към него:

— Не се разхождахте. И не ме притежавате, Марко Джовинко. Мислех, че ви дължа благодарност за това, че ме изслушвахте и ме насърчавахте. Може би не съм оценила правилно интереса ви към мен. Мислех, че сме станали приятели.

Елизабет прехапа устни и наведе поглед. Нямахше намерение да наговори всичко това.

Изведнъж Марко си спомни, че е бил в парка със сестра си. Той сви очи и я изгледа изучаващо.

— Я ми кажете, нямаше ли с мен някой в парка?

Вдигна глава, спомняйки си как я заболя, като го видя с жената.

— Да, всъщност бяхте с жена. Возехте я в лодка.

Тя се извърна и закричи решително по тротоара. Мъжът постоя малко, загледан след нея, и след това я настигна. Нямахте сега, сврян в някакъв си уличен ъгъл, да разправя на Елизабет за нещастната си сестра.

— Не говорим къде съм бил аз, синьорина, а къде сте били вие! Правилно сте разбрали, че ви предлагам приятелството си. Но тогава не знаех, че лъжете за така наречения си съпруг. Или все пак има някаква истина тук? Съпруг в затвора и друг господин, който се грижи за вас? Така ли? Кажете ми, не сте ли наистина любовница на господина от голямата къща? Обикновено искам да знам с кого спи жената, която вода на вечеря.

Елизабет спря като закована и се втренчи с ужас в него. Ушите ѝ кънтяха от обидата. Мина известно време, преди да разбере какво е накарало Марко да изкриви така видяното пред бащината ѝ къща. Отвори уста да се защити, но се спря. Самият Марко беше донжуан. Нямахте смисъл да си хаби думите. Надигацият се в нея гняв, примесен с разочарование, я сковаваше и тя искаше да приключи този разговор по най-бързия начин.

Младата жена се извърна и прекоси през Шесто Авеню. Щом мина от другата страна, продължи, но по-бавно. Марко не я изпускаше, решен на всяка цена да я разобличи.

— Кажете ми, синьорина, и историята за вашия „съпруг“ ли измислихте? Или това беше просто за заблуда?

— Какво ви засяга вас това? — рязко каза Елизабет. — Или имате навика да си пъхате носа в личния живот на вашите компаньонки? Много съм ви задължена, че ме насърчавахте да уча пее, но трябва ясно да кажа — не очаквайте от мен да се отблагодаря по начина, който вие си представяте. В случай че все още не сте разбрали, знайте, че от мъже не приемам чорапи за подарък.

Марко примигна. Последната забележка, направена ни в клин, ни в ръкав, го стъписа. Какви чорапи?

Стигнаха ъгъла на Пето Авеню. Елизабет зави и тръгна към края на града. Марко се спря до каменните перила на ъгъла. Шумът от движението тук беше по-слаб, той гледаше как Елизабет внимателно заобиколи майка с детска количка с голям слънчобран. Джентълмен с бомбе се блъсна неволно в Марко и се извини.

Най-накрая разбра какво имаше предвид Елизабет.

Чорапите, които беше заел на Нордика, бяха купени за сестра му, а Елизабет си е помислила кой знае какво. Щеше да се разсмее, ако не му тежеше това, че Елизабет го простреля с неговото оръжие. И все още не беше му обяснила визитата си в къщата на Пето Авеню, закъдето явно се бе запътила и сега.

Страхуваше се да каже на когото и да било, свързан с операта, за сестра си. Подразни се от това, че Елизабет го принуждаваше да го направи така ненавременно. Ама че досадно! Не му харесваше, че Елизабет имаше последната дума в този разговор.

Без да забелязва заинтригуваните погледи на минувачите, той избърза напред, за да настигне Елизабет. В главата му се въртяха италиански ругатни, които постепенно оформи в приличен въпрос. Докосвайки лакътя ѝ, Марко наведе глава към нея.

— Просто ми кажете истината — този, който живее на Пето Авеню, ваш съпруг ли е? Ако е така, приемете моите извинения и веднага да спрем този безсмислен разговор.

Елизабет отново спря и се обърна. Не можеше да разбере безпочвените му обвинения.

— Не — каза тя нетърпеливо, — той не ми е съпруг.

Лицето на Марко помръкна. Би разбрал всеки мъж, който иска да я има за любовница. Но това, което не можеше да понесе, бе нейният невинен и независим вид. Беше по-съвършена актриса, отколкото си представяше.

Той пусна лакътя ѝ и се поклони подигравателно.

— В такъв случай само мога да приема най-лошото. Не знаех, че сте чужда собственост. Сигурен съм, че добре ще се погрижите за себе си.

Елизабет пребледня. Наричаха я куртизанка в лицето! Гневът и огорчението така я сграбчиха, че не можеше да проговори. Как се осмеляваше да я нарича така?! Обвинява нея в разпуснат морал, а в същото време той си флиртува с колкото жени си поиска. Думите не можеха да изразят яростта ѝ.

Тя се обърна и закрачи колкото може по-бързо, не желаше да се поддава на гнева и отчаянието, които заплашваха да я завладеят. В същото време си даваше сметка, че способността ѝ да прецени един мъжки характер отслабва с всеки изминат ден. Защо беше толкова

наивна? Ами тогава по-добре да отиде в манастир. Все пак за щастие бе разкрила Марко Джовинко в ранния стадий на нарастващото си увлечение. Беше получила един болезнен урок. Не трябваше да му вярва. Не можеше да си позволи да повтори тази грешка. Животът ѝ бе спасен от разруха по желание на Провидението. Може би втори път нямаше да има такъв късмет.

Марко с болка я гледаше как се отдалечава. Имаше отвратителното чувство, че въобще не е казал това, което е искал да каже. Нито пък можеше да спре съжалението, което изпълни сърцето му. Въпреки мъжката си гордост, знаеше, че не успя да се справи със ситуацията.

Той се обърна и тръгна обратно към Бродуей. Една разходка щеше да му дойде добре. Ще походи пеша до апартамента си в „Ансония“ на края на града. Едва ли щеше да има възможност пак да разговаря по лични въпроси с Елизабет Слоън Кендал. Обхванаха го отново съмнения дали не трябваше да ѝ каже за сестра си Лусинда. Но защо пък да признава на когото и да било? Не беше работа на Елизабет! Ха! Същите думи му хвърли и тя в лицето.

Не му харесваше и порочното желание, което се надигаше у него. Имаше нужда от жена. А перспективата да потърси някоя от шоугърлите и жените с леко поведение, чиито услуги беше ползвал в миналото, не го привличаше.

* * *

Чувствайки, че трябва да направи нещо друго, вместо да се прибере при баща си и да си къса нервите, Елизабет отиде в студиото на професор Шлут. Той тъкмо изпращаше един ученик до вратата и я покани в чакалнята.

— Е, радвам се да ви видя, мила. Надявам се, че сте се върнали да ми кажете, че започвате.

С жест посочи изтъркания диван.

— Бих желала да уча — каза тя, след като и двамата седнаха. — Но искам да ви кажа, че преди това трябва да уредя някои неща. Мисля, че... човекът, който предложи да плаща уроците, вече не е

заинтересован да прави това. Всъщност предпочитам да си плащам сама. Мисля, че намерих начин.

Професор Шлут вдигна ръка.

— Няма защо да се притеснявате, мила. Мога да ви уверя, че вноските няма да бъдат прекъснати.

Елизабет примигна изненадана. Може би Марко не бе имал време да се обади на професора, че отказва да плаща нейните уроци? Но сигурно няма да закъснее да го направи. Тя се усмихна.

— Наистина искам аз да осигуря парите. Кога можем да започнем?

Професорът наведе глава над графика си на разхвърляното бюро.

— Мисля, че всеки четвъртък в единадесет ще е добре. Ще дойдете ли този четвъртък?

Тя стана.

— Вероятно. Ще го чакам с нетърпение.

Чу се драскане от другата страна на вратата към кабинета по музика.

— О, да, време е за разходката на Губернатор Уърти. Не искате ли да дойдете с нас? Отиваме в парка.

Тя огледа оклюмалата афганска хрътка, която професор Шлут пусна в стаята. Една разходка в парка — нямаше да е лошо.

— Благодаря, ще повървя с вас — в същата посока съм.

Тримата слязоха с асансьора и изминаха двете пресечки до парка. Елизабет почувства как я изпълва надежда — непознато за нея чувство. Не работеше вече в операта — значи нямаше да среща Марко. Мислите за него я безпокояха, но беше по-добре да го забрави. Странно как се намеси в живота ѝ точно сега. Сякаш беше нещо като мост между изживяното през последните две години и това, което предстоеше отсега нататък.

Елизабет вдъхна чистия ноемврийски въздух. Денят на благодарността почти беше дошъл. Отново живееше с баща си. Сезонът на празниците не беше време да седиш сам. Със своите стари приятели, с уроците си по музика и с празничните вечери, които предстояха този и идния месец в голямата къща, тя имаше какво да очаква.

Опал ѝ помогна да се настани в стаята си. Изглежда, че и котката Миранда посвикна с новата обстановка. Икономката нямаше нищо против да я гледа и ѝ направи легло в кухнята. Елизабет настоя Миранда да спи в нейната стая, но обеща през деня да я сваля долу в кухнята, за да не разваля писаната фината мебел с ноктите си.

Вечерите с баща ѝ станаха по-малко напрегнати, почти приятни, тъй като избягваха опасните разговори. Правеха планове за предстоящите празници, определиха дата за парти по случай завръщането ѝ. Елизабет знаеше, че събитието щеше да ѝ струва доста нерви, тъй като във всеки момент трябваше да внимава какво приказва.

За щастие преди много години тя наистина беше ходила в Европа и се надяваше да помни достатъчно, за да може да излезе от положение. Трудничко щеше да бъде без съмнение. Някой можеше да я хване, но друг изход нямаше. Във всеки случай повечето от гостите сигурни щяха да разговарят за себе си, а не за това какво е правила тя в Европа.

С баща ѝ пиеха кафето си във френския салон и тя повдигна въпроса за уроците по музика, но така, че да не предизвика у него подозрения за кариера в тази насока.

— Разбира се, че нямам нищо против уроците ти — каза той. — Ще ти напиша чек за сумата, щом искаш да развиваш таланта си. И да имаш такова хоби.

— Благодаря, татко — каза тя, отбелязвайки си наум да разбере колко са парите, за да му ги върне, ако стане професионалистка.

След като въпросът беше решен, отиде да си легне по-спокойна. Беше избягала от едно нещастно минало. Мамеха я нови възможности. Ако беше внимателна, може би животът ѝ щеше да бъде достатъчно смислен. Тя се мушна между чаршафите, а Миранда се настани на завивката и уви опашка около себе си. Загледана в нея, котката примигна с големите си златисто-кафяви очи, след това се протегна, сякаш тя също си беше уредила живота и можеше да си позволи една хубава дрямка. Елизабет я погали по меката козина.

— Не те интересува дали живеем в дворец или в пансион, нали, писано? — каза тя. — Важното е да има храна в купичката.

Миранда близна пръстите ѝ и замърка.

* * *

На другата сутрин Гуендолин помогна на Елизабет да облече костюма си за излизане — дреха с висока стегната яка и надиплени при китките ръкави. Кадифеният, обточен с ширит жакет беше стегнат в талията и отиваше на ярката кадифена пола. На главата си имаше огромна шапка със стегнат волан, прикрепен с големи стоманени карфици.

Когато слезе долу, Мадлен вече я очакваше.

— Колко добре изглеждаш! — възкликна тя. — О, очаква ни толкова приятен ден!

Елизабет отвърна на лъчезарната ѝ усмивка. Денят също беше лъчезарен. Докато се качваха в колата, те си бърбеха и уточняваха къде ще ходят да пазаруват. Елизабет си помисли колко отдавна не беше излизала на покупки.

Първата им спирка беше известен дамски моден салон, чиито услуги и двете бяха ползвали. Седнаха в елегантната зала, а манекените минаваха и се въртяха около тях. Елизабет се улови, че разглежда с опитно око изработката на моделите, а не техния стил. Тъкмо оглеждаше дълбочината на един подгъв, когато усети погледа на Мадлен върху себе си. Бавно се изправи и остави модела.

— Чудесен... модел — каза тя, стараяйки се да не се издаде.

— Да, наистина — отговори Мадлен, но очите ѝ си останаха изпълнени с любопитство.

Това вероятно не означаваше нищо, но Елизабет усети как страхът да не я хванат я прави гузна. През останалото време, докато продължаваше ревюто, тя остана седнала, насилвайки се да хвали моделите, без да се интересува от кройката им. Кимаше и мъкнаше одобрително в отговор на забележките на Мадлен, че това или онова щяло да ѝ стои чудесно. Цветовете и материите започнаха да се размиват пред нейния поглед и тя почувства облекчение, когато всичко свърши.

След като направиха избора си, момичетата се изправиха, за да им вземат мерките. След това излязоха на улицата и отидоха в

галантерийния магазин. Тъкмо влизаха през голямата желязна ограда на Стюард на Бродуей, когато някакъв глас извика:

— Хей, Мадлен!

Елизабет се обърна към високия спортен младеж и той, както се беше забързал към тях, спря изумен.

— Не мога да повярвам на очите си! Но това е Елизабет Слоън, нали?

Елизабет хвърли изпитателен поглед към Мадлен. Имаше нещо, като че ли репетирано в поздрава на Алекс Роша, и тя се зачуди дали приятелката ѝ не му е подхвърлила, че ще пазарува тук.

— Аз съм, Алекс. Как си?

Усмихна му се и протегна ръка. Нейният стар приятел и ухажор я стисна сърдечно и я поднесе към устните си. Когато повдигна глава, топлите му сини очи се спряха върху нея. Изразителното му лице излъчваше предишния познат чар. Белият му шал бе небрежно преметнат през врата и се спускаше надолу към двуредното пардесю. Пясъчнорусата му коса беше разрошена от хладния ветреца. Всичко това му придаваше безгрижен вид... Устните му се свиха под русите, леко завити в края мустачки.

— Изглеждаш чудесно, Елизабет. Признавам — Мадлен ми каза, че си в града. Всъщност исках веднага да ти се обадя. Какъв късмет извадих, че ви срещнах тук!

Тя повдигна вежди. Въпреки че Алекс ѝ беше ясен, той можеше да бъде приятен компаньон и бе доволна да го срещне. По свой начин той я връщаше в добрите стари времена, когато се забавляваха по партита и пикници, ако, разбира се, тя беше успяла да се откачи от придружителките си.

— Аз също се радвам да те видя, Алекс. И ти ли... реши да излезеш на покупки днес?

Той въобще не даде ухо на закачливия ѝ тон и кавалерски отговори:

— Не мога да се оправя из тези огромни магазини. Още не съм влязъл и забравям за какъв подарък или друга дреболия съм дошъл. Ако някой от магазинерите приближи до мен, избива ме студена пот, сякаш съм в чужда територия, и обикновено бързо отстъпвам. По същия начин се чувствам и по Коледа, и за някои рождени дни —

трябва да изпращам камериера си да се лута из тия коридори със списък в ръка.

Двете момичета се засмяха, намигнаха си, хванаха го от двете страни и го повлякоха навътре.

— Е, Алекс, така и така си тук, може би ще успеем да ти помогнем — каза Мадлен. — Какво имаше предвид? Игленик за майка си? Френски плат? Нова вратовръзка за теб? Сигурна съм, че ще ти трябват и дребни сладки за коледните подаръчета на прислугата. Мога да те уверя, че си попаднал в добри ръце, нали, Елизабет? Ще направим коледното ти пазаруване истинско удоволствие.

— Точно така — съгласи се Елизабет.

Мъкнейки протестиращия кавалер, те се спираха тук-там да се порадват на стоките на първия етаж. След това по широките стълби се изкачиха на втория етаж, където огледаха мъжките шапки — повече да се забавляват с Алекс, като го караха да ги пробва, отколкото да правят покупки.

След около половин час Алекс се оплака, че няма повече сили и още малко, ще падне от изтощение, ако не отидат до „Уолдорф“ да се подкрепят с чай и кейк. Елизабет се зарадва, че свършват с разкарването из магазина. Нейният досегашен свят беше толкова изпълнен със сценични костюми, а начинът ѝ на живот — толкова прост, че имаше нужда от време, за да се настрои към новата мода.

Хотелът „Уолдорф-Астория“, четиринадесет пресечки по-нагоре, беше храм на елегантността и изисканата кухня. Щом прекрачиха прага на сградата в стил германски ренесанс, с островърх керемиден покрив, Елизабет усети как я обземат спомени. Тук висшето общество и тези, които искаха да бъдат приети в него, дефилираха по коридорите, за да гледат и да бъдат забелязани. Бледозелените драперии, фрески и мраморни колони бяха добър декор за богатите посетители.

Тримата минаха по Пийкок Али към главния ресторант и по пътя Мадлен и Алекс непрекъснато кимаха на познати. Елизабет залепи усмивка на лицето си, в случай че трябва да разменя любезности с някого.

На вратата на ресторанта Алекс поздрави Оскар, метр д'отела, който топло ги приветства с добре дошли. С оттрениран апломб Оскар замени поздрави с тях, като се обръщаше към всеки по име.

— Помниш сигурно госпожица Слоън? — каза Алекс. — Тя току-що се върна от чужбина.

Оскар се поклони.

— Разбира се. Доста време мина, откакто за последен път ощастливихте с присъствието си „Палм Гардън“.

— Благодаря. Радвам се, че съм тук.

След като метр д'отелът ги заведе до масата им в центъра на елегантния салон, около тях се понесе цяла армия от сервитьори, които постилаха салфетки върху скутовете им и пълнеха водните чаши.

„Палм Гардън“ приличаше много на аквариум със своите стъклени витрини вместо стени и широко отворените си врати. Елизабет бе далеч от представата си за приятен разговор с приятели. Чувстваше се като извадена на показ, както всъщност и беше. Тези, които вечеряха в „Палм Гардън“, изпитваха приятната възбуда от това да наблюдават интересни личности и да бъдат пред очите им. Стъклена витрина разделяше ресторанта от „Мъжкото кафе“, а огромни огледала от пода до тавана даваха възможност на вечерящите да оглеждат себе си и останалите.

— Слава богу! — каза Алекс. — Мисля, че трябва да оставя пазаруването на по-квалифицирани от мен. Е, какво ще вземем?

Те проучиха менюто, което предлагаше сандвичи и деликатеси към чая, и след като дадоха поръчката, се увлякоха в задушевен разговор.

— Алекс работи във фирмата на баща си, след като се дипломира — каза Мадлен. — Сигурно толкова здраво работи, че за наше съжаление отдавна не сме го виждали да се мярка по обществени места.

Кавалерът им махна с ръка. Той беше седнал така, че да е обърнат към стъклената витрина, през която се виждаше „Мъжкото кафе“ — място, където се събираха бизнесмени да обменят борсови новини, финансови съвети, с една дума да пийнат и да опипат пулса на бизнеса.

— Май си права. Трябва да призная, че на подиума в борсата научих повече, отколкото за всичките години в колежа. Разбира се, имам и късмет. Баща ми и дядо ми са направили това състояние. На мен ми остава само да го управлявам.

Сервитьорите донесоха чая и сандвичите и тримата се заеха с тях.

— Но как мина пътуването ти, мила Елизабет? — попита Алекс, след като стомахът му беше донякъде задоволен. — Все чакахме да чуем някакви новини, а тях ги нямаше почти никакви.

Елизабет успя да запази подходящо изражение и сложи чашата на масата.

— Съжалявам. Ненавиждам писането на писма. А и бях много задълбочена в изучаването на музика, често се местех, за да срещам различни капацитети.

— Доволна ли си от обучението си в Европа?

— Мисля, че да.

Елизабет му хвърли пряк поглед.

— Имам намерение да продължа и тук. Аз... тоест някои от моите учители ме насърчаваха да не прекъсвам, съветваха ме да уча още.

Алекс се пресегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Помня, че имаше добър глас. Нямам търпение да те чуя пак.

Елизабет се изчерви.

— Ами да! — подкрепи го Мадлен. — Ти каза, че ще даваш парти. Можеш да ни попеееш на него.

— Не съм сигурна дали съм готова. Учителят ми каза да бъда внимателна — успя да се измъкне тя.

— Е, за две години все си научила някоя и друга песен. Ти просто скромничеш. И ти отива.

Тя не пропусна ласкателните нотки в гласа му и панически затърси начин да отклони разговора.

— Каж ми нещо повече за себе си, Алекс. Не мога да повярвам, че работата ти е попречила на обществения живот.

— О, аз все пак успявам да ходя на опера. Даже съм доста голям неин почитател.

Елизабет преглътна, припомняйки си внезапно как не много отдавна, когато надничаше иззад завесата, се запита дали Алекс не я е видял, въпреки че това бе абсурдно.

— Това е хубаво — каза тя смутено. — А аз очаквам с нетърпение да продължа уроците си.

— Сигурно си била на много интересни представления — каза Мадлен. — Ходи ли до Байройт да слушаш Вагнер? Вагнер беше много популярен тук тази година. Но собствениците на ложи се отегчиха от сериозната музика и сега отново слушаме веселата италианска опера. Аз съм много доволна.

Тя се наведе към Елизабет.

— И този чудесен тенор — Марко Джовинко. Наистина трябва да го видим. Мисля, че когато ти тръгваше, той започна да се появява в малки роли. А сега е любимец на всички.

— Аз... знаех за представленията в Метрополитен. — Тя се помъчи да измисли нещо. — Радвам се, че италианската опера се е върнала — усмихна се измъчено.

— Всички трябва да отидем.

— Ще дойдеш в нашата ложа, Елизабет — каза Алекс, — ако, разбира се, не ни поканиш във вашата.

Тя се вгледа в него с отсъстващ поглед. Разбира се, че сега има възможността да ходи на опера, когато си поиска — нали баща ѝ държи ложа. Щеше да бъде интересно да гледа откъм публиката, вместо иззад кулисите. Лека болка пропълзя през нея. Не беше сигурна кое от двете предпочита.

Алекс ги забавляваше с анекдоти, на които непрекъснато се смееха, докато сервитьорите изпълняваха поръчките им. Елизабет усети как дрехите започнаха да ѝ стягат след толкова много ядене и чай. Стана ясно, че веселият следобед беше към края си. По едно време тя вдигна глава към огледалото и за свой ужас видя Марко да става от една близка маса. Тя се изчерви и веднага сведе поглед, надявайки се, че той няма да ги забележи.

Но Алекс осуети опита ѝ да останат анонимни.

— Хей, мисля, че това е известният тенор, за когото говорихме преди малко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мадлен се извъртя на стола, протегна врат и се загледа захласнато. Ясно се чу как ахна.

— Боже мили, той е!

Обърна се обратно, трепереща от вълнение при вида на нашумялата звезда. Обаче Алекс вече бе скочил от стола си. Беше се срещал с Марко в някакъв салон и сега не виждаше защо да не му стисне ръката.

Марко последва компанията си от почтени дами и един джентълмен със свещеническа якичка. Разсеяният му поглед са плъзна край Елизабет, която се стараяше, ако може, да потъне в тапицерията на стола си. В същото време Алекс излезе на пътеката между масите.

— Господин Джовинко, извинете ме. С вас се видяхме на соарето на мадам Линдхърст миналата пролет. Но, разбира се, не очаквам да ме помните. Аз съм Александър Роша.

Марко спря и примигна, поемайки подадената ръка.

— Разбира се, разбира се — рече той.

— Беше майска вечер — продължи Алекс. — Вие пяхте прекрасно, дъщерята на мадам ви акомпанираше, а след това пихме пунш.

— Да, вие сте съвсем прав — каза Марко.

От немай-къде той погледна и към дамите от масата на Алекс. Междувременно неговата компания не спря, а продължи навън и вероятно щеше да го изчака на Пийкок Али.

Елизабет разбра, че играта свърши. Нямаше начин да го помоли да не я издава. Пък и той едва ли щеше да я подкрепи в нейната лъжа...

— Мога ли да ви представя моите събеседнички, госпожица Мадлен Лорд и госпожица Елизабет Слоън — посочваше момичетата поред Алекс.

Тенорът се поклони на Мадлен, която, изпълнена с трепет, кимна с глава на своя идол.

— Пяхте божествено онази вечер в „Травиата“! — възкликна тя.

Елизабет знаеше, че сигурно е червена като домати и с уплаха погледна Марко. Когато очите им се срещнаха, той забеляза страха в погледа и. Поколеба се, после, каза:

— Госпожица Слоън и аз вече се познаваме. — И се поклони.

Елизабет седеше на стола като убита и не можа да отговори.

— О, сигурно сте се виждали в Париж! — възкликна Мадлен. — Елизабет, защо не ми каза, че познаваш Марко Джовинко? Ама разбира се — ти си се движила в музикални среди. Колко глупаво от наша страна, че не те оставихме да разказваш.

Марко вдигна вежди, но долови паниката, изписана по прекрасното лице на Елизабет. Видя там и отчаяние. Нещо не се връзваше, но какво — щеше да разбере по-късно. Ясно беше, че неговото красиво протеже не се уморяваше да си играе на гатанки. Както и да е, благоразумието и доброто му възпитание не му позволяваха да издаде играта ѝ. Не можеше да остане безсърдечен, като я видя така смутена. Подигравателното му изражение се смени с разбиране и следващите му думи върнаха пулса на Елизабет. Той се обърна към нея вежливо, както обикновено говореше с непознати почитателки:

— Разбира се, Париж. Ще ме извините, ако не си спомня къде точно се срещнахме за първи път.

И направи жест с ръка, сякаш се укоряваше.

— Ще бъдете ли така любезна да опресните паметта ми?

Елизабет преглътна мъчително.

— Да, разбира се. Не беше ли при професор... — Тя панически затърси подходящо френско име.

— ... Жиру! — извика Марко, постепенно вживявайки се в малката им лъжа.

Сега вече виждаше, че тя има нужда от някаква измислица за пред приятелите си. Какво пък толкоз — нека ѝ помогне! В края на краищата актьор ли беше или не?

— Максимилиан Жиру, точно така — продължи Марко, давайки време на Елизабет да съчини историята. — Забравил съм ученичка ли му бяхте или просто позната?

— Да, ученичка — запелтечи Елизабет. — Той... той ме представи на много хора от неговия кръг.

Сценката явно започна да харесва на Марко, Алекс и Мадлен само местеха изумени погледи от единия към другия. Очевидно бяха погълнати от разговора между двамата, а присъствието на публиката стимулираше тенора. Той притисна показалец от едната страна на брадичката, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— Сещам се, че ви видях на едно соаре у професора. Не беше ли тогава за първи път?

Елизабет си позволи малко да се отпусне и се опита да изглежда по-безгрижно. Защото, за нейна изненада, той нямаше намерение да я издава.

— Да, на соарето. Бяхте толкова любезен да дойдете.

Лицето на Марко просветна.

— Беше очарователна вечер на песните и учениците на Максимилиан пяха прекрасно. Спомням си, че много ме впечатлихте с „Някой ден той ще дойде“ и с още нещо от онази оперета на Гилбърт и Съливън.

Беше достатъчно съобразителен да спомене нейни изпълнения, които наистина беше чувал у професор Шлут.

— О, наистина ли?

Този път усмивката ѝ беше неподправена. Докато той играеше ролята си, тя крадешком погледна как Мадлен и Алекс реагираха на историята. Изглеждаше, че вярваха и тя си отдъхна малко — това беше една малка победа!

— Това, разбира се, беше през лятото — обясняваше Марко на другите. — С Парижката опера ангажиментите ми са през лятото.

— Разбира се — каза Алекс.

— А после с тази малка групичка вечеряхме в „Кафе Реми“. Как мога да забравя тази нощ? Масата ни до фонтана, цигуларите между хората...

Елизабет успя да мерне огънчето в очите му. Той просто се забавляваше с нейните страхове! Въпреки буцата в стомаха си, тя решително се включи в играта и се засмя.

— Наистина. Толкова ми харесваха вечерите след оперните представления! Приятелката ми мадам Бланш...

— Разбира се — щракна с пръсти Марко, — мадам Бланш. Тя винаги водеше протежетата си в кафето след представленията. Бяха незабравими вечери.

Той надникна в очите ѝ и всичко това за момент им се стори вярно.

— Беше ми много приятно да ви видя тук — каза Елизабет, мислейки, че вече достатъчно са играли.

— Уверявам ви, че удоволствието е изцяло мое. Страхувам се, че се налага да оставя вашата очарователна компания, но трябва да настигна отец Петрило. Съгласих се да пея в енорията Сейнт Майкъл на Бъдни вечер.

— Какво щастие за енорияшите! — каза Мадлен.

Марко кимна скромно.

— Това е традиция, която спазвам всяка година. Израснах в тази енория.

Алекс се ръкува с него.

— Бяхте много любезен. Не искаме да ви задържаме.

— Беше ми приятно — каза Марко.

После кимна на дамите. Гледайки го как се отдалечава, Елизабет въздъхна с облекчение.

Очите на Мадлен бяха кръгли от удивление.

— Прекрасно, а ние даже и не подозирахме, че го познаваш. Мисля, че като човек е също толкова очарователен, колкото и на сцената. Кажете ми, срещала ли си го често в Париж?

— Ами...

Алекс се мръщеше.

— Е-е, стига, Мадлен. Тя не го познава чак толкова. Видя, че едва се сетиха къде са се виждали.

Елизабет почувства облекчение, че малката сценка мина добре, но не искаше да задълбочава повече лъжата. Със съжаление обаче разбра, че не е толкова лесно да се измъкне.

— Имам една идея — каза Мадлен. — След като познаваш Марко Джовинко, защо не го поканиш на соарето си?

Елизабет я изгледа стресната, но Мадлен продължи умолително:

— Сигурно няма да ти откаже.

— Я стига — намеси се Алекс. — Не може току-така да се нарушава графикът на човека. Сигурно има ангажменти отсега, та до второ пришествие. Партието е на Елизабет. Не ни трябва оперна звезда. В центъра на вниманието трябва да е домакинята.

От раздражения му вид можеше да се предположи, че всъщност той ревнува Елизабет.

— Точно обратното — каза Мадлен. — Такъв известен гост ще бъде като скъпоценно перо в шапката ѝ. О, покани го, мила! Ще е толкова забавно. Всъщност — обърна се тя към Алекс — можем да го поканим в нашата ложа след представлението. Нали каза, че трябва всички да отидем? Представи си само какво ще си помислят другите, като видят такава звезда при нас!

Елизабет мачкаше ръкавиците в скута си.

— Ами не знам. Трябва да помисля.

— Просто му изпрати бележка в антракта — предложи Мадлен. — Отиваме в понеделник вечерта.

Елизабет се почувства повлечена от течението и реши по-късно да помисли как да се измъкне. Алекс плати сметката и те излязоха.

Явно с покупките беше свършено — поразходиха се малко по булеварда, разглеждайки витрините. Алекс им каза довиждане и тръгна към центъра на Уол Стрийт, където беше офисът му. Той целуна сърдечно ръката на Елизабет и се отдалечи бързо.

— Алекс е симпатяга, нали? — каза Мадлен, докато навлизаха в една по-тиха уличка, за да избегнат шумния булевард. — Мисля, че вече се е укротил.

Поклащайки глава, Елизабет се усмихна.

— Доколкото го познавам, не съм сигурна дали това е възможно.

Когато ходенето ги умори, те наеха кола и продължиха към края на града. След като се сбогува с Мадлен, Елизабет с облекчение се прибра в бащината си къща и се качи в стаята си.

Миранда се надигна от мястото си в средата на леглото, когато тя влезе.

— Мя-я-у! — поздрави я сякаш котката, протегна се, после скочи и притича през килима да посрещне господарката си. Елизабет се наведе, вдигна я и я притисна към шията си, потърквайки буза в успокоително меката ѝ козина.

— Здравей, моето момиче. Ти не трябваше ли да бъдеш в кухнята?

Отнесе котката до фотьойла при прозореца и се отпусна в него. Миранда се сви в ръцете ѝ и я близна по лицето. Навън голите клони се раздвижиха от внезапен повей на вятъра. Марко вероятно се

подготвяше за операта. Тя поклати глава и въздъхна, спомняйки си лавината от събития, които се стовариха върху нея през последните няколко седмици. Това, от което се нуждаеше най-много сега, беше една гореща вана и едно топло питие преди вечеря.

Младата жена пусна котката от скута си и звънна на Опал да ѝ нареди да приготви банята. Колко лесно се връщаха навиците — да знаеш, че всеки момент желанието ти ще бъде изпълнено. Тази мисъл я накара да се почувства виновна.

След това облече халат и през останалия следобед си почива. Опита се да премисли предстоящите събития и се върна към музикалните си уроци. Поне можеше да се посвети на пеенето, така щеше да има сериозно занимание. Всичко останало беше второстепенно.

Тази мисъл ѝ даде опора. Приятелите, обществените събития, дори войните идват и си отиват. Но сега тя имаше своята цел.

* * *

На другата сутрин Елизабет и баща ѝ обсъдиха подробности за партито, което бяха длъжни да дадат след нейното завръщане. Определиха датата и се захванаха със списъка на гостите. Тя започна да пише поканите, като изписваше имената по обточените със златна ивица пликове, образите на старите познати изплуваха в съзнанието ѝ.

Спря се над поканата за Консуело Вандербилт, спомняйки си, че я видя, когато за последен път надничаше иззад завесите в операта. Искеше да се срещнат. Като момиченца бяха близки и тя имаше чувството, че животът на приятелката ѝ не вървеше добре. Майка ѝ беше твърде властна натура... А сега е сгодена за херцог Марлборо. Какво се е случило с Уинтроп Ръдърфорд?

Въпреки неимоверното богатство и високото социално положение на семейство Вандербилт, на Елизабет ѝ се струваше, че Консуело е самотна. Реши да ѝ се обади скоро. Макар че животът им до неотдавна беше различен, тя чувстваше нещо като кръвна връзка с наследницата на Вандербилт.

Късно сутринта остави поканите и се облече за излизане. Защото днес наистина щеше да започне уроците си. Денят беше сив и хладен,

но звънчетата по хамутите весело звъняха, а минувачите си разменяха благопожелания за Деня на благодарността, напомняйки на Елизабет, че скоро трябва да прави сериозни коледни покупки. Денят на благодарността беше съвсем близо и веднага след това хората щяха да започнат да се готвят за Коледа. Тя състави наум списък с подаръци за прислугата и се зачуди какво да купи на баща си. Реши, че няма да е лошо и да участва в подготовката на коледната вечеря. Тези мисли я накараха да се чувства лека като перце. Би искала да изпрати подаръци и на приятелките си от пансиона, но това представляваше проблем, тъй като можеше да се разкрие.

Слизайки от каретата на Петдесет и седма улица, тя пристъпи към страничната врата на Карнеги Хол и се качи в асансьора за етаж на професор Шлут.

Той отвори на почукването и я въведе с ентузиазъм. Тя автоматично поздрави Губернатор Уърти, който, свит на топка, лежеше на мястото си до камината. Кучето наостри уши, щом професор Шлут докосна клавишите на „Стейнуей“ и поведе Елизабет в серии от вокални упражнения за загрявка и запознаване с възможностите на гласа й. Скоро тя забрави кучето, забрави домашните си несподи, забрави всичко наоколо, потапяйки се в радостта от пеенето. Нейният глас повдигна духа й, а професор Шлут внимателно й обясняваше как да достигне най-високите тонове, без да се напруга.

— Гласът трябва да се упражнява по малко всеки ден — каза той. — Не се напругайте. Ако използвате гласа си по правилен начин, ще го направите по-силен. Това е като да цепиш дърва в навеса. За да имаш готови цепеници, трябва да ходиш всеки ден до навеса. Притежавате природен дар и ние не трябва да го насилваме. Хайде сега да изберем нещо от италианския репертоар и да поупражним произношението и стила.

След като тя му изпя една песен, той заяви, че италианският й не е много добър и показа как да произнася гласните правилно. На Елизабет това се стори много забавно и водена от него, даде всичко, на което бе способна. Накрая професорът похвали усилията й.

Губернатор Уърти, свикнал вече с обстановката, беше заспал, а престарелият часовник на стената удари дванадесет часа. Елизабет посегна към чантичката си.

— Баща ми ви изпраща чек за няколко месеца напред — започна тя, но професорът я прекъсна:

— Както вече ви казах, таксата е платена, мила. Баща ви може да си задържи парите.

Елизабет примигна.

— Но това е невъзможно. Сигурно...

Още малко и щеше да каже, че Марко няма причини да продължи спонсорирането ѝ. Тя се намръщи, но професорът се надигна от табуретката пред пианото и с жест посочи вратата. Той я стрелна през пенсията си и с поглед ѝ даде да разбере, че този въпрос няма защо да се обсъжда.

— Уверявам ви, всичко е наред. Няма причина да се безпокоите повече.

Смутена, тя прибра чека обратно в чантата си.

— В такъв случай надявам се, че някой ден ще мога да върна парите на моя благодетел.

Очите на професор Шлут отразиха недоумението му.

— Трудничко ще ви бъде, но щом това ви кара да се чувствате по-добре... — не завърши той.

После я изпрати до вратата на всекидневната, хвана я за ръката и напомни, че трябва да се упражнява.

— Имаме чудесно пиано в музикалната зала у дома — каза тя усмихната. — Сигурна съм, че прислугата няма да има нищо против да ме слуша по няколко часа на ден.

Вече беше решила да се упражнява, докато баща ѝ е на работа в банката, за да не задълбочава подозрението, че показва по-голямо усърдие от необходимото. Сбогува се с професора и си тръгна, чувствайки се освежена след урока, но обърквана по отношение на благодетеля си.

Докато слизаше с асансьора, реши, че този въпрос може да се оправи само по един начин. Трябваше да говори с Марко. Мисълта, че се налага да, се видят, я изпълни със страх. Още не беше ѝ минала обидата, която той ѝ нанесе с обвиненията си. Но това напрежение в отношенията им не можеше да продължи. Трябваше да го потърси и да му обясни всичко, за да се избегнат евентуални затруднения в бъдеще. Не хранеше надежда, че той ще пее на партито ѝ, но ако му разкажеше

какво се случи в „Уолдорф“, след като той си тръгна, поне можеше да каже на Мадлен, че го е поканила.

В операта кипеше трескава работа. Морис Грей беше първият, който я видя да влиза през вратата към сцената и да се качва по стълбите. Той се завтече към нея и грабна ръцете ѝ.

— Елизабет, мила, каква приятна изненада!

Тя се усмихна, а той се прокашля смутено. Никога не беше се обръщал към нея на малко име, но обноските ѝ бяха мили и го успокоиха.

— Аз също се радвам да ви видя, Морис!

Тъй като не работеше вече при него, не виждаше причина да се държи официално и затова не го нарече по фамилия.

Той неловко пипна ръката ѝ.

— Искане ми се да вярвам, че се връщате в кошера. Но съдейки по външния ви вид, надеждите ми остават май напразни. Не ме карайте да гадая. Кажете ми веднага дали визитата ви е по работа или, смея да се надявам, просто приятелска?

Тя се засмя приветливо, но без да го насърчава много. Подозираше, че интересът на Морис Грей към нея малко превишава професионалната куртоазия. Имаше усещането, че ако го остави, той ще се опита да прехвърли отношенията им на друга основа.

— Прав сте. В момента съм по работа. Просто дойдох да говоря с един човек.

— А пеенето? Упражнявате ли се?

— Да. Току-що взех първия си урок. Струва ми се, че ще ми хареса.

— Тогава всичко е наред.

В този момент откъм главната сцена се чува викове и тя позна Марковия глас, редящ италиански възклицания. Не позна жената, която писна в отговор, но видя как Морис изведнъж пребледня. Отнякъде дотърча сценичният директор и сграбчи Морис за ръката.

— Идвай, Морис. Маестрото няма да стигне доникъде с мадам Мелба и Джовинко. Омразата им един към друг избухва още щом се видят и това не носи нищо добро.

Морис се обърна към Елизабет:

— Извинете ме, скъпа.

Тя кимна:

— Разбира се.

После ги последва бавно. Иззад кулисите можа да види, че пианото е избутано в средата на сцената и до него е застанал маестро Гати, ръкомахащ срещу нисък човек с цилиндър, който пък спореше с приятна тъмнокоса жена с ръце на бедрата. Елизабет веднага разпозна знаменитата австралийска богиня на операта Нели Мелба.

Погледът ѝ обаче бе привлечен от Марко, погълнат от разговор със сценичния директор и Морис, които полагаха неимоверни усилия да въдворят мир.

На Елизабет ѝ стана забавно. Знаеше, че в момента е по-добре да не се намесва, затова реши да седне в партера и да погледа репетицията. Когато дойде време за почивка, щеше да отиде при Марко и да се разбере с него. Слезе по стъпалата и тръгна по пътеката да си избере място в сянката, откъдето сцената се виждаше чудесно. Групата артисти бяха облечени във всекидневни дрехи и половината декори не бяха сложени. Марко се бе облегал на огромна драконова глава, бе скръстил ръце и смръщил така вежди, сякаш току-що е убил не този дракон, който трябва.

Маестрото се върна на мястото си в края на сцената, където на пулта беше разтворена партитурата му. Сякаш дирижирайки не само двама певци, а цял оркестър, той вдигна палка и започна.

Елизабет седеше, омагьосана от сцената пред очите ѝ, трогната от пленителния глас на Марко. Седнала на стол и преструваща се на заспала, както го изискваше сценарият, Нели Мелба изглеждаше внушително дори в простата си блузка. Но когато отвори уста, сцената се превърна сякаш в божествено място. Чистият ѝ сребърен глас беше истинска наслада, но му липсваше топлотата на Марко.

Наблюдавайки всичко това, сърцето на Елизабет заби силно, тя не можа да сдържи чувствата, които движенията на Марко извикваха у нея. Притисна се в дълбокото плюшено кресло, смутена от пламналите си бузи, вкопчена в облегалките. Страстта, звучаща в Марковия глас, изпълваше всички кътчета на залата, а пианото сякаш му помагаше, замествайки целия оркестър. Когато той прегърна Мелба, Елизабет усети ръцете му около раменете си и спря да диша.

Постепенно студенината в гласа на Мелба се стопи — същото се случи и със съпротивителните сили на Елизабет. Когато влюбените се прегърнаха на сцената, тя трябваше да стисне очи. Ликуващият глас на

дуета се извиси във възторжен екстаз, какъвто по всяка вероятност би изпитала публиката, ако беше на нейно място.

Беше благодарна, че никой не може да я види и отваряйки очи, преглътна. Гърдите я заболяха от желание и щом само си представи устните на Марко върху тях, се изчерви от вълнение. Как можеше да разговаря с мъж, който имаше такъв непредсказуем ефект върху нея? Просто не биваше да се изправя срещу него. Трябваше бързо да бяга на чист въздух.

Скочи на крака и се опита незабелязано да изчезне, но беше твърде късно. Чу името си от сцената и Марко, завъртайки се на пета, пристъпи:

— А-а, госпожица Кендал, нали? Или Слоън? Коя по-точно? Не знаех, че имам още един критик на днешната репетиция.

Чувайки грубоватия му тон, тя се стегна, докато той слизаше по стъпалата. Пое няколко пъти дъх да се успокои, но стъпките му приближаваха към нея.

— Добър ден — успя да каже тя.

Тъмните му очи я пронизаха дори в слабо осветената част на партера.

— Добър ден и на вас.

Те постояха малко, загледани един в друг, и тя усети учестеното му дишане. Все пак трябваше да каже нещо.

— Исках да говоря с вас — каза сковано, мъчейки се да спре треперенето на коленете си.

Никога нямаше да му признае какъв ефект произвеждаше върху нея пеенето му.

Марко отвори уста да ѝ отговори, но нещо го накара да промени намерението си.

— Очаквах — каза той.

Тя пое дълбоко въздух и започна, въпреки желанието си да се скрие:

— Искам да изясня едно недоразумение между нас, както и да се извиня за това, че вчера ви поставих в неудобно положение.

Той я изгледа дълго и преценяващо. Когато най-последно проговори, гласът му не беше вече сърдит — беше изпълнен с галеци нотки, които ѝ въздействаха като опиум.

— Е, говорете в такъв случай.

— Аз не съм... — запъна се тя, преди да продължи. — Не съм любовница на господина, в чиято къща ме видяхте да влизам миналата седмица. Това е домът на Уинстън Слоън, моя баща.

Марко зяпна от изненада! След това се намръщи. После я хвана за лакътя и я побутна по-назад, където никой нямаше да ги чуе.

— На вашия баща? — попита той. — Тогава защо живеете в пансион, ако мога да знам?

В гласа му вече нямаше острота. Дори още когато попита, си представяше какво се е случило и какъв ще бъде отговорът.

— Това, което ви казах за бившия си брак, беше вярно — отговори тя шепнешком. — Баща ми тогава ме лиши от наследство. После, когато мъжът ми остана в затвора, аз трябваше да се грижа сама за себе си. Бях добра шивачка и намерих работа тук. Това е истината.

Марко се спря и я погледна, забелязвайки влагата в очите ѝ дори и на слабата светлина. Потисна желанието си да вдигне ръка и да избърше бузата ѝ.

— Разбирам — каза той по-мрачно, отколкото искаше, защото трябваше да скрие собствените си чувства.

Елизабет продължи:

— Съобщиха ми, че съпругът ми е починал. Отново съм свободна. И първото ми желание беше да се сдобря с татко. Върнах се вкъщи и той ме посрещна много добре. Моментът изглеждаше подходящ да се сбогувам честно със... с всичко.

— Разбирам — каза мъжът.

Стори ѝ се, че мина цял век, преди той да допълни:

— Значи съм сбъркал. Направих прибързани заключения. Съжалявам.

Тя се засмя с облекчение и малко нервно.

— Не очаквам някой да разбере. Така обърках всичко!

Сега вече Марко не се сдържа и вдигна ръката ѝ към устните си. Заля я отново топла вълна и този път не можа да потисне треперенето на плътта си при докосването му.

— Не трябва да страдаш за това — каза, шепнейки на ухото ѝ. — Наистина съжалявам за несправедливите си обвинения. Изпаднах в глупава ревност.

Елизабет затвори очи и се облегна на него, а Марко пресегна и я прегърна през рамо, точно както тя си представяше, че ще го направи.

Притегли я към гърдите си и погали ухото ѝ с устни:

— Съжалявам мъжа, който те е изгубил — промълви той. — Не е хубаво да се говори лошо за мъртвите. Но се надявам, че няма да се погубиш от скръб.

— Не, не — каза тя, отмаляла в ръцете му. — Беше грешка още в началото. Благодарна съм, само че съм свободна. Душата му самичка трябва да си намери път към другия живот.

Усети удоволствието, облекчението и блазнещата топлина в гласа му, когато той прошепна:

— Да, най-накрая свободна!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За миг Елизабет сякаш се потопи в сладката неа, която я погълна. Усещаше дъха на Марко върху челото си.

Той вдъхна дълбоко свежото, съблазнително ухание на младото й тяло и усети как у него се надига властно желание. Тази жена го привличаше отдавна, но бариерата на брака й го спираше. Дълбоко трогнат от драмата й, когато тя му разказа историята си, той се бе опитал да потисне мъжките си инстинкти, за да й помогне и после да я получи. Но сега, когато всички бариери бяха паднали, желанието му да я притежава възпламени неговата кръв и зачука в слепоочията му. Той притисна прекрасното й тяло към себе си, но не позволи на ръцете си да мръднат.

Бяха на обществено място и той трябваше да мисли за репутацията си. И без това тя не беше кой знае колко висока поради типично италианското му отношение към нежния пол. Но той се смяташе за сериозен мъж и влечението му към Елизабет беше нещо по-дълбоко. Искаше да опознае това цвете, което се облягаше на него. Искаше да я вкуси, да я открива по малко всеки път...

Тя се размърда смутено и той я пусна. Клепките й трептяха, лицето й беше обляно в руменина.

— Трябва да се връщаме.

Въпреки че никой не ги чакаше, Марко не възрази. Докосна я, за да й посочи пътя към осветената сцена. Когато стигнаха до стълбите, той проговори:

— Радвам се, че ми казахте. Надявам се, че ще приемете извиненията ми.

— Грешката беше и моя — каза Елизабет с пресъхнало гърло.

После спря и го погледна, преди да се обърне към стълбите.

— Има още нещо.

— Какво?

Елизабет не знаеше как да му каже, особено пък след като се случил всичко това. Искаше да е далеч от Марко.

Сега ѝ беше неудобно да стои и говори с него. Та тя чак примря в ръцете му! Ако имаше поне малко ум още, трябваше да му е сърдита, че ѝ е въздействал по такъв начин. Но главата ѝ все още се въртеше и се налагаше да събере всичките си сили само за да стои и говори нормално. Би избягала от операта след това обяснение, но трябваше да му каже и за партито, дори и само защото пое ангажимент пред Мадлен и Алекс. Тя се изкашля:

— Приятелите ми, онези, с които ме видяхте миналия ден...

Спря и не знаеше как да продължи. През цялото време усещаше погледа на Марко върху себе си.

— ... Те искаха да ви помоля да дойдете на партито, което баща ми дава. Като научиха за нашето познанство, естествено си помислиха, че мога да ви натрапя тяхното желание. Разбира се, аз не бих направила такова нещо. Знам, че времето ви е скъпоценно. Но тъй като онзи ден създадохме такова фалшиво впечатление, нямах друг избор, освен да им обещавам, че ще говоря с вас за това. Но моля ви, не се чувствайте задължен. Ще обясня...

Очите на Марко играеха по лицето ѝ, но накрая сякаш се сепна:

— Разбира се — прекъсна я той. — За мен ще бъде чест. Не бих пропуснал такава възможност.

Тя беше толкова неподготвена за неговото съгласие, че не знаеше какво да отговори. Тенорът я погледна въпросително:

— Партито ви? Ще ми бъде много приятно. Кога е?

Елизабет притисна ръка към гърдите си.

— О, не бих желала да ви безпокоя...

Стори му се забавно.

— Синьорина, вие току-що ме поканихте. Една официална покана обикновено не се смята за натрапване.

— Мисля, че точно тази е такава — каза тя. — Може би не съм обяснила. Ще очакват да им пеете.

— Няма никакъв проблем, уверявам ви. Имате ли някакви специални желания за репертоара?

Не можеше да повярва, че той наистина иска да дойде.

— Не, не, вие изберете. Сигурни съм, че каквото и да е, то ще е подходящо.

Тя се изчерви. Дойде ѝ наум, че все повече се задължава към Марко и тази мисъл я обезпокои.

— Ще бъде на двадесет и втори декември. Боя се, че ще съм в центъра на вниманието, това ще е парти за добре дошла. Не може да се избегне.

— Е, сигурен съм, че няма да е толкова лошо — каза той.

Младата жена сниши глас.

— Виждате ли, всички са останали с впечатление, че съм била в Европа през тези две години. Баща ми реши да не разсейва тази заблуда и аз, за да не го безпокоя...

Погледът ѝ стана твърд.

— Живея в лъжа — завърши тя.

Лицето на Марко изразяваше съчувствие и той взе ръката ѝ.

— Тогава трябва да ви помогна.

— Съжалявам — каза Елизабет, чувствайки се унижена. — Не бих искала от вас такова нещо.

Той се подсмихна.

— Защо не? Не вярвам, че подобна невинна лъжа е смъртен грях. Аз съм актьор, не е ли така? Двамата по-лесно ще ги заблудим.

Въпреки съпротивата, сърцето ѝ се стопли от готовността му да помогне.

— Не знам как да ви благодаря.

Тя погледна встрани, но усещаше погледа му.

— Няма нужда от благодарности, моля ви.

Но гласът му говореше друго.

— Ще ви помогна в тази малка игра.

Марко я погледна изпитателно.

— Има ли още нещо, което трябва да знам? Щом ще ви помагам, по-добре е да науча всичко, нали?

Елизабет поклати бързо глава.

— Това е всичко. Просто съм учила в Европа, в Париж, и сме се срещали там.

— И никога не сте били омъжена — добави тенорът.

— Не. Разбира се, че не.

Той потупа ръката ѝ.

— Добре. Тогава аз мисля, че съм готов да изиграя ролята си.

Тя се отдръпна. В съзнанието ѝ проблесна споменът за жената в лодката, но не каза нищо. Просто защото това, че Марко знаеше всичко за нея, не беше причина тя да иска да знае всичко за него. Той ѝ

помагаше да излезе от една безизходна ситуация. Нямахме никакви други претенции.

Напомни му за датата и часа, добавяйки, че ще изпрати поканата в операта. Той я придружи до края на сцената и тя се сбогува с някогашните си колеги. Морис се появи да каже довиждане, но в присъствието на Марко беше напрегнат и официален.

С едно препятствие вече зад гърба, Елизабет се върна вкъщи, за да мисли за следващото — нощта на предстоящото парти. Скръзна със зъби, като си представи какво я очаква. Мачкаше с всичка сила чантата си и беше наясно, че сама си е виновна и сега си плаща. Но знаеше, че самосъжалението не води доникъде. Трябваше да понесе всичко. Ако целият ѝ живот трябваше да мине като игра, то имаше нещо, което означаваше много за нея. Имаше едно място, в което щеше да бъде самата тя — Музиката. Там можеше да излее цялото си сърце. Дори и никога да не излезе на сцената, тази мечта засега ѝ беше достатъчна. Имаше цел, за която да хвърли всичките си усилия. Това щеше да ѝ помогне да не полудее от непрекъснатия обществен натиск, който чувстваше.

Мислите ѝ се върнаха към Марко. Защо той трябваше да бъде така смайващо привлекателен? Чувстваше се винаги като играчка в ръцете му, когато беше наблизо. А начинът, по който прошепна името ѝ... — през нея пробягна тръпка на желание, което тя моментално угаси.

Първият ѝ разрушителен брак я беше убедил, че играта с мъжете за нея е игра с огъня. Трябваше да държи Марко на дистанция, да се вижда с него само при необходимост, и то в помещения с много хора. Веднъж вече се бе опарила — втори път не биваше да има. Ето още една причина да се отдаде само на музиката. Това щеше да я предпази от опасни отклонения.

Като се върна вкъщи, разбра, че баща ѝ е излязъл. Отиде в музикалния кабинет, където в единия край на бледожълтата стая със сини драперии я чакаше нейният „Стейнуей“. Две йонийски колони оформяха нещо като сцена, а отзад се виждаха две палми в големи саксии. В тази стая бе видяла доста соарета, докато майка ѝ беше жива. Опал сигурно редовно бе забърсвала праха от клавишите, защото когато отвори капака, слоновата кост блесна.

Вярна на думата си, тя направи няколко вокални упражнения по препоръките на професор Шлут. След това взе една от партитурите, върху които бяха работили, и започна да пее. Беше любовен романс. Докато се разпяваше, постепенно страстта на музиката и собствените ѝ емоции я завладяха. Гласът ѝ се извиси, чист и затрогващ в своята невинност. Сама в музикалната зала, тя даде воля на чувствата си. Но образът, който изплува в нейното съзнание, приласкавайки я с копненията си, бе този на Марко. Пръстите ѝ погалиха клавишите за последен път и финалните акорди отзвучаха. Като свърши, тя затвори очи и изхлипа. Стисна юмруци и ги стовари върху клавишите, предизвиквайки внезапен дисхармоничен звук.

Изведнъж се изправи и прекоси лъснатия паркет толкова бързо, че когато отвори рязко двойната врата, успя да види как Гюнтер прибягва през хола, а крайче от пола изчезва зад ъгъла в дъното на коридора.

Прислужниците се криеха да не ги хванат в явно подслушване и тази гледка накара Елизабет да спре. Въпреки че замалко не избухна, тя успя да види и смешното в ситуацията. Поклати глава и се усмихна. След това бавно се обърна и отново влезе в залата, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея, чувствайки се по-спокойна.

Марко, Марко, все мисли за Марко. Трябваше да спре да мисли за него. Той бе като един проблясък в мътния водовъртеж на живота ѝ. Но не беше за нея. Той си е просто един донжуан, чието внимание временно беше насочено към нея. Но точно такива театрални сваляни с техните романчета пълнеха скандалните хроники. Само при мисълта, че името ѝ се свързва с неговото в клюкарските рубрики, я накара да потръпне. Баща ѝ щеше да я изгони — не би могла да очаква прошка два пъти.

Сякаш за да подчертае решението си, тя се върна с твърди крачки при пианото и взе до мажор. На „А“ изпя цялата октава, след това я изпя на „Е“ и на всички останали гласни. Остатъка от времето си прекара в музикалната зала, упражнявайки техниката си. След това седна пред пианото и се вгледа в думите на песента, която професор Шлут бе използвал за урока по италиански. Изговаряше меките чувствени слова и усъвършенстваше произношението си. По едно време стана и както се разхождаше из стаята, продължи да ги повтаря, опитвайки отново и отново да ги произнася правилно.

След около час се почувства по-добре — като човек, който си е свършил съвестно работата. Освен това бе изгонила Марко Джовинко от мислите си.

На другата сутрин с Опал обсъдиха подробностите по партито. Гюнтер донесе свежи елхови клонки и всички камериерки помогнаха на Елизабет да вие венци със сплетени в тях червени панделки. Къщата започна да придобива празничен вид и когато баща ѝ се прибра за вечеря, поздрави всички за положените усилия.

— Виждам, че се забавляваш, скъпа — каза той, целувайки дъщеря си по бузата.

— Истинско удоволствие е да направиш къщата да изглежда така весела — отговори момичето.

Погледът му излъчваше топлота и за миг тя забрави старите им спорове.

Хапнаха в приемната на баща ѝ, защото когато бяха само двамата, официалната столова изглеждаше твърде голяма и студена. Масата бе сложена в тази по-малка стая с мека мебел. Тъмни маслени платна висяха по светлозелените стени. Канделабърът над главата ѝ беше пригоден за електричество, тъй като Уинстън бе абонат на електрическата компания, и вътре весело блестяха малки крушки. Два цветни абажура от Тифани светеха с мека светлина и допълваха обстановката. Тъкмо поднесоха кафето и Гюнтер почука на вратата.

— Господин Александър Роша желае да ви види.

Елизабет се намръщи. Беше решила да почете малко, но бързо промени намерението си. Алекс щеше да внесе известно разнообразие. Ако не ѝ досажда, той би могъл да я отърве от мислите за Марко. Алекс не представляваше заплаха за равновесието ѝ — само трябваше да внимава какво говори в негово присъствие. И всичко, което трябваше да прави, бе да го кара да разказва за себе си и за бизнеса си.

Той се появи в тъмносив редингот, с гардения в бутониерата. Мустачките му бяха завити, косата сресана, а лицето — зачервено от хладния въздух навън.

— Бях на разходка — каза младият мъж. — Времето е чудесно и ми се прииска да се разведрия. А после краката ми сами ме доведоха дотук. Надявам се, че нямате нищо против.

Той се здрависа с господин Слоън, който се надигна от любимото си кресло. След това се приближи към Елизабет.

— Как си, скъпа? — попита, бръсвайки с мустачки ръката ѝ, докато я целуваше. — Почиваш си от съвместното ни пазаруване ли?

Тя се засмя.

— Алекс, това едва ли можеше да се нарече пазаруване. След като ти се присъедини към нас, нищичко не купихме.

Гостът водеше еднакво приятен разговор и с бащата, и с дъщерята — така мина половин час, по време на който Гюнтер поднесе чай и кафе със сладки. После Уинстън, потискайки една прозявка, си взе книгата и се извини. Елизабет вдигна учудено вежди. Баща ѝ никога не си лягаше толкова рано. Явно искаше да остави младите сами.

Гюнтер дойде да се осведоми дали желаят още нещо. Елизабет каза, че ако имат нужда, ще се обслужат сами. Вратата се затвори и тя остана сама с Алекс.

— Имам една идея, скъпа. Защо не ми попееш малко?

— Сега! По това време?

— Часът е само осем и половина — каза той. — На партито ще пееш и до по-късно. Нямах ли нужда от малко репетиция? Обещавам, че ще бъда примерна публика.

— Ами-и... добре — съгласи се тя.

Нямаше нищо против да попее малко пред Алекс. Така и така нямаше да разбере дали е учила две години или един ден. Той ходеше на опера, но не разбираше от музика. Тръгнаха към музикалната зала — стъпките им отекваха в смълчаната къща.

В залата Елизабет запали електрическото осветление и стаята се обля с мека и приглушена светлина, струяща от стенните аплици с форма на цветя. След това седна и оправи полата си. Алекс се намести на едно малко канапе, така че да може да вижда лицето и ръцете ѝ.

Тя реши да изпее италианската песен, която бе упражнявала този следобед. Беше добър избор, защото наистина бе порботила над потрудните места. Пръстите ѝ затанцуваха по клавишите и гласът ѝ изпълни стаята.

Алекс слушаше захласнат. Музиката винаги го пленяваше, особено пък сега, когато едно такова прекрасно създание пееше само за него. Това беше повече, отколкото можеше да желае.

С Елизабет отдавна бяха приятели. Помнеше я още като ходеше с плитки, помнеше как майка ѝ слагаше на гърба ѝ желязна пръчка, за да

я накара да седи изправена.

Сега пред него бе една прекрасна млада дама, прелестна в изящната си женственост. Той усещаше, че откакто се е върнала, чувствата му към нея са се променили. Нарочната среща с двете момичета в магазина просто му подсказа това. Доволен бе, че я виждаше. Елизабет беше богиня!

Един брак между тях би бил съвсем в реда на нещата. Семействата им се познаваха добре, макар че Уинстън Слоън се бе затворил в себе си, откакто жена му почина. Затова пък беше наясно с финансовото положение на Алекс и с това, че той обещавахе да стане добър бизнесмен.

Младият мъж въздъхна, заслушан в страстния глас на Елизабет. Лицето ѝ бе приело изражение на влюбено момиче и Алекс се трогна. Както всеки път, когато се влюбваше, неговото сърце вече ѝ принадлежеше. Беше неин роб. И трябваше веднага да ѝ го каже.

Той бавно заръкопляска, когато тя свърши.

— Какъв дар! Беше чудесно! Публиката ти ще изпадне във възторг! Ти направо ме плени!

— Алекс, ласкаеш ме. Но все пак благодаря за добрите думи.

Наистина ѝ харесваше да я аплодират. Това ѝ даваше вяра за бъдещето. Алекс беше добър слушател и тя реши да изпълни още нещо. Изпя му „Наричат ме Малкото лютиче“ и очите на Алекс заблестяха, когато тя произнасяше закачливите думи, наведена към него. Когато свърши, той се надигна, дойде до пианото и коленичи до нея, хващайки ръката ѝ.

— Елизабет, скъпа, не пей повече! Сърцето ми и без това ще се пръсне!

Сериозният му вид я изненада. Алекс винаги с лекота сипеше комплименти, но този път тя усети неподправена страст в неговите думи и това я накара да застане нащрек. Опита се да го отклони:

— О, Алекс! Радвам се, че ти харесва! Това означава много за мен.

Той впи сините си очи в нея.

— Аз харесвам нещо повече от твоето пеене, скъпа! Това си ти! — въздъхна младежът с копнеж. — Как успя да го направиш — не знам, но сърцето ми вече е твой пленник!

Тя прикри една усмивка. Драматичните изпълнения подхождаха много повече на предишния Алекс, когото познаваше твърде добре.

— Обзалагам се, че няма да остане пленено задълго — каза Елизабет, стана и отиде до средата на стаята. — Още малко и ще кажеш, че си влюбен в мен, това ми е ясно.

Алекс скочи и дойде при нея.

— Но това е вярно! Страхувам се, че се случи най-лошото. Влюбих се в детето, с което съм израсъл! Писано е било да стане, без въобще да подозираме. Само твоето проточило се отсъствие ме накара да го забележа. Нещо липсваше от сърцето ми през цялото това време — откъснат беше къс от него и сега този къс си е на мястото! Трябва да ми вярваш!

Младата жена го погледна объркана.

— Моля те, не ставай глупав! Винаги сме били приятели и аз се радвам, че те виждам отново. Много добре знам обаче колко лесно отдаваш сърцето си и как бързо си го прибиращ обратно, щом друго хубаво лице се мерне пред теб.

Обиденото му изражение я изненада. Очакваше хапливи забележки или други обяснения в любов. Вместо това, той засука мустачките си и се вгледа в нея. Може би обмисляше нейните думи и усещаше, че този път е по-различно.

— Ела и седни — поведе го тя към малкото канапе.

Алекс седна вдървено, с поглед пред себе си. После въздъхна и праметна крак върху крак.

— Разбирам какво те притеснява, Елизабет. Ти ме познаваш добре. — Той обърна лице към нея. — Но през тези две години аз научих доста за живота. Поех отговорна работа във фирмата на баща ми и в деня, когато се ожения, ще бъда добре осигурен.

Тя го потупа сестрински по коляното.

— Сигурна съм, че е така. Само не мисли, че трябва да се ожениш за мен. Бъркаш, като смяташ, че изпитваш към мен нещо повече от приятелство. Ще видиш — времето ще покаже и ще се съгласиш.

Той сграбчи ръката ѝ отчаяно.

— Знаем от какво се опасяваш. Признавам, че бях малко лекомислен. Но съм готов да се променя заради теб. Мога да почакам,

докато ти видиш промяната и повярваш, че това наистина е един нов Александър Роша, който не желае нищо друго, освен да бъде твой роб.

Момичето реши да опита друго.

— Трябва да ти призная нещо. Аз нямам нужда от никакви поклонници. Решила съм изцяло да посветя живота си на музиката.

Алекс я погледна поразен.

— Какво? И без любов? Как можа да кажеш такова нещо, Елизабет? Ти си една... една хубава жена. Как ще живееш без любов?

Думите му нараниха сърцето ѝ, но тя отговори, че наистина има намерение да прави кариера с пеенето. Ако той успееше да проумее това, сигурно би се отказал от предложението си за женитба. Но младият човек беше вперил в нея поглед като ударен от гръм.

— Изучавам оперна музика, Алекс. Надявам се да стана актриса, ако някой театър ме ангажира. Не разбираш ли какво казвам? Смята се, че от актриса добра съпруга не става!

Каза го със сарказъм, надявайки се да го изтръгне от глупавите му копнежи.

Вратата, оставена леко отворена, тихо скръцна и влезе баща ѝ.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — каза той. — Търсех лулата си и ми се стори, че чух гласове тук.

Алекс се изпъна:

— Всичко е наред, господин Слоън. Това, което обсъждахме, се нуждае от вашето одобрение. Бихте ли останали при нас?

Уинстън Слоън вдигна вежди. Беше облечен с тъмночервен смокинг, бяла риза и бял панталон. Той влезе в стаята и Алекс се надигна.

— Помолих дъщеря ви да се омъжи за мен, господин Слоън. Трябваше първо да попитам вас, но чувствата ми ме подведоха. Надявах се, че вие ще ни дадете вашата благословия.

Господин Слоън кимна.

— Нямам против, уважавам баща ви и бих ви дал ръката на дъщеря си, след като... — изкашля се — ... някои неща се уредят. Отговорът на Елизабет ме стресна. Съжалявам, че без да искам, ви подслушах.

Елизабет разбра какво ще стане.

Баща ѝ я погледна строго.

— Мисля, че вече обсъждахме въпроса за музикалното ти образование. Сигурен съм, че не то пречи на женитбата ти.

— Обсъждахме го — каза тя.

— А не чух ли току-що да казваш, че държиш да излезеш на сцената?

Страх я беше да го погледне в очите.

— Да.

Той се прокашля и изправи рамене.

— Вярвах, че искаш да развиеш музикалните си способности просто за да правиш нещо и да ни веселиш с изпълненията си в тесен кръг. Но ми става ясно... че след... след като те нямаше толкова дълго време... ти си успяла да разбереш...

Думите му заглъхнаха, той се огледа отчаяно и тя разбра какво искаше да каже. Но присъствието на Алекс му пречеше. Тя не се опита да му помогне. Уинстън Слоън реши да опита като свещеник на проповед. При цялата радост, която изпитваше от повторното им събиране у дома, този маниер на баща ѝ я отблъскваше най-много. Той притежаваше късогледството, присъщо на неговата класа — нещо като привързаност към общоприетите норми на поведение, нещо, което бе разбунтувало душата ѝ за първи път. И тя се подготви за упорита битка.

— Дъщеря на уважавано семейство не излиза на сцената — продължи господин Уинстън. — Нито една професионална актриса не може да бъде добра съпруга и майка, самата ти разбираш това.

Елизабет гневно вдигна поглед и към двамата.

— Има достатъчно съвременни певци, които са желани в много уважавани домове.

Алекс кимна в знак на съгласие.

Уинстън се намръщи.

— Но от скандалните хроники се вижда, че някои от тях са аморални и по този начин дават на децата си най-лошото възпитание, което можеш да си представиш. Трябва ли да споменавам имена?

Тя знаеше много добре, че някои певици наистина имат такава репутация, като най-известна бе Нели Мелба, която беше завъртяла някакъв роман с Орлеанския херцог, претендент на Бурбоните за френския трон. И, разбира се, госпожа Лангтри, за която се говореше, че била любовница на Уелския принц и в същото време имаше дете от

друг. Разправяха се още истории за певици, които имали разни любовни връзки, но Елизабет не се интересуваше от тях. Опитът я беше научил да бъде привърженичка на благоразумния живот.

Баща ѝ продължи, смекчил с една нотка гласа си:

— Това, което искам от теб, скъпа моя, е да си заслужиш един щастлив живот с уважаван и способен съпруг.

При тези думи кандидатът изпъчи гърди, но не се намеси. Елизабет му отправи студен поглед. Явно Алекс имаше навика да се присламчва към страната, която побеждава.

— Освен това — гърмеше господин Уинстън Слоън — твоят талант и твоят глас са за гостната, а не за оперните зали.

Той се обърна към Алекс.

— Може би ти ще успееш да я вразумиш, синко.

С тези думи баща ѝ напусна стаята, забравяйки, че е дошъл за лулата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Думите на баща ѝ дълбоко я нараниха и тя се загледа след него със замъглени очи. Гласът ѝ, който професорът намери за достатъчно добър и който бе заслужил комплиментите на Марко Джовинко, нейният глас бил подходящ само за гостната!

Сълзи напълниха очите ѝ, тя се взря в Алекс, а той явно казваше за втори път:

— Баща ти даде разрешението си, скъпа Елизабет. Надявам се да се съгласиш.

Думите му проникнаха през нейната болка, но трябваше да си ги повтори наум, за да стигнат до съзнанието ѝ.

— О, разбирам.

Това не беше нито съгласие, нито отказ. Но в момента искаше само да остане сама, нищо повече. Тя се изправи и се упъти към пианото, едва сдържайки сълзите си.

Алекс я последва.

— Не изглеждаш доволна, но аз съм търпелив. Досега ти ме познаваше откъм най-лошата ми страна.

Той се изкашля, прикрил уста с юмрук.

— Единствената ми надежда е да видиш, че имам и друга, по-добра страна.

Хвана я леко за раменете, обърна я към себе си, но вдигна безпомощно вежди пред разстроения ѝ поглед. Елизабет поклати глава.

— Не е така, Алекс. Нека не говорим повече. Това, което каза баща ми... — Тя не можа да продължи и изхлипа.

Младият мъж прерови вътрешните си джобове за кърпичка и я подаде.

— Имаш предвид плановете си за професионални изяви? Какво да ти кажа, скъпа? Ако наистина предпочиташ кариера пред брак, то аз те разбирам. Но моля те, не мисли, че това намалява желанието ми да бъдеш моя. Не! — каза той, променяйки тактиката си според новосъздадената обстановка. — Не, точно така! Защо трябва да си

чупя краката да те ухажвам? Какво ме интересува дали ще играеш в театъра? Щом ме обичаш и ми позволяваш да те обожавам, да лежа в нозете ти... Ако не можеш да ме приемеш като съпруг, има... Ъ-Ъ... други начини...

— Алекс! — извика тя. — Още малко и ще ме помолиш да ти стана любовница. И за теб ли тази професия означава само това? Мислех, че ти поне имаш по-добро чувство към актрисите.

Кандидат-женихът изглеждаше объркан.

Елизабет запрати кърпичката му към него и си тръгна стремително. На вратата тя се спря и се обърна. Той стоеше със смаяно изражение, където го беше оставила.

— Лека нощ, Алекс.

Никой не ме разбира, помисли си младата жена, качвайки се по стълбите. Затвори вратата на спалнята и грабна Миранда от леглото, където тя дремеше. Котката примигна, а Елизабет я притисна силно до себе си.

— Мяу-у! — обади се сънената животинка.

— Ще им покажа аз на тях! — каза Елизабет с мъка, която се превръщаше бързо в гняв. — Просто трябва да им дам да се разберат на всички!...

* * *

След амбициозни упражнения в музикалния кабинет на другия ден Елизабет излезе навън. Все още се чувстваше като смазана след неприятната случка от предната вечер и реши, че една разходка в хладния свеж въздух ще я поразведри.

Когато минаваше край облицованата с кафяв камък къща на Източна Шестдесет и осма улица, нямаше и представа, че това беше домът, в който Марко Джовинко бе настанил семейството си. А той в този момент стоеше до прозореца на библиотеката и разговаряше с майка си. Роза седеше зад махагоново бюро. Двамата преглеждаха сметките. Роза Джовинко никога не бе разбирала от финансови въпроси и оставяше тази грижа на съпруга си, докато той бе жив. Сега вече тя управляваше домакинството, но когато можеше, търсеше съветите на Марко.

Марко видя познат силует да минава по отсрещния тротоар и го проследи с поглед. Гледката на спретнатата фигура, крачеща решително по току-що изметения тротоар, леко побелял от снега, събуди у него някакъв спомен и той протегна шия да погледне по-добре. Сигурен беше, че вече е виждал тази кожена шапка.

— Синко, ти не слушаш — каза майка му.

Той се обърна и примигна.

— Извини ме, майко. Веднага се връщам. Видях току-що една позната.

Бързо излезе от стаята и грабна балтона си от закачалката в хола. В следващия момент изхвърча през вратата и се спусна по стълбите.

Елизабет се стресна от гласа зад себе си. Тя се завъртя на пета и отвори широко уста от учудване, като го видя. За миг загуби ума и дума.

Той понечи да заговори, но спря, за да се полюбува на снежната красавица, която виждаше. От дишането ѝ излизаше пара, но бузите ѝ играеше руменина. Кожена яка обграждаше лицето ѝ, а ръцете ѝ бяха пъхнати в маншон.

— Синьорина — каза той, преодолявайки последните разделящи ги стъпки, — изглеждате измръзнала.

Дългите ѝ мигли трепнаха два пъти.

— Какво правите тук? — попита тя.

Мъжът се усмихна и показа къщата с кафявия камък отсреща.

— Това е домът на майка ми.

Младата жена погледна към къщата и после пак към него.

— О, не знаех!

И изведнъж по някаква необяснима причина очите ѝ се напълниха със сълзи и тялото ѝ се разтресе. Погледна Марко още веднъж, после се обърна и пак тръгна.

— Боже мой, какво има сега?

Тя ускори стъпки, но той я настигна. Сълзи на безпомощен гняв течаха по лицето ѝ и тя прехапа устни.

Виждайки, че е разстроена, Марко промуши ръка под нейната. Когато стигнаха ъгъла, на който имаше едно кафене, той я насочи към него.

— Имате нужда от нещо силно — каза той убедително. — Ще ви взема кафе с бренди.

Елизабет не се възпротиви, но когато седнаха в ъгъла, избухна в плач, притискайки кърпа към лицето си. След това, за нейна и негова изненада, от устата ѝ се изля порой от думи.

— Никой не ме разбира — проплака тя. — Баща ми казва, че гласът ми бил подходящ само за гостната. Забранява ми да играя в театъра.

Марко слушаше изненадан нейния разказ за баща ѝ, за Алекс и за това как съжалява, че е обвързана със своята среда. Той дори не можа да осмисли повечето неща, но пред себе си виждаше една жена, объркала живота си. Елизабет дори му отправяше обвинения, че се е опитал да я подмами по фалшивия блясък на славата, обвинения, които при други обстоятелства би приел за обидни, но сега си даваше сметка колко силно е разстроена. Трогна го и това, че тя му говореше така. Явно имаше нужда от някого, пред когото да изплаче мъката си, и той по чудо беше пресякъл пътя ѝ. Това затвърди неговата вяра, че е било предопределено да се срещнат и сърцето му трепна от мисълта, че иска да ѝ предложи нещо повече от утешение.

Но и в това състояние тя беше хубава. Очите ѝ бяха зачервени от сълзите, но от нея бликаше живот. Гневът, който я бе принудил да се опълчи срещу заобикалящия я свят, разпали у него желание, защото разбра, че щом реагира така, тя е жена на страстите. Гърдите ѝ се вълнуваха от накупелите емоции и той почувства болка. Искаше да се пресегне през малката маса и да я прегърне. Той дори откри, че вече не чува какво му говори — реагираше автоматични на израза на нейното лице и на огъня, струящ от душата ѝ.

Сервитьорът постави пред тях димящите чаши кафе и тя отпи. Паузата сепна Марко и той слезе на земята.

— Хубаво, нали?

Тя кимна и остави чашата. След като бе изляла чувствата си, се почувства малко глупаво. Отпи още една глътка. Кафето с бренди все пак я подкрепи.

— Съжалявам. Не биваше да казвам всичко това. Губя ви времето.

Марко пресегна през масата и грабна ръката, която тя току-що бе извадила от ръкавицата.

— Колко е студена, въпреки ръкавиците и маншона — почти ѝ се скара той.

Елизабет издърпа ръката си от неговата и мъжът разбра намека. Не ѝ беше до ухажване. Но това, че я видя в такова състояние, докосна състрадателните струни на сърцето му. А Марко Джовинко никога не бе се страхувал да се ръководи от сърцето си.

Елизабет го изучаваше със сериозен поглед.

— Как реагира вашето семейство, когато им казахте, че искате да пеете? — попита тя.

Марко помисли малко, после ѝ се усмихна широко. Той се облегна назад в скърцащия стол и скръсти ръце в скута си.

— Разбирате ли, беше малко по-различно.

В съзнанието му изплуваха картини от миналото.

— Прекрасната ми майка трябваше да измисли как да ни храни, след като баща ми, който работеше като докер, беше ранен и прикован към инвалидна количка.

— О, не знаех!

Очите на Марко се свиха, като си припомни своите безрадостни години в Манхатън.

— Той мразеше да стои без работа. Играта на дама и пиенето с приятели не бяха достатъчни за Джовани Джовинко. Беше силен мъж. При един пожар в квартала греди го затрупаха. Така умря.

Елизабет ахна.

— Колко ужасно!

Марко отпи от кафето, мислейки за нещо по-силно от него.

— Може би беше за добро. Той самият мислеше, че не е жив, щом не може да работи и да се грижи за семейството си.

— Тогава ли... по това време ли започнахте да пеете? — попита тя плахо, потресена от тази трагедия.

— Винаги съм пял в църквата. Всички знаеха, че имам глас. Когато започнах да пея професионално, това беше очакван успех. Можех вече да поема ролята на семейна опора.

— Разбирам.

Елизабет наведе поглед. Беше толкова погълната от проблемите си, та и през ум не ѝ минаваше, че и някой друг може да има такива. Никога не би предположила... Въздъхна и пак вдигна поглед към тъмните му очи.

За миг сякаш беше запленена. Той я гледаше така, че тя не можеше да не се стопли. За момент си пожела да не е имало други

жени в живота му. Но това беше глупава мисъл. Затова отмести поглед навън — през буквите на витрината видя тичащи деца и един човек, който се мъчеше да качи някакви тежки пакети по стълбите на дома си. Идваше Коледа. Преди това имаше нещо, което тя трябваше да преодолее — срещата с обществото.

Беше отбягвала повечето покани от някогашни приятели, с изключение на Мадлен и Алекс. За своето парти обаче изпрати учтиви покани до всички. По-добре беше да изтърпи всичко наведнъж и да знае, че ще може да продължава безпрепятствено. Но накъде? В момента се чувстваше толкова потисната, колкото никога досега. Все още чуваше думите на баща си за нейния глас. Само за гостната! Обърна глава и погледна Марко въпросително.

— Какво ви е, гълъбче — попита той нежно.

— Наистина ли мислите, че имам добър глас?

Тенорът примигна.

— Разбира се! Нали и професор Шлут мисли същото?

Устата ѝ бе изкривена в сърдита гримаса.

— Моят баща каза, че гласът ми бил подходящ само за гостната.

Марко промърмори нещо на италиански, а след това и на английски:

— Какво разбира той?

Тя вдигна рамене.

— Просто си помислих, че може би е прав.

Мъжът се наведе по-близо.

— Не го слушайте. Трябва да слушате само професионалисти.

Устните ѝ трепнаха.

— Наистина ли мислите така?

Марко кимна тържествено.

— Не мисля, а знам.

После се облегна назад и извади джобния си часовник.

— Е, скъпа моя, трябва да вървя. Майка ми ще се чуди какво е станало с мен.

Усмихна ѝ се като на приятел:

— И трябва да бъда в операта след един час.

Хвърли няколко монети на масата, после ѝ подаде ръката си. Тръгнаха мълчаливо. Преди да стигнат къщата, където той трябваше да влезе, спряха.

— Бихте ли вечеряли с мен тази вечер след репетицията ми? До утре вечер няма да пея. Освен това искам да се видя с баща ви.

Тя искаше да каже да, но се поколеба. Марко забеляза колебанието ѝ и продължи да настоява:

— В края на краищата трябва да се видя с човека, в чийто дом ще пея другата седмица. Може да има някакви претенции към репертоара, който трябва да обсъдим, нали?

Въпреки че беше се зарекла да внимава с Марко, в момента той беше единственият, който я разбираше. Тя се опита да омаловажи импулсите, които преминаваха между тях, като си казваше, че това се дължи на сходни интереси. А точно сега отчаяно се нуждаеше тъкмо от такова приятелство. Нуждаеше се от някой, който да ѝ вярва — и Марко беше този. Пое дълбоко въздух и каза да.

* * *

Тази вечер Елизабет облече рокля от тюркоазен сатен, подчертана от перли. Чувстваше се наистина елегантна, докато Гуендолин правеше прическата ѝ.

Опита се да извика някакво чувство на вина заради лукса, в който отново се бе потопила, но щом се погледна в огледалото, реши, че и тя има нужда от малко удоволствия. Животът ѝ все още не беше гладък и скъпите дрехи помагаха на самочувствието ѝ. Винаги бе се мислила за много обикновена, но сега, наблюдавайки как Гуендолин превръща кичурите в къдрици и я разкрасява, почувства, че е привлекателна.

Дали и Марко ще бъде на същото мнение? Тя се укори за естественото женско желание да се хареса на мъжа, с когото ще вечеря, и си помисли дали да не смени тоалета си с малко по-строг. Но беше твърде късно. Опал почука на вратата да я осведоми, че Марко Джовинко е долу заедно с баща ѝ.

Тя слезе по стълбите с наметало в ръце. Чу гласовете на Марко и на баща си, после Гюнтер ѝ отвори вратата. Двамата мъже бяха така погълнати от разговора, че не я забелязаха веднага.

Марко се обърна, щом видя, че господин Слоън гледа към вратата. Очите му останаха приковани от видението, което стоеше там,

и бавно се усмихна. След това се поклони официално.

— Добър вечер — каза той.

Направи няколко стъпки към нея и хвана ръката ѝ, като през цялото време не сваляше поглед от нейното лице. Той беше, за късмет, с гръб към баща ѝ. По-старият мъж едва ли би одобрил това, което издаваха очите на певица. После Марко наведе устни към ръката ѝ и я целуна с жар.

Баща ѝ чакаше търпеливо зад тях — тенорът се обърна и я поведе навътре в стаята.

— Добър вечер, татко — каза тя.

Той кимна.

— Изглеждаш чудесно, скъпа моя.

— Благодаря.

Марко се върна плавно към разговора, който водеха с господин Уинстън Слоън.

— С баща ви обсъждахме репертоара — усмихна се приятелски на Елизабет. — Вие сте ми казвали, че той е почитател на Вагнер.

Младата жена се страхуваше от тази среща, но започна да се отпуска, като видя как певецът е омагьосал и опитомил баща ѝ.

— Да, наистина. Той ме запозна с Вагнеровата музика още когато бях малка.

— В такъв случай трябва да включи нещо по-сериозно в програмата си за вашето соаре. Разбира се, умерено. Публиката лесно се отегчава от тежка музика. Ще изпея също и някои стари шлагери и може би ще завърша с „Пиратите от Пензанс“.

Забавно беше да се чуе как произнася името на английската оперета със силния си италиански акцент. Но тя много добре си представяше игривия и закачлив начин, по който пееше веселите песнички.

— А след това, разбира се, ще трябва и Елизабет да попее.

Тя вдигна вежди, очаквайки отговора на баща си.

Той само се прокашля.

— Какво пък? Би било подходящо — каза тя, местейки поглед от единия към другия.

Марко продължи:

— Когато я чух да пее в Париж, останах очарован. Сигурен съм, че ще искате гостите ви да оценят напредъка, който тя е отбелязала.

Елизабет се обърна да скрие усмивката си. Господин Уинстън Слоън ококори очи. Той се наклони да отговори, явно смутен, че и Марко трябва да вземе участие в конспирацията.

— Ако така трябва... — отвърна накрая.

— Но разбира се. Това е нашата малка шега, нали?

Уинстън се засмя колебливо.

— Отначало почти ви повярвах. — После уважението в погледа му се върна и той плесна с ръце. — Но вие сте голям актьор. Трябва да удвоя хонорара ви, тъй като ще бъдете „на сцената“ не само когато пеете, но и когато се смесите с гостите.

Тенорът замаха с ръце.

— Никакви хонорари! Правя това за приятел.

Очите на господин Слоън се спряха върху дъщеря му и тя веднага разгада смисъла на този поглед. Той се питаше дали тя добре познава Марко и при какви обстоятелства са се срещали в операта. Но на лицето ѝ беше изписано скромно изражение — не даваше на бунтовното дяволче в нея да показва рогцата си. Просто се забавляваше да гледа как се сменят физиономииите по иначе строгото лице на баща ѝ. Очите му бяха малко по-разширени от обикновено, явно бе впечатлен от присъствието на Марко Джовинко в къщата си. Бащината любов го задължаваше и сега да я предпазва от необмислени действия, макар че по-рано не беше успял.

Сърцето ѝ се трогна от смяната на тези изражения, които прочете без усилие, и развълнувано хвана ръката му, целувайки го по бузата.

— Няма да закъснявам, татко — каза тя. — Нали трябва да си бодър. Но не ме чакай.

По лицето на господин Уинстън се изписа ново чувство, което говореше, че иска да вярва на този човек, който извеждаше дъщеря му, и в същото време се безпокоеше за нея.

Вече седнала в каретата, Елизабет се засмя на затруднението, в което бяха поставили баща ѝ. Марко взе участие във веселото ѝ настроение:

— Баща ви е доволен, че ще участвам в малката комедия, която устройвате, нали? Освен това и за вас е добре. Ще види, че ви очаква голямо признание, ако направите певческа кариера.

— Не мисля, че ще погледне на това по този начин — отговори тя, оценявайки насърченията и добрите му намерения. — Освен това

не се знае дали ще направя кариера.

Ръката на Марко обхвана нейната.

— Ще видим, ще видим. Но е добро начало, нали? Май е време и на вас да се случат хубави неща, не е ли така, миличка? А може би предстои и някое романтично изживяване?

Беше навел главата си по-близо и Елизабет се отдръпна.

— Не и това — каза почти ужасено тя. — В никакъв случай!

Той сви вежди изненадан. Беше вече замаян от присъствието ѝ, а още не бяха пили нищо.

— Защо не?

Тя тръсна глава.

— Нямам намерение да правя роман... с никого. Хората, които живеят за сцената, сигурно нямат личен живот. Навярно знаете това по-добре от мен.

Думите ѝ го раздразниха, но си наложи да говори разумно.

— Ако имате предвид, че тепърва животът ще става труден — да, това е вярно. Ние, които живеем от другата страна на прожекторите, не живеем нормален живот. Работа до късно през нощта, сън до късно през деня, леко хапване преди представление, а след него здраво тъпкане, тъй като не можеш да заспиш. Трябва много да се пътува, защото ако искаш светът да те чуе, не бива да оставаш вкъщи. Да, права сте, че за някой, който не разбира всичко това, е трудно да живее с друг, който живее така. Но съм сигурен, че двама от същия бранш... — Тонът на гласа му загатваше нещо.

Но тя се сви още по-далеч в своята част на купето. Не ѝ хареса как пряко постави нещата за евентуална връзка между тях. Болка прониза сърцето ѝ, но в същото време тя ѝ помогна да се върне в действителността. Помисли си, че Марко би се радвал на сексуален контакт с нея или с друга, която му харесва, без да се интересува за репутацията ѝ. Защото той току-що каза, че артистите са по-различни от другите хора.

Брак с някой като него би било още по-лошо. Да се занимаваш с всекидневните дреболии около домакинството, докато известната личност, за която си омъжена, ходи по приеми, за да бъде обожавана от всички! Ти през това време ще си блъскаш главата вкъщи, оградена от деца и бавачки. Ако все пак се омъжеше, щеше да бъде за някой, който да е компаньон и другар, а не човек, женен за целия свят.

Мисълта я накара да се обърне към себе си със съмнение. Искаше да живее в този театрален свят, но беше възпитана в строг морал. Беше сбъркала веднъж и този път искаше да запази реномето си ненакърнено. Не всички големи актриси и певици бяха куртизанки, въпреки че все пак имаше и такива. Би ли могла да устои на изкушенията, които бяха задължителни за тези талантиливи и очарователни хора, и в същото време да се бори и докаже себе си в тази борба за собствена кариера в музикалния свят?

Начинът, по който сърцето ѝ подскочи, когато Марко се наведе към нея, я накара да изпита съмнение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стигнаха до „Ректоре“ — един от новите морски ресторанти на Бродуей на Петдесет и втора улица. Марко я въведе в разкошното заведение, където метр д'отелът поздрави и двамата по име. Няколко души, в които тя разпозна известни театralи, също поздравиха Марко. За разлика от „Уолдорф“, който обслужваше най-вече елитното общество, в потъналите в позлата морски ресторанти се събираха предимно хора от артистичния свят.

Празнично настроение обхвана Елизабет и тръпка премина през тялото ѝ, като усети как мъжете открито и с възхищение я заглеждат. Все пак видът им говореше, че нямаха намерение да се натрапват, тъй като привилегиите на Марко за тази вечер бяха извън всякакво съмнение.

Вървяха сред тълпа от празнуващи. Тук-там се чуваше гръм от шампанско. Смях изпълваше въздуха. Очите ѝ се разшириха, щом попадна на огромен мъж, обсипан с пръстени и бижута — по ръцете, по реверите и по токата на колана. Позна Дайъмънд Джим Брейди. Негова дама беше очарователната актриса Лилиан Ръсел, облечена с прилепнала по тялото рокля и с невероятно голяма шапка от пера на главата. И когато Марко я отклони към тяхната маса, Елизабет просто не знаеше какво да прави.

— Марко, скъпи! — възкликна русата актриса.

Той промърмори някакви комплименти на италиански и целуна ръката ѝ. После сграби Джим Брейди и го прегърна.

— Може ли да ви представя госпожица Елизабет Слоън? — каза Марко. — Аз открих нейния талант и до една година ще я видим на сцената — добави той тържествено.

Елизабет преглътна и се опита да проговори.

— Ако способностите ѝ на сцената съответстват на външния ѝ вид, бих казал, че не си губиш времето — каза Брейди.

Лилиан Ръсел ѝ се усмихна приятелски. Елизабет размени няколко думи с тях и Марко я поведе по-назад към тяхната маса,

откъдето можеха спокойно да се наслаждават на празничната атмосфера в ресторанта.

Той поръча шампанско и след малко облеченият в смокинг сервитьор пълнеше чашата ѝ. Те се чукнаха и когато срещна неговия поглед, тя почувства познатата тръпка да пробягва по тялото ѝ.

Тъмните му очи се затвориха, докато отпиваше от искрящата течност. После ги отвори и се вгледа в седящата срещу него Елизабет. Сърцето му удвои ударите си. Марко изведнъж с убеденост, която го изненада, разбра, че именно това е желал винаги — тя да е срещу него и да я гледа.

Той не се страхуваше, че ще си загуби ума — беше опитен в тези работи. Но никога преди това не беше се привързвал към жена. Имаше си семейни проблеми, а в същото време трябваше да гради кариерата си.

Сега името му беше в устата на всички. Но от опит знаеше колко изменчива можеше да бъде публиката. Не можеше да си позволи да си почива върху спечелените лаври. Непрекъснато трябваше да бъде харесван и от публиката, и от менажерите. Но понякога успяваше да открадне някой миг като сегашния и да се отдаде на радостите на живота — радост, която би намерил в Елизабет Слоън, ако тя му позволи. Но изведнъж, загледан в спокойната ѝ чиста красота сред този шумен ресторант, той си зададе въпроса: Докъде ли ще го отведе това влечение?

Донесоха им книгата с менюто и прекъснаха терзанията му. Обсъдиха какво да поръчат и се спряха на специалитета на заведението — морска храна с крем сос.

Глъчката около тях започна да се превръща във фон, докато най-накрая им се стори, че са съвсем сами. Марко се върна към разговора, който бяха започнали в каретата.

— Все още ли мислите, че артистите нямат личен живот? — попита той, след като изпиха първата чаша и сервитьорът отново им наля.

— Да — каза тя.

Защото въпреки насладата от тази вечер и приятното усещане, че хората забелязаха с кого вечеря Марко Джовинко, тя беше убедена, че една любов би означавало за нея кошмар. Веселият нощен живот беше

награда за часовете упорит труд в студиото и пълното себеотдаване на сцената. Не, това нямаше да я заблуди.

— А някое приключение? — попита Марко.

Старяеше се въпросът да прозвучи несериозно, но все пак в него се долавяше повече, отколкото му се искаше. Може би защото се страхуваше от отговора ѝ.

— Прекрасна фантазия — подхвърли тя.

Сервитьорът донесе ордъовър — голямо блюдо пържени скариди. Елизабет посегна към тях с удоволствие, разбирайки, че трябва да хапне нещо, защото шампанското беше започнало да ѝ замайва главата.

С малко храна в стомаха и повече шампанско в главата се приготви да приеме храбро предизвикателството на Марко за сценичния живот, смесван от време на време с малко любов.

— Например вие — каза тя, насочила към него скаридата, която се канеше да сложи в устата си. — Вие може да си позволите да ухажвате, която си поискате — няма съмнение в това. Много приятно! Сигурно ви е ясно, че една уважавана жена не може да си позволи този начин на живот, без значение дали е актриса или не.

Младата жена пъкна скаридата в уста и започна бавно да дъвче, предизвиквайки го с поглед. Сега му е времето, каза си тя. Сега му е времето да науча за момичето в лодката.

Марко примигна изненадан. Разбира се, че беше се разхождал с жени из града, когато имаше време за това, но нещо във вида и тона ѝ подсказваше ревност. Той не знаеше как да го приеме, защото, съдейки по досегашната ѝ съпротива, тя пет нари не даваше за него. От кого, по дяволите, би могла да ревнува? От доста време не беше се виждал с никоя.

— Не знам какво да кажа — изрече мъжът най-накрая.

Този път разбра, че го хвана. Не можеше да я заблуди и сега щеше да разбере.

— Коя беше жената в лодката? — попита Елизабет, старяейки се да изглежда, сякаш ѝ е все едно.

— Каква лодка? — опита да избегне въпроса той, но разбра, че номерът няма да мине.

Въпреки решителността си, тя се почувства странно възбудена. Подразни я това, че се прави на невинен.

— В Сентрал Парк. Преди около две седмици. Минавах и ви видях.

Споменът се оформи ясно в главата му.

— Преди две седмици?

— Да.

Сега тя неизвестно защо вече се разсърди. Сигурно шампанското бе повечко. Не можеше да обясни ситуацията, но искаше да повиши глас.

— Не очаквайте да ви повярвам, че не се сецтате. Толкова ли малко означава една връзка за вас?

Сълзите ѝ заплашваха да потекат и тя стисна устни. Ако така лесно забравяше кога и с кои дами е излизал, то за него самата тя означаваше много по-малко, отколкото беше започнала да си представя.

Марко смръщи вежди. Трябваше да ѝ каже.

— Това беше сестра ми.

— Разбира се. Обяснението е просто — те всички са ви сестри.

Тя изтърва едно хлипане и се изчерви от смущение. Беше потискала досега всички емоции, отнасящи се до тази случка, но повече не можеше да ги сдържа. Вдигна салфетката до устните си, за да скрие треперенето им. Марко се взря в нея изненадан. После започна да говори, гласът му беше сериозен и убедителен.

— Това беше една разходка със сестра ми, която се казва Лусинда. Съжалявам, че не съм ви видял, непременно щях да ви се обадя.

— Аз бях на брега — успя да промълви тя.

Все още мислеше, че той лъже. Просто нямаше доверие на Марко Джовинко.

Сервитьорът донесе основното ястие, Елизабет се съсредоточи в храната и не поглеждаше към Марко. Когато все пак вдигна поглед, видя, че и той намръщено се взира в чинията си. Ако някой ги наблюдаваше отстрани, щеше да си помисли, че не прекарват добре. Разбирайки, че сигурно ги гледат — тук кой ли оставаше незабелязан, — Елизабет се насили да вдигне глава и колкото и да ѝ струваше, да придаде на лицето си по-ведро изражение.

Марко забеляза това и направи същото. Но вече лицата им бяха бледи, а устните им не се усмихваха. Той не знаеше какво да прави с

тази млада жена, която така бе влязла под кожата му. Тя отрязва всичките му атаки, а пък се дразнеше, че е бил с друга. Въпреки че не искаше да говори за Лусинда и за нейната болест, виждаше, че на Елизабет трябва да каже.

— Лусинда наистина ми е сестра — каза той. — Трябва да ми вярвате.

Елизабет крадешком попи очите си със салфетката и издаде брадичка напред. Пийна малко шампанско.

— Тогава бих искала да я видя. Ако тя ви е сестра, можете да ме заведете след вечеря и да ме представите.

Още докато го казваше, разбра, че нещо не се връзваше. Но пък имаше право да променя намеренията си, нали? Нямаше никакви претенции към Марко. Но ако беше приятел и имаше сестра, защо да не се запознае с нея? И пред себе си обаче тя не признаваше, че го изпитва.

Марко погледна разсеяно встрани. Тайната за Лусинда го държеше в напрежение. Той изпадаше в смут само като си помислеше, че трябва да каже истината на някой от театъра, особено пък на Елизабет. Невежите хора все още мислеха, че лудостта е наследствена. Да каже на Елизабет, че има луда сестра, означаваше да я прогони.

Той ставаше все по-нервен и отпиваше последните капки шампанско, за да спечели малко време. Но отсреща кафявите очи на Елизабет го предизвикваха. Нямаше накъде. Не можеше да излъже, защото тя щеше да усети. Чувствайки се, сякаш разголва душата си, той я погледна:

— Сестра ми... сестра ми не е добре.

Елизабет вдигна вежди.

— Какво ѝ е?

Марко отговори мрачно:

— Бих предпочел да не говорим за това тук. Ще ви кажа после.

Това възбуди нейното любопитство, но тя прие отговора. Поръчаха си кафе и десерт и поговориха още малко. На излизане от заведението си лепнаха фалшиви усмивки и се спряха при познатите на Марко.

Тя не се изненада, когато забеляза Морис Грей да влиза в ресторанта. Той веднага видя Марко и Елизабет и тръгна към тях. Но щом разбра, че са заедно, изразът му стана малко гузен.

Елизабет го поздрави весело. Харесваше Морис, защото ѝ помогна, когато беше изпаднала в затруднение в операта. Но погледът, който той премести от Марко към нея, беше красноречив. Тя се почувства смутена. Ще тръгнат слухове за Марко и за нея. Засрами се от тази мисъл и побърза към гардероба, където Марко ѝ помогна да се облече. Портиерът поръча да докарат каретата им и те излязоха на улицата.

Още щом седнаха в колата, Марко се притесни. Каза на кочияша да кара през парка. Елизабет го вкара в капан. Вече му беше ясно, че силно я желае, но не по този начин, по който обикновено пожелаваше една жена. Поглеждайки я крадешком, той разбра, че само истината би помогнала. И защо пък трябва да се страхува от нея? Не беше от хората, които ще тръгнат да разправят насам-натам. Самата тя имаше много неща за криене. Защо в такъв случай да не може да ѝ повери своята тайна?

Той въздъхна дълбоко и погледна пред себе си. Гласът му беше нисък и ясен:

— Казах, че Лусинда не е добре.

— Съжалявам — каза Елизабет.

Тя се срамуваше, че беше го принудила да говори за това и за малко да каже на кочияша да я откара у дома ѝ. Но и бездруго пътуваха в същата посока. Ако Марко искаше да ѝ разкаже за Лусинда, щеше да го изслуша.

— Не е нормална болест — изрече той.

Тя чакаше.

— Искам да кажа, че понякога има добри, понякога лоши дни.

Елизабет започна да разбира за какво става дума и нещо я стегна в гърдите. Съдейки по гласа му, явно му беше трудно да продължи. Отправи поглед към него, гледайки как светлините на уличните лампи играеха по лицето му.

— Какво точно имате предвид? — попита меко младата жена.

Замайването от шампанското бе притъпено и сега тя беше тази, на която се прииска да хване ръката на Марко и да го утешава. Реакцията ѝ беше чисто инстинктивна, но последвалите думи проникнаха жестоко в мозъка ѝ, поведоха я към такова съпреживяване, за каквото не бе подготвена.

— Искам да кажа — промълви той с нотка на напрежение в гласа си, — че сестра ми е душевноболна.

Елизабет затаи дъх. Никой не проговори. Не се чуваше никакъв звук, освен чаткането на конските копита отвън и звънът на далечни камбани.

Тя се облегна назад.

— О, толкова съжалявам, не знаех!

Чутото я отрезви и почувства внезапен срам. Марко не каза нищо — просто седеше до нея с ръце в скута, отпуснат. В главата ѝ се заредиха извинения, но сякаш нито едно не беше подходящо. Такива семейни трагедии не ѝ влизаха в работата, но беше твърде късно да се извинява.

Разбира се, той може и да лъже, помисли си тя, смръщвайки вежди в тъмното. Все пак актьор е. Откъде да знае дали не е измислил всичко това?

Колата излезе от парка и Франко почука на прозорчето с въпрос накъде да кара. Марко погледна към Елизабет и даде адреса на майка си. Младата жена разбра къде отиват и се ужаси. Но ако той беше решил да я представи на Лусинда, тя трябваше да прояви благородство в ситуацията, която сама бе създала. Дойде ѝ наум и нещо друго. Може би Марко държеше достатъчно на нея, за да иска да ѝ докаже, че не лъже. Опита се да не мисли повече за това, докато се носеха по пътя към дома на майка му.

Позна улицата. Беше същата, по която бе вървяла така разстроена и където срещна Марко. Значи е бил със семейството си в този ден.

Те спряха и той ѝ помогна да слезе. Освободи прислугата за останалата част от нощта и поведе Елизабет нагоре по стълбите. Високите прозорци на първия етаж бяха тъмни, но през тези на втория се процеждаше светлина. Марко отключи и въведе Елизабет вътре. Погледът ѝ бе привлечен от пианото, от гравирани столове от тъмен дъб, японските вази и теракотените кончета.

— Надявам се, че не е много късно — каза Елизабет колебливо.

С изключение на хола, навсякъде бе тъмно. Все пак една газова лампа меко осветяваше цветята по тапетите на стълбището.

— Майка ми и Лусинда сигурно още не са си легнали — каза той разсеяно. — Не е толкова късно.

Поведе я нагоре по стълбите. На втория етаж видяха, че под една от вратите прониква светлина и Марко почука леко. Отвътре се чу женски глас:

— Марко, ти ли си?

Той бутна вратата навътре и ги заля мека светлина. Две жени седяха в кресла сред приятно декориран салон. По-възрастната имаше в краката си кошничка за плетене, която избута настрана. По-младата държеше на коленете си блок за рисуване и вдигна очи от него. По пода се посипаха листи с недовършени картинки.

Елизабет беше поразена от красотата на по-младата жена. Тъмната коса падаше като водопад върху раменете ѝ. Очите ѝ бяха също тъмни като Марковите, изобщо имаше нещо в чертите на лицето ѝ, от което веднага личеше, че му е сестра. Елизабет се почувства неловко. Тя позна жената в лодката с Марко отпреди седмица-две. Бузите ѝ пламнаха, като разбра, че го е обвинявала във връзка с... неговата сестра. Нямахше нужда от други доказателства.

Лусинда се вгледа в тях настойчиво. Марко отиде да поздрави майка си и се наведе да целуне сестра си, която сякаш не го виждаше, втрещена в Елизабет, чиято светлокестенява коса и бяла кожа се открояваха сред тримата мургави Джовинко.

— Мамо, мога ли да ти представя синьорина Елизабет Слоън?

Роза се усмихна приветливо и протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, мила моя.

Тя се усмихна топло на Елизабет, която стоеше, умилена от тази изпълнена с уют семейна сцена.

Марко докосна рамото на сестра си.

— Лусинда, това е Елизабет. Елизабет, това е сестра ми.

— Здравейте — каза Елизабет.

Лусинда не отговори, после стана — блокчето падна от коленете ѝ. Приблужи до гостенката и се вгледа в лицето ѝ. После бавно хвана ръката ѝ.

Маниерите на момичето бяха малко странни, но Елизабет беше подготвена. Тя стисна ръката ѝ, като отвърна на нейния внимателен поглед.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза Елизабет.

Марко изпита облекчение, като ги наблюдаваше. Не можеше да повярва, че преди малко беше ужасен от перспективата да запознае

Елизабет със семейството си. Сега я виждаше сред тях и разбираше, че всичко е наред. Майка му хвърли към него топъл поглед — ясно ѝ беше, че това посещение е било непредвидено, но щеше да почака синът ѝ да обясни всичко по-късно. Тя стана от креслото си и се присъедини към момичетата.

— Може би желаете нещо освежително, Елизабет? Току-що пекох сладки. Една чаша чай ще ви посгрее. Вечерта освобождаваме прислугата, но ако дойдете с мен в кухнята, и сами ще се оправим.

Елизабет усети прилив на симпатия към Роза и се усмихна.

— С удоволствие. И аз обичам да сервирам.

Радост бликна у Марко и изведнъж той изсипа поток от думи — полуиталиански, полуанглийски: разправяше на майка си как срещнал Елизабет. Пропусна, разбира се, интимните подробности в живота ѝ, но разказа как е работела в операта и съвсем наскоро се е сдобрила с баща си, в чийто дом двамата ще пеят идната седмица.

— Това е чудесно — каза Роза, докато слизаха по стълбите.

Тя усили газовата лампа и постави още една на карираната покривка на масата, около която имаше наредени четири стола. С махване на ръката се отказа от помощта на Елизабет и скоро на готварската печка шумеше чайник. Тя сложи подноса пред тях и Елизабет, която бе изгубила апетит накрая в ресторанта и не беше поръчвала десерт, опита хрупкавите, топящи се в устата сладки.

Скоро тя и Марко заразправяха случката с чорапите на Лилиан Нордика. Той се превиваше от смях, докато описваше как извадил чорапите, купени за рождения ден на Лусинда, и как услужил на изпадналата в паника примадона. Елизабет наведе очи, като си спомни как обвиняваше Марко за тези чорапи. Беше погълната от непринудения разговор и от привързаността на любящия син и брат към семейството му.

Никой не спомена за болестта на Лусинда, но Елизабет си спомни, че Марко беше казал нещо за добри и лоши дни. Разбра, че когато момичето няма пристъп, е почти нормално. Надяваше се Лусинда да има повече добри, отколкото лоши дни. Такова сплотено семейство наистина заслужаваше това.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет стоеше до баща си на най-горната площадка на главното стълбище и посрещаше пристигащите гости. Балюстрадаите бяха украсени с елови и хвойнови клонки и огромни панделки от червено кадифе. Тя приемаше поздравите и прегръдките на старите познати, някои от които наистина се зарадва да види.

— Елизабет, скъпа, този цвят много ти отива — пропя госпожа Хенри Клууз. — Европа ти е понесла чудесно. Имаш идеален тен.

— Благодаря — отговори тя и се обърна към следващия гост.

Бе облякла син тюл и газ върху коприна, защото цветът ѝ отиваше и това я правеше сигурна в себе си. Беше една от роклите, които тя и Мадлен бяха избрали. Но когато Мадлен се качи по стълбите, пременена в бледозелен сатен, гарниран богато с дъги и водни лилии, тя възкликна при вида на дрехата, която виждаше за пръв път облечена.

— Чудесна е — каза Мадлен възхитена. Това, което придаваше на роклята завършен вид, бяха водопадите от волани, украсяващи гърба, подчертани с копринени цветя.

— Радвам се, че ти харесва — усмихна се домакинята.

Точно зад Мадлен идваше Консуело Вандербилт, следваща майка си и баща си, и вниманието на Елизабет се насочи към тях. Спомни си, че си беше обещала да ѝ се обади и се почувства виновна, че е забравила.

Госпожа Алва Вандербилт пристъпи първа с изправен гръб, с обсипан с диаманти брокатен сатен и дантелени волани. Тя протегна ръка в ръкавица.

— Добре дошла у дома си, Елизабет. Надявам се, че Европа е била очарователна за теб. Бяхме там два пъти, но не успяхме да те открием, въпреки че баща ти ни каза, че си в Париж. Боже мой, ти сигурно въобще не си се мяркала никъде. Приятелката ми, лейди Пагит, никога не е чувала за теб.

Елизабет се усмихна невинно, защото очакваше такива капани през цялата вечер.

— Страхувам се, че не съм излизала много. Бях там да уча и видя великото изкуство и непрестанното ми пътуване затрудняваше сближаването ми с хора, които евентуално биха ме поканили на някое парти. Не оставах достатъчно дълго на едно място. Боя се, че съм била доста необщителна.

С пресилена усмивка госпожа Вандербилт прие благосклонно обяснението. Чак тогава се сети за дъщеря си, чакаща зад нея.

— При нас май е било точно обратното. Консуело и аз получихме толкова покани, че едва успяхме да уважим всички. Но ти може би не знаеш още — тя се сгоди за херцог Марлборо.

— Здравей, Консуело! — каза Елизабет, протягайки ръце да прегърне старата си приятелка.

Консуело Вандербилт беше висока и стройна млада жена с тъмни коси и фини правилни черти. Излъчваната от нея грация ѝ помагаше да се приспособи към обстановката, но Елизабет разбра, че бледата усмивка, която тя ѝ отпрати, говореше повече за примирение, отколкото за радост. Елизабет затвори очи, докато Консуело я целуваше по бузата, спомняйки си как се взираше в нея иззад кулисите в операта.

— Скъпа, наистина се радвам да те видя — каза Консуело. — Последните две седмици бях при една моя леля в Бостън, иначе щях да дойда веднага. Откога си вкъщи?

— Отскоро — отговори тя, докато се гледаха. — Добре че те е нямало. Чувствах се виновна, че не се обадох веднага. Искях да го направя.

— Не мисли за това. Но сега, след като и двете сме в града, трябва да дойдеш. Толкова съм самотна.

Това беше повече изтъкване на факт, отколкото оплакване.

— Разбира се, обещавам.

— Може би ще те видим в операта идния понеделник.

Елизабет се поколеба. Виждаше, че младата жена е нещастна и има нужда от приятелките си, но не можеше да понася Алва Вандербилт. Не разбираше с какво толкова майката държеше Консуело.

— Надявам се — каза тя накрая.

Консуело ѝ се усмихна приветливо и последва майка си и баща си в приемната.

Гостите продължаваха да идват. Появи се Алекс с приятеля си Джеймс Бърдън, чиито мустачки бяха пикантно завити нагоре. Алекс целуна ръката ѝ, но сякаш бе решил да покаже на Джеймс, който беше малко вързан, какво значи да прекараш хубаво и го побутна към стаята, която постепенно се оживяваше от гостите и сервитьорите, разносящи винени чаши на високи столчета.

— Мисля, че можем да се присъединим към другите, скъпа — каза господин Уинстън Слоън, когато и последният от закъсняващите гости беше оставил дрехата си при Гюнтер и Опал. Двамата се качиха по широкото стълбище и се включиха в партито.

Вратите между стаите бяха оставени отворени, за да могат гостите свободно да общуват. После, след около час, щяха да се съберат в музикалната зала за представлението. Нервите на Елизабет започнаха да се обтягат, но дали заради възбудата, че ще пее пред толкова голяма публика, или заради това, че ще види Марко — не знаеше. Той още не бе дошъл, но така беше по план. Като специален гост, щеше да пристигне последен и тя трябваше да го разведе и представи на всички. Елизабет се обърна очаквателно към вратата и сякаш доловил мислите ѝ, Марко се появи — страхотно хубав във фрака си, пристегнат в талията с червен пояс.

Той срещна погледа ѝ. Докато тя си пробиваше път през тълпата, шумът започна да утихва. Марко ѝ се усмихна ослепително и се поклони.

— *Bellissima*^[1]! — каза той, отправяйки ѝ комплимент.

Елизабет се усмихна нервно и докато го хващаше за ръката, за да го представя на гостите, малко остана да се блъсне в Мадлен, стояща зад нея.

— О, помните ли Мадлен Лорд? — попита тя Марко и той я поздрави.

— Да, наистина. Как сте тази вечер, госпожице Лорд?

Мадлен се усмихна свенливо.

— Много съм добре, благодаря. Знаете ли, аз подказах на Елизабет идеята да ви покани тук тази вечер. Мислех, че няма да откажете, като видях колко добре се познавате.

Марко се разсмя, свикнал на подмятанията на заобикалящите го дами.

— Как да откажа и да пропусна възможността да пообщувам с такава очарователна компания?

Продължиха напред и Елизабет го представяше на всички. Страхуваше се, че може да е забравила как се казват някои от поканените, тъй като много от тях виждаше за пръв път от две години насам. Но преди това прилежно бе проучила списъка с гостите и сега не направи грешка. Когато се приближиха до Алва Вандербилт, не пропусна да забележи подозрението в очите ѝ.

След като бе представена на Марко, тя обърна тържествуващ поглед към Елизабет.

— Виждам, че в края на краищата все пак си пообиколила малко Европа.

Тя се изчерви. Това не беше забележка, на която се чувстваше задължена да отговори. Те продължиха и когато баща ѝ видя, че е вече уморена, я смени, за да ѝ даде възможност да се подготви за изпълнението си.

Елизабет се скри в стаята си и затвори вратата, доволна от краткия отдих — трябваше да посъбере мислите си. Не се безпокоеше за изпълнението, беше го репетирала много пъти, а и щеше да пее само три песни. Останалото щеше да свърши Марко, но тя трябваше да му акомпанира. Репетираха три пъти през последните две седмици, за да хване смисъла на ритъма и динамиката, които искаше от нея Марко. Тъй като беше добра пианистка, това ѝ се удаде лесно.

Мислите ѝ се върнаха на вчерашната им репетиция у професор Шлут. Между тях бе възникнало забележимо чувство на близост и тя подозираше, че то се базира на това, че и двамата знаят житейските си истории. Беше се опитала да запази професионалния тон, но всеки път, когато Марко погледнеше към нея, усещаше как душата ѝ сама откликва — това чувство не можеше да се пренебрегне.

Но сега не беше време да мисли за това. От нея доста зависеше как ще мине изпълнението. Седнала пред тоалетката, изпи чаша вода и събра разпилените си мисли.

— Дотук — без пропуски — прошепна на себе си.

Отнякъде се появи Миранда и скочи на тоалетката. Елизабет погали котето, после го прогони, страхувайки се, че с ноктите си ще

развали роклята ѝ или от козината му може да се разкиха.

Тя се огледа в огледалото, после взе музикалната пиеса, преговаряйки всички фрази и места, на които искаше да наблегне. Цял живот беше пяла по партита и това не би трябвало да представлява проблем. Тревожен бе само фактът, че всички мислеха, че е учила две години, а всъщност беше взела само няколко урока при професор Шлут. Да, но това го знаеше само Марко. Може би имаше късмет, че нюйоркското общество се интересуваше само от пари и социално положение, а не от изкуство. Операта тук беше място за среща с приятели. Знаеше, че това не е така в Европа, където ако беше ходила, щеше да се е срещала с високообразовани и културни хора, които долавят нюансите в музиката и говорят за нея като познавачи. А в нюйоркското общество познаваха изкуствата по-скоро като белег на богатство и това беше предимство за нея.

Елизабет стана и пое дълбоко дъх. Чувствайки се готова, слезе долу в едно антре, където Марко си тананикаше арии под нос и явно също се подготвяше. Той спря и се усмихна, когато тя влезе.

— Е? — попита тенорът. — Готови ли сме да забавляваме приятелите ви?

Тя схвана значението на думите му. Те се отнасяха за нещо повече от музикална забава. Техният театър с историята на нейното пребиваване в Европа през последните две години ги обединяваше. Добре беше също така да вижда как всички жени се увъртат около звездата и по какъв начин той ги очароваше. Нейната собствена ревност затвърди още веднъж решимостта ѝ да се държи на дистанция от привличането, което този мъж излъчваше всеки път, когато биваха заедно.

— Дълга ви благодарност за тази вечер — каза тя.

Изражението му беше нежно.

— Много ми е приятно, че съм тук, уверявам ви.

Господин Уинстън Слоън дойде да им каже, че гостите вече са седнали. Всичко беше готово. Елизабет се облегна на ръката на баща си, влезе в музикалната зала и застана пред блестящия роял „Стейнуей“.

— За мен е удоволствие — каза тя на притихналата публика — да ви предложи тази вечер една приятна изненада. Господин Марко

Джовинко, знаменитият тенор, любезно се съгласи да ни представи няколко отбрани пиеси.

Последваха учтиви ръкопляскания и тя се обърна да изчака Марко. Той влезе и ръкоплясканията нараснаха. Дойде до нея и се поклони на присъстващите. Елизабет отиде до рояла и подреди партитурите, съсредоточавайки се върху първата пиеса.

Марко ѝ кимна, че е готов и тя започна въведението към „Песен на цветята“ от „Кармен“. Гласът поде романтичната ария — любима на редовните посетители на операта. Макар да не бяха шлифовани като европейските почитатели на музиката, нюйоркчани разбираха какво им харесва. При подбора на пиесите за вечерта точно това имаха предвид.

Но скоро Елизабет забрави публиката, отнесена от страстната музика. Гласът на Марко — галещ всяка нотка, безупречно чист — предизвикваше неопишуема чувствена наслада. Тя се наведе над клавишите, музикалните фрази набраха сила и се издигнаха над гостите. Емоциите ѝ откликваха на неговите и удоволствието от хармонията беше пълно.

Съдейки по реакцията на слушателите, ефектът беше какъвто се очакваше. Постоя така за миг, за да не развали магията, и когато се обърна да се усмихне на гостите, видя екстаза по лицата им, докато бурно аплодираха. Марко се покланяше във всички посоки, после посочи с жест към нея. Тя кимна, без да става от табуретката, и се обърна да се съсредоточи върху следващата пиеса. Всяка от тях водеше до такъв романтичен изблик, че накрая душата на Елизабет сякаш се извиси до звездите. Пръстите ѝ предаваха емоциите на клавишите и музиката изпълваше залата — красива и силна. Когато свършиха, тя замря за миг над рояла, с отпусната душа. После Марко взе ръката ѝ, тя стана и се поклони заедно с него. След това той любезно я отведе в антрето. Аплодисментите ги сподиреха, докато те затваряха вратата.

— Мисля, че ни харесаха — каза тенорът със светнало лице.

Тя виждаше, че музиката е повдигнала духа му, както и нейния. Почувства се наравно с големия певец, но за нея това бе ново, много високо ниво, надминаващо всичко, което бе познала досега.

— След вашите арии се боя, че моите ще изглеждат жалки — изрази опасенията си младата жена.

Марко поклати глава.

— Нищо подобно, скъпа. Аз просто ги позагрях малко за теб.

Той се наведе и нежно я целуна по бузата.

— Ще се справиш чудесно.

Вратата се отвори и Мадлен, която трябваше да ѝ акомпанира, се втурна вътре.

— Беше чудесно — пропя тя, обърната към Марко. — На всички им хареса.

После се обърна към Елизабет и намигна лукаво.

— Сега е наш ред.

Тя оцени доверието на приятелката си. Момичетата от тяхната среда бяха задължително обучавани да свирят на пиано и да си акомпанират една на друга и дори фактът, че ще се явят след Марко Джовинко, не смущаваше жизнерадостната Мадлен. Тя се усмихна:

— Готова съм, когато кажеш.

Елизабет пое няколко пъти дълбоко дъх и последва Мадлен в залата. Тя седна пред рояла и отвори партитурата на „Наричат ме Мими“ от „Бохеми“.

Елизабет кимна и Мадлен подхвана въведението. Пиесата беше проста и очарователна, даваше ѝ възможност да демонстрира гласа и артистичността си, без да прибегва до трудните вокални лупинги, оставени за по-накрая. Вече някъде по средата на пиесата Елизабет видя лицата на гостите и изведнъж разбра, че ще има успех.

Алекс сияеше, застанал до Джеймс Бърдън, чието мрачно настроение май се бе разнесло малко. Консуело Вандербилт се усмихваше, сякаш музиката я караше да забрави оковите си. До нея майка ѝ наблюдаваше певицата с любопитство, но Елизабет знаеше, че тя не разбира от музика и това не я обезпокои.

Тя се обърна към другия край на залата и видя високо вдигнатата глава на баща си. Гордост светеше в очите му и това накара сърцето ѝ да подскочи от радост. Неусетно стигна до нежния финал и последните тонове тихо замряха.

Гостите аплодираха топло, усмихвайки се един на друг, като че ли през цялото време са знаели, че Елизабет Слоън е талантиво момиче. Тя се поклони, изчака да уважат и Мадлен, която отново седна и разгърна на следващото произведение. Това беше пиеса от „Кармен“, по-трудна, но Елизабет се чувстваше подготвена за нея. Гласът ѝ — млад и свеж — с лекота си проправяше път през трудните пасажии и тя усети, че впечатлява слушателите си.

Третото ѝ изпълнение беше „Наричат ме Малкото лютиче“ от оперетата на Гилбърт и Съливън и гостите засияха от удоволствие. Наблюдавайки я от антрето, Марко беше доволен, че протежето му се справя чудесно.

Тя е родена актриса, помисли си той и когато излезе да се присъедини към нея, заръкопляска сърдечно, както би направил с всеки свой изявен колега, с когото е било чест да пее.

Финалният номер в програмата беше любовният дует от „Лучия ди Ламермур“ и благозвучието на двата гласа въодушеви публиката. Жените отново бяха развълнувани от Марковия тенор и мъжествената му осанка, а господата се взираха с безмълвно одобрение в младата певица, която така се вживяваше в ролята си.

Колкото и да бе погълната от музиката и текста, Елизабет виждаше учудването и одобрението, обхванало гостите. Като свършиха и Марко хвана топло ръката ѝ, вълната от аплодисменти ги заля. Слушателите започнаха да стават — аплодисментите преминаха в овации. Алекс скочи на крака, викайки „Браво“, и бе последван от другите.

Елизабет помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. Пълен успех! Гостите се събраха около тях, за да ги поздравят. Госпожа Ван Ренселар покудкудяка малко около нея, а после се впусна в разговор с Марко. Двамата певци бяха обкръжени отвсякъде и поздравленията валяха едно след друго. Елизабет разбра, че единственото обяснение за много по-доброто представяне от преди, когато беше пяла в тази зала, бе това, че гласът ѝ е узрял с възрастта. Не беше го пресилвала, докато се упражняваше в пансиона. А тазвечерното вдъхновение идваше от това, че пее с Марко. Той беше причина тя да достига такива висини. Но нямаше време за размисъл, тъй като я въведоха в другата зала, а разговорите непрекъснато се въртяха около нея.

Тя видя Марко и Консуело малко по-назад, погълнати в разговор. Алекс пое ролята на кавалер, хвана лакътя ѝ така, сякаш нямаше намерение да го пусне никога, подаде ѝ чаша вино.

Госпожа Ван Ренселар мина покрай тях и подхвърли:

— Къде си се научила да пееш така, скъпа? — И без да дочака отговор, продължи да говори, че гласът на Елизабет напомнял гласа на великата Аделина Пати, която сега се е оттеглила, но все още дава „прощални“ представления понякога.

Партито набираше скорост. От време на време тя мяркаше Марко — ту заслушан внимателно в думите на някоя достопочтена дама, ту, отметнал глава, да се смее на шегата на някой господин. Явно беше, че всички са очаровани от него.

Когато мина наблизко, го чу да казва:

— Разбира се, че беше в Париж. Или през май в Рим? Простете ми, ако съм забравил къде се срещнахме. Виждали сме се няколко пъти. Има талант, не мислите ли?

Никой не настояваше за подробности.

Виното и веселият дух на вечерта се отразиха на всички. Междувременно една групичка се събра около рояла и заедно с Мадлен, която свиреше, изпяха „Ще те отведа отново у дома, Катлийн“, „Любовта е стара сладка песен“ и други шлагери.

Докато гостите се забавляваха, Елизабет успя да се измъкне от шумотевицата. Мина през картинната галерия и тръгна след лунната светлина, образуваща дълъг светъл коридор. Високи папратови растения в саксии събираха тук през деня слънцето, струящо през огромните прозорци. Елизабет докосна листата, оставяйки ги да гаят ръката ѝ, докато вървеше по коридора. Майка ѝ беше обзавеждала тази част от къщата и докато вървеше тихо, сякаш усещаше нейното присъствие.

— Бих искала да си тук и да ме чуеш тази вечер, майко — прошепна тя.

Винаги ѝ е било трудно да зарадва майка си. Дали щеше да се гордее, ако беше тук тази вечер, запита се младата жена.

Замисли се отново за пиесите, които изпълни, и за това как гласът ѝ се справи чудесно с високите тонове. Трябваше с благодарност да признае, че това бе възможно, защото от малка се занимаваше с музика.

Зад нея се чу тих шум от стъпки върху мраморния под и Елизабет се обърна. Тъмните очи на Марко блестяха на лунната светлина и тя затаи дъх, отдръпвайки се от цветята.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал — каза той.

— Няма нищо. Тъкмо си почивах от шума вътре.

— И аз се надявах да направя същото.

— Не ви ли харесва? — попита тя, мислейки за начина, по който забавляваше гостите както с пеене, така и в разговори.

— Чудесно е — отговори мъжът, идвайки към мястото, където беше спряла. — Но тези неща понякога могат да бъдат и отегчителни, нали?

Когато се приближи, тя видя по-ясно напрежението, изписано на лицето му. Раменете му бяха като вдървени и сякаш бягаше от цялата тази шумотевица.

— Харесва ли ви да сте уединен?

— Много.

Продължиха заедно надолу по коридора, докато стигнаха до една ниша, където имаше пейка от ковано желязо, обърната към френските врати, водещи към стълбите за градината. Отвън заспалите дървета бяха покрити със скреж. Щом седна и почувства колко уморени са краката ѝ.

— Вие сте пред очите на публиката от толкова време — каза тя. — Мисля, че ви харесва да ви се възхищават, да ви обожават.

Певецът въздъхна.

— Харесва ми. Трудно е да се обясни. Обичам да ценят и уважават това, което правя. Когато е така, ми се иска да се оттегля в стаята си, да се разходя извън града или да се насладя на някой мързелив следобед на плажа. — Той се засмя тихо. — С една дума копнея за обикновените неща, които всички вършат, когато са в почивка. Не е ли същото и с вас? Или ви привлича повече светлината на рампата?

— Мен ли? Не знам, не съм мислила.

— Хайде, хайде — закачи я Марко. — Сигурно всеки, който се посвещава на сцената, мечтае да бъде популярен и очаква повишено внимание към своята особа.

— Не знам — каза тя, облягайки се назад на възглавничките, сложени по пейката, за да омекотяват допира с метала. Усмихна му се. — Трябва да признаете, че има още доста време, през което ми предстои много работа, преди да се сблъскам с този проблем. А дотогава сигурно ще науча как да се справям.

— Знае ли се? Някои артисти ги стимулира това обожание на публиката. Колкото до мен, бих желал нещо друго... по-спокойно... като сега.

Начинът, по който произнесе тези думи, беше твърде многозначителен и тя се стегна. Припомни си неохотно за решението

да спазва дистанцията между тях и потърси подходящ отговор, в случай че той предприеме още една стъпка. Но Марко нито помръдна, нито каза нещо, предполагащо интимност — просто продължи да говори за нещата, които му харесваха, радвайки се, че тя го разбира. Когато беше с него насаме, както сега, и той отваряше душата си, тя знаеше, че нейното решение губи давност. Точно тази страна от характера на Марко Джовинко я привличаше все повече и повече. Сега я заля топло чувство на копнеж и започна да следи мисълта му, като прибавяше наум и свой коментар. Беше странно, че неговият свят ѝ беше толкова близък. Накрая започна да ѝ се струва, че те са копнели, желали едно и също нещо, въпреки че животът им е бил толкова различен.

— Вие сте изключително прекрасна тази вечер, Елизабет — каза Марко, след като изчерпа другата тема.

— Благодаря.

— И пяхте много добре.

— Наистина ли мислите така?

— Наистина.

Той се обърна да я погледне и тя разбра, че сега ще я целуне, затова направи движение да се изправи. Но Марко хвана ръката ѝ, натискайки я леко.

— Защо се мъчите да избягате от неизбежното, Елизабет? Не го ли чувствате? Създадени сме един за друг!

Гореща тръпка премина през нея, думите му сякаш я погалиха и той я прегърна. Но тя опря ръце в рамената му.

— Не.

— Но защо? Защо не? Да, да, да!

Държеше я нежно, но здраво и целувката му опари веждите ѝ. Елизабет се опита да се пребори със себе си, с топлината на възбуждащата му прегръдка. Ръцете и краката ѝ омекнаха, усещайки как целувките му се спуснаха по бузата и брадичката ѝ.

— Марко, спри! — помоли се тя, шепнейки едва чуто, но тялото ѝ вече се пробуждаше от желанието, което той разпалваше у нея.

— Не се страхувай от мен — каза Марко. — Никога няма да те нараня. Моето единствено желание е да ти даря наслада! И да получа!

Последните му думи прозвучаха дрезгаво, преливащи от копнеж, ръката му се плъзна нагоре да обърне лицето ѝ към него, устните им се

срещнаха и той я притисна по-силно към себе си.

Елизабет усети как я облива топла вълна. Съпротивата ѝ се обърна в прегръдка. Зави ѝ се свят от напирещите чувства, от предразполагащата вечер, от интимността помежду им и още преди да разбере какво прави, ръцете ѝ обвиха врата му. Устните му жадно търсеха нейните.

Целувката им беше дълга и страстна, прегръдката — още по-силна. Тя усети как ръката му се плъзга по тялото ѝ, гали гръдта ѝ и после тръгва по-надолу по полата, търсейки бедрата. Тя беше загубена. Силното му мъжко тяло я караше да го желае още и още. Това беше неописуема наслада и Елизабет се умори да се съпротивлява. Не ще успееш вече да го спреш, подсказваше ѝ нейният замъглен ум. Може би той бе прав. Може би тя беше предопределена за него, каквото и да стане.

Страстта им се усили, Марко усети отслабващата ѝ съпротива и движенията му станаха трескави и настоятелни. Езикът му се провря между зъбите ѝ, а гърбът ѝ се изви назад като лък, докато той я целуваше по шията, но раменете и по закръгления бюст.

— Елизабет, красавице моя! Ужасно те желая! — каза с нисък глас, който премина през нея като вълна от наслада.

Тя сгуши глава под брадичката му и ръцете ѝ се мушнаха под неговата дреха, за да намерят здравето мускулесто тяло. Роклята ѝ се беше смъкнала от раменете, силните му здрави ръце галеха гладката ѝ кожа, обхващаха гърдите, дишането му се учестяваше.

Отново потърси устните ѝ, ръцете му се промъкнаха под корсажа и огънят, бушуващ в нея, се превърна в изгаряща светкавица. Чак сега тя проумя разликата. Това беше далеч-далеч по-голямо и силно от моминските ѝ увлечения, които някога я принудиха да се разбунтува срещу закостенелите порядки и да потърси спасение в брака с мъж, който не бе за нея. Сега Марко я водеше в света на такава наслада, за която не беше и сънувала. И все пак някакво тихичко гласче ѝ нашепваше, че това е нередно... нередно!

Ръката му хвана нейната и я плъзна надолу към бедрото си и тя, склонила глава на гърдите му, се опита да изкаже страха и смущението си.

— Марко, не мога! Моля те...

Мъжът също беше дал воля на страстта, която го изгаряше, но отчаянието, прозвучало в тази молба, го спря. Изпитваше болка от желание. В друг момент би разкопчал дрехата ѝ, каквото и да става, и би я обладал тук, в галерията, на пейката, където и да е — толкова я желаше! Но той искаше и тя да го желае. Знаеше, че насладата му ще е пълна само когато е взаимна. Думите ѝ го обезоръжиха.

Той вдигна ръка, обхващайки лицето ѝ, и я целуна горещо още веднъж. Почувства, че се предава, но усети и страха ѝ, затова нежно я залюля в ръце.

— Не се безпокой, съкровище мое! Казах ти, че никога няма да те нараня.

С мъчително усилие мъжът сподави болката в слабините си.

Тя усети вълнението в гласа му и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Искам да си моя, Елизабет — каза той. — Искам те веднага, но ще те взема само когато и ти ме желаеш!

Как да му обясни, че ужасно го желае, че вече е загубила ума си по него, но не може...

— Омъжи се за мен, Елизабет! Ще бъдем щастливи заедно! Не виждаш ли?

Тя помръдна глава. Брак? Брак ли ѝ предлагаше наистина? Дали не е подведен от тялото си, което жадува за нейното? Сигурно и той не иска да се обвързва с брак, както и тя! Елизабет стисна юмрук на гърдите му. О, ако не беше ограничена толкова от морала си!... Защо не беше се родила в друг свят? За да се отдаде на страстта си без никакви задръжки. Но колкото и да се мъчеше, не успя да си го представи.

— Не — каза тя и сълзите ѝ се търкаляха по бузите. — Не мога.

Той повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне.

— Защо не?

Но тя извъртя глава и погледът ѝ се плъзна встрани.

— Забравяш... Бях омъжена.

— О, това ли било? Забрави го. Това е различно. Сигурен съм, че го разбираш.

Наистина беше забравил за бившия ѝ брак. След като някогашният ѝ съпруг се беше удавил, целият инцидент бе моментално изтрит от паметта му, но явно не и от нейната. Марко се намръщи замислен. Да, точно това беше. Елизабет е сгрешила веднъж и се

страхува да не сбърка пак. Той издиша през свитите си устни. Трябваше да е търпелив с нея. Трябваше да я чака и постепенно да ѝ показва колко я обича.

Тази мисъл изненада дори и него. Да, наистина я обичаше. Беше си го помислял и по-рано, но сега вече нямаше съмнение. Обичаше нейното покорство, както и решителността, скрита под него. Обичаше начина, по който грееше, когато пее, и начина, по който търсеше неговото одобрение. Възхищаваше се на духа ѝ и жадуваше за тялото ѝ.

Колко можеше да чака, за да изпълни желанието си? Страстта му не търпеше юзди. Може би не след дълго щеше да ѝ покаже колко я обича и скоро щяха да се любят. Трябваше да е скоро, защото щеше да полудее, мислейки за нея. Тялото му нямаше да издържи да я чака дълго. Той трябваше по-скоро да събуди страстта у тази жена — страст, която и двамата щяха да споделят.

[1] Bellissima — красавица (ит.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като след отминала буря двамата станаха и тръгнаха обратно. Елизабет се опитваше да подреди обърканите си мисли и да попие влагата от лицето си с кърпичката, която Марко ѝ подаде, преди да се смесят с веселата тълпа. Докато стигнат до приемната зала, тя вече беше лепнала приветлива усмивка на лицето си. Червенината по бузите ѝ можеше да се обясни с чистия вечерен въздух

Още като се присъедини към гостите, Алекс прекъсна разговора си и я спря:

— Къде беше, скъпа? Пренебрегваш ни.

— Трябваше да глътна малко чист въздух — отговори тя възможно най-приветливо.

Алекс смръщи вежди към Марко, който влезе няколко секунди след нея, и стисна лакътя на Елизабет.

— Надявам се, че не си запленена от този Ромео като всички глупачки? — каза ѝ той на ухото.

— Запленена? Разбира се, че не — отговори тя, избягвайки погледа му.

Някои от гостите започнаха да си тръгват, като благодаряха на Елизабет и я канеха да ги посети в дома им. На всички тя пожелаваше лека нощ. Марко дойде и се поклони официално. Погледна го в очите да му каже лека нощ и се почувства раздвоена. После той се обърна да се сбогува с господин Уинстън Слоън, който го изпрати до вратата.

С облекчение тя гледаше как Марко се отдалечава. Чувствата ѝ към него все повече и повече я объркваха, трябваше ѝ време да помисли. Алекс и Мадлен бяха сред последните гости и Елизабет беше толкова уморена, че едва разбираше какво им казва, съгласявайки се на всичко, само и само да ги отпрати.

Най-накрая тя и баща ѝ останаха сами. Елизабет изпусна една дълбока въздишка, подпряна на перилото в основата на стълбата.

— Е — обобщи господин Слоън, потривайки ръце, — успешна вечер, така да се кажа.

— Да — съгласи се Елизабет.

Поне беше свършила.

Те се изкачиха по стълбите и си казаха лека нощ. Гюнтер безшумно вървеше след тях и гасеше лампите. Гуендолин дремеше в едно кресло и когато тя влезе, скочи сънена. Веднага след като разкопча дрехата ѝ, Елизабет я отпрати да си ляга.

— Ще се оправя по-нататък сама, Гуендолин. Иди и си почини.

— Да, госпожице.

След като се съблече и надяна халата си, Елизабет се строполи в едно кресло. Миранда, разбудена от шума на рокли и фусти, пристъпи безшумно и скочи в скута ѝ. Тя я погали уморено.

Едно препятствие беше зад гърба ѝ. Утре идваше друг ден, тя щеше да отиде при професор Шлут и да му разкаже колко добре е пяла. А после какво?

* * *

На другата сутрин Елизабет се поизлежа и поръча да ѝ донесат закуска в спалнята. Докато се облече и приготви за излизане, стана доста късно. Опал ѝ каза, че баща ѝ е в кабинета и чете вестника. Елизабет отиде да го види.

— Добро утро, татко — каза тя жизнерадостно, като влезе. Добрият сън и приятната закуска ѝ бяха втели нови сили и беше готова да срещне деня, какъвто и да беше.

Той свали вестника и го сложи на бюрото пред себе си.

— Добро утро, скъпа. Надявам се, че си спала добре.

— Да, наистина, а ти?

— Също, благодаря. Виждам, че излизаш.

— Да.

Тя се поколеба дали да му каже къде отива.

Сякаш четейки мислите ѝ, той заговори:

— Ти пя добре снощи, Елизабет. Бях...

Погледна встрани, сякаш не намираше думите.

— Бях... горд с теб!

Гърлото ѝ се сви от благодарност.

— Благодаря, татко! Мнението ти означава много за мен.

— Обаче — каза той, възвръщайки обичайния си строг маниер — надявам се, че това няма да те окуражи в глупавото желание да правиш кариера. Убеден съм, че да забавляваш приятелите си е достатъчно. Радваш хората и те харесват. Вярвам, че си мислила върху това.

Елизабет внимателно седна на стола, до който стоеше.

— Снощи наистина ми беше приятно и се радвам, че и на нашите приятели им е било хубаво. — Тя стисна устни, за да изрече следващата фраза: — Марко Джовинко ме насърчи доста.

— Хмм? — Господин Уинстън Слоън потърка брадата си. — Това е друго нещо. Надявам се, че нямаш намерение да се виждаш отново с него?

— Защо пък не? Стори ми се, че ти го хареса.

— Разбира се, той ми направи приятно впечатление. Държи се добре. Той е голям артист. — Баща ѝ се прокашля и продължи: — Всеки вижда това. Но като компаньон на дъщеря ми... Не е личност, с която би трябвало да общуваш, особено сега.

Тя разбра намека, както и косвеното споменаване на нерадостното ѝ минало. Но въпреки още неуточнените ѝ мисли по този въпрос, нещо в нея се разбунтува и тя защити Марко:

— Затова ли не ми даваш да пея публично? Спасихме моята репутация и сега трябва да я пазим на всяка цена — каза тя ядно.

— А не си ли съгласна, че е необходимо? Всички артисти са добри на сцената, но трябва да си знаят мястото в обществото.

— Как можеш да кажеш такова нещо?! — Обхвана я отчаяние и гняв. — Не съм съгласна. Не съм сигурна дали искам да прекарам живота си сред хора, които хем искат да са на „ти“ с изкуството, хем избягват да общуват с тези, които го създават. Поне съм сигурна, виждаш, че това е закостенял предразсъдък.

Сълзите пареха очите ѝ. Не искаше да започва стария спор. Нали затова беше избягала от тази къща преди три години и бе се превърнала в изгнаница? Е, май не я интересуваше дали това ще се случи отново. Беше чудесно да се наслаждава на удобства, като лична баня и сатенени чаршафи, но ако за това трябваше да плати с цената на своите цели в живота — никога!

— Съжалявам, татко — успя все пак да каже, преди да се извърне и да побегне от стаята.

Едва не се сблъска с икономката, закачи я с ръка, докато с трясък излизаше през предната врата. Опал вдигна перестата метличка за прах и зацъка с език.

— Сега пък какво му стана на това момиче? — промърмори си тъжно икономката. Беше започнала да се надява, че в къщата ще настъпи оживление, каквото носят младите и техните весели партита като снощното. Но от буреносния вид, с който господин Слоън излезе от кабинета, тя заключи, че разговорът между баща и дъщеря не предвещава нищо добро. И бързо се наведе да види дали по статуетката пред нея няма прах.

* * *

Когато професор Шлут отвори вратата на Елизабет, забеляза, че тя е обезпокоена.

— А, влезте, скъпа, седнете.

Тя се спря в голямата дневна, а домакинът седна в коженото кресло. Обикновено веднага отиваха в музикалната зала и започваха урока.

— Хайде — посочи той с жест, — настанете се.

Тя седна. Афганската хрътка дойде и подуши ръката ѝ. После се почеса разсеяно зад ухото, отдалечи се бавно и спокойно и застана до професора. И той, и кучето я загледаха очаквателно.

— Какво се е случило? — попита господин Шлут.

Обхвана я внезапен страх, че той ще откаже да я обучава повече.

— Е-е, защо не ми кажете? — настоя професорът приветливо. — Смятам, че тази сутрин не изглеждате много в настроение за пеене. Или греша?

Тя се облегна на дивана, пускайки партитурите до себе си.

— Страхувам се, че не грешите.

Той чукна върховете на пръстите си, сложил лакти върху облегалките на креслото.

— Аха! Да не е станало нещо неприятно на соарето ви? Снощи беше, нали?

— Снощи беше и имаше голям успех. Марко пък чудесно и аз... показах, че съм ваша добра ученичка.

Професорът се усмихна скромно.

— Хайде, хайде, скъпа. Само няколко урока сме взели. Ако сте пели добре, това е ваша заслуга. Аз просто ви посочих някои неща. А гостите ви? Беше ли им приятно?

— Много!

— В такъв случай каква е тази тъжна физиономия днес?

Преди да отговори, тя му отправи замислен поглед.

— Професор Шлут, трябва да чуя честното ви мнение. Мислите ли, че е възможно да направя кариера? Трябва да го узная сега, веднага, разбирате ли? Защото ако се посветя на това, всичко друго отпада. Баща ми иска да се омъжа, но аз виждам какво прави бракът с хората от моята класа. Задушават те десетки обществени задължения. Чувствам, че това не е за мен. Но пък е и въпрос на жертва. Ако нямам друг избор — или трябва да живея в бащината си къща и да си остана стара мома, или да приема съпруг, който ще се грижи за мен. Ако това е всичко, което ми е останало, ще трябва да го приема.

Професор Шлут кимна.

— Не мога да виждам бъдещето. Нямам кристална топка.

Тя въздъхна.

— Не постъпвам честно, разбира се. Ангажирам ви с мое лично решение.

Той се усмихна с разбиране, а Губернатор Уърти затупка по пода с опашка.

— Знам какво ви е. Не сте първата с такава дилема. Кажете ми, имате ли ухажор, който бърза да получи ръката ви? Или само господин Слоън ви подбутва в брачната посока?

Елизабет си помисли за Алекс.

— Има един, но не мисля, че е нещо сериозно. Веднага щом му омръзне, той ще ме остави с деца в ръцете и ще хукне да търси нови емоции. Но баща ми също ме подбутва.

Тя нервно избърса длани в полата си.

— По причини, които не мога да посоча, той иска да ме види сполучливо омъжена. Твърдо е против излизането ми на сцената.

Професор Шлут поклати глава.

— Това е глупав предразсъдък във вашите кръгове. Просто не знам какво да ви кажа, мила моя. Както може би знаете, аз не съм брачен съветник.

Мина ѝ през ума за Марко, но тя го отпъди от мислите си.

— Ако опитам и ако не успея...

Страх я беше дори да си го помисли. Напуснеше ли баща си пак, второ завръщане нямаше да има. Можеше да се върне в пансиона, но мисълта да прекара остатъка от дните си в компанията на старите моми там я потискаше. Тайното ѝ убеждение, че ѝ е писано да води пълноценен и щастлив живот, не я оставяше, въпреки че радостта досега рядко я спохождаше.

Професор Шлут направи опит да разсее тъжните ѝ мисли.

— Имате глас, мила, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре. Имате и сърце. С малко напътствия ще се научите да владеете гласа си така, че да му оставяте време да се развива. Но съществуват още много други неща, без които успех няма. Само вие си знаете дали решението ви е твърдо. Желанието ви да пеете трябва да измества всичко друго. Нужно е да имате и компетентен импресарио. Когато времето дойде, вие трябва да сте си изградили верния образ. — Поклати глава. — Просто си мисля, че гаранция за това няма. Не и такава, каквато вие търсите.

Тя кимна.

— Знам. Не съм очаквала да ми давате гаранции.

Но все пак нещата, които бе казал, повдигнаха духа ѝ.

— Казахте, че имам глас и сърце. А аз знам, че притежавам и решителност, професор Шлут. Благодаря ви. Може би все пак ми помогнахте.

Той ѝ се усмихна. Непринудените разговори често помагаша човек да поразтовари сърцето си. Видя решителността да се връща в очите ѝ. Аха, ето, помисли си професорът. Можем да започваме.

Надигна се от мястото си и с жест посочи вътрешната врата.

— В такъв случай — да не губим повече време.

Елизабет се усмихна, стана, взе партитурите и влезе в студиото.

* * *

Час по-късно, докато слизаше с асансьора, тананикайки една от мелодиите, които бе пяла на професора, нейните цели бяха подредени. Беше си набелязала какво трябва да прави и почувства как скрупулите

отпадат. Марко все още безпокоеше мислите ѝ. А това я смущаваше. Той символизираше онова, което тя винаги бе желала — сценичния живот, успеха, препълнени зали и велика музика, хармония с другите артисти, за да се създаде нещо омайно и неуловимо.

Спомни си думите на баща си, че не бива да се вижда повече с Марко. В работата, на която се е отдала, щеше да бъде трудно да го избягва. Не че веднага ще тръгне да го търси — времето ѝ щеше да бъде разпределено между кабинета на професор Шлут и нейната музикална зала у дома. Но Марко несъмнено щеше някога някъде да се изпречи на пътя ѝ. И мислейки си за него и работата си, тя искаше той да е до нея. Той беше наставник. Насърчаваше я. И несъмнено щеше да бъде щастлив от евентуалния ѝ успех.

Но когато се сети за другата страна на отношенията им, тя почувства как дланите ѝ се изпотяват и сърцето ѝ се стяга. Когато беше с него, усещаше, че се влюбва. Той я желаше, даде ѝ ясно да го разбере. В известна степен имаха еднакво мислене. Но това, което ставаше между тях, беше опасно. Да остане с него насаме беше все едно да оставиш клечка кибрит близо до пламък. Тя потисна приятните тръпки, които предизвикваше самата мисъл за неговата близост. Марко лесно би могъл да я накара да забрави всичко, включително и голямата си цел. Той можеше да я разруши за една нощ, но тя нямаше да позволи това да се случи.

Елизабет преглътна със сухо гърло и излезе от Карнеги Хол, насочвайки се към периферията на града. Чаткането на конските копита и забързаните крачки на минавачите по тротоарите ѝ помогнаха да погледне трезво на нещата. Стискайки партитурите здраво под мишница, се замисли върху плана си. Беше наистина много прост. Всеки ден баща ѝ отсъстваше по няколко часа от къщи. Точно тогава тя щеше да се упражнява. А когато той си бъде вкъщи, пак щеше да свири на пианото, но по-леки мелодии, все едно че сама се забавлява. А всъщност ще наизустява песни и арии, ще упражнява произношението и артикулацията си според уроците на професор Шлут.

Да, няма да е трудно да се усъвършенства по този начин. И пак ще остане време за излизане с приятелки, за да не помислят, че е станала отшелничка.

Крачейки по Седмо Авеню, тя се чувстваше доволна от себе си и от плановете си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вятър бушуваше из Ню Йорк през остатъка от декември и целия януари. През февруари заваля сняг, покри целия град и почти парализира движението. Март донесе студен, пронизващ до кости ситен дъжд.

Но в мраморната къща имаше парно и по стаите бе топло. Елизабет поддържаше чудесни отношения с баща си. Всеки път, когато той излизаше, тя отиваше в музикалната зала да упражни и затвърди уроците си.

Щеше да ѝ бъде много приятно, ако знаеше, че заради нея прислугата прекарва доста време в това крило на къщата. Месингът блестеше от прекомерните старания на Опал, която използваше и най-малкия повод да си намери работа наблизо и да слуша Елизабет.

Дори Гюнтер се спираше. Хилди, камериерката на долния етаж, миеше пода толкова дълго, че плочките светеха.

А когато Гуендолин започна да си тананика, Опал я смъмри. Но после замря с пръст във въздуха. Не беше ли това мелодията, която тя самата оня ден си пееше? Прибра ръката си в джоба на престилката. В края на краищата няма никой, който би могъл да ги чуе. След като всичко вкъщи блести от чистота, какво лошо има в това?

Като си мислеше така, тя зави зад ъгъла и едва не налетя на Гюнтер, който си тананикаше мелодията, свирена от Елизабет в момента. Той спря и примигна с воднистите си очи.

— Госпожо Търнбул, не ви видях.

Обикновено бледите ѝ страни порозовяха малко.

— Бих казала, че се бяхте увлекли в пеенето и не виждате къде вървите.

Той се намръщи и продължи пътя си, напомняйки с прегърбената фигура и мързеливите си крачки на един от духовете в операта „Фауст“.

* * *

Когато Марко тръгна на турне по някои от източните градове, Елизабет се почувства доволна. Но празнотата в сърцето ѝ не се дължеше на ветровитата ранна пролет.

Ходеха си на гости с приятелки. Съчувстваше на Консуело, която бе тласната към брак, който не желаше.

През един необичайно хубав ден в началото на април се разхождаха по дългата алея в долния край на парка, обградена от двете страни с брястове и статуи на известни писатели и музиканти. Тя ги отведе до каменна тераса, където двете се облегнаха на перилата от дялан камък и се загледаха в разхождащите се край спокойното езеро.

И двете носеха бонета, обрамчени с панделки, а на шапката на Консуело даже имаше препарирана птичка. Острите ѝ черти бяха приели израз на примирение.

— Как върви музиката. Елизабет? — попита Консуело.

— Много добре.

Днес Елизабет си позволи да поизостави упражненията и да си откъдне в този мамещ пролетен ден. Над дърветата се беше опънало безоблачно небе, така синьо, както не можеше никога да се предаде на платно.

Тя свали поглед от небето, погледна приятелката си и се облегна с гръб на перилата. Чувстваше се странно спокойна, много отдавна не беше изпитвала такова душевно равновесие.

— Скоро ще се омъжиш — каза на Консуело. — Щастлива ли си?

Момичето сви слабите си рамене.

— Ще бъда, надявам се. Но не мисля, че ме оставиха да избирам щастието си сама.

Елизабет сбърчи вежди.

— Безпокоя се за теб, Консуело.

Приятелката ѝ я погледна остро.

— За мен? Защо трябва да се безпокоиш за мен? Имам си всичко, не е ли така?

Тя не се опита да скрие иронията в гласа си, но после тонът ѝ стана извинителен:

— Съжалявам. Знам, че не мога да те заблудя. Изглежда, имам всичко, с изключение на мъжа, когото искам.

Сърцето на Елизабет се преобърна.

— Уинтроп Ръдърфорд?

Консуело вдигна глава:

— Късно е вече за това.

— Но сигурно той се е опитал да те види?

— Да. Но от камериерката научих, че майка ми е заповядала да се крие цялата ми кореспонденция. Наистина ми е писал.

— Тогава защо не говориш с майка си по този въпрос?

— Разбира се, че го направих. Но ѝ вярвам, като казва, че ако Уинтроп се опита да ме види, тя ще го застреля.

— Не може да бъде!

— Не познаваш майка ми.

Елизабет се замисли. Не ѝ харесваше, че насилват приятелката ѝ да приеме нещо, което не иска.

— Не трябва да се безпокоиш за мен — настоя Консуело. — Всичко е решено.

— Но ти не обичаш Марлборо.

Момичето стисна устни.

— Не е много симпатична личност. Но ще се оправим.

Елизабет видя, че Консуело бе решена да се жертва в този нагласен брак, както тя самата пък беше решила да не се омъжва, жертвайки се за кариерата си. Внезапна вълна на жал и мъка притисна сърцето ѝ и тя се извърна към напъпилите дървета.

Защо любовта трябва да е толкова трудно нещо? — запита се младата жена. Дори и в оперите, които пееше, любовта често накрая се превръщаше в трагедия.

Тя прогони обхваналото я мимолетно чувство на слабост и закрачи обратно с Консуело. Може би ще намери все пак някакво утешение. Давайки глас на мислите си, тя попита:

— Искаш ли деца?

— Разбира се — каза Консуело. — Много ще се радвам!

— Значи все пак има нещо?

— Да.

След малко Консуело обърна разговора.

— А ти? Някой правил ли ти е предложение?

— Не ми трябват никакви предложения!

Консуело се извърна към нея с вдигнати вежди.

— Не би искала?

Елизабет поклати глава, заличавайки миналото.

— Никога.

— Защо? Да не искаш да останеш стара мома?

— Искам да пея.

— Но ти пееш! Едва ли това ще ти попречи да се омъжиш.

— Не така, а професионално, на сцената.

Консуело се вторачи в нея.

— Наистина ли? А каза ли на баща си?

— Да. Той не е съгласен.

— Е, скъпа, мисля, че разбирам защо. Не е професия, която дама от нашите среди би трябвало да упражнява. — Тя хвърли изучаващ поглед на приятелката си. — Знаех, че учиш музика в Европа, но не предполагах, че е толкова сериозно. Имаш ли някакви планове?

— Преподавателят ми смята, че имам талант, но трябва аз да реша.

— Сигурна ли си, че искаш да правиш това? — попита Консуело със съмнение.

— Сигурна съм.

— Е, ами тогава — каза замислено тя — наистина бракът отпада.

Дори Алекс...

— Какво Алекс?

— Нищо. Искях да кажа, че от време на време се виждате с него.

— Той идва понякога, но аз му изясних ситуацията. Знаеш, че Алекс е непостоянен. Ще си намери някоя друга.

— Не съм сигурна. Струва ми се, че доста се е укротил, откакто завърши колежа. Мисля, че е подходящ, Елизабет. Но той не би...

— Да?

Консуело се запъна.

— Ами... Едва ли би се съгласил да изпаднеш от своята среда.

Елизабет настръхна при неизбежното споменаване на този предразсъдък, отделящ хората на изкуството от висшето общество.

— По-добре!

Момичетата продължиха в мълчание, всяка потънала в мислите си.

* * *

Елизабет влизаше през входната врата, когато чу познатия дълбок смях, който накара сърцето ѝ да спре. Тя се закова сред фойето. Марко! Какво правеше тук?

Промъкна се по стълбите до втория етаж и се обърна към кабинета на баща си. Като приближи, чу гласове, заглушавани от гравираната врата. Може би беше сбъркала... Но учестеното биене на сърцето ѝ разкриваше нейната надежда той да е тук.

Почука плахо на вратата. Баща ѝ каза:

— Влез!

Отвори бавно и... го видя.

— Марко! — прошепна изненадана Елизабет и не можеше да скрие радостта, която я обхвана.

Той беше облечен със сако, сиви раирани панталони и широка копринена вратовръзка. Когато се обърна, ѝ се усмихна и изразът на лицето му много заприлича на нейния. Марко прекоси стаята и хвана ръцете ѝ. Тя усети неволното му желание да я прегърне, но се въздържа и се поклони. Затова пък целувката по ръката ѝ, чак до китката, беше топла и дълга. Когато вдигна глава, очите му се впиха в нейните.

— Много се радвам, че ви виждам. Елизабет. Тъкмо си приказвахме с баща ви.

Очите ѝ блестяха, страните ѝ бяха зачервени от вълнение, а устните — полуотворени. Повече от всичко в този миг искаше баща ѝ да не е в стаята.

— Не знаех, че сте се върнали — каза тя, търсейки компромис между желанието си да разговаря с него и факта, че баща ѝ ги гледа. Негодуваше срещу надзора, който упражняваше над нея господин Слоън. Толкова много неща имаха да си кажат с Марко, но баща ѝ просто не можеше да ги разбере. В този момент повече от всякога осъзна, че с Марко си имат свой свят. И че ужасно ѝ липсваше.

Той стисна внимателно ръката ѝ, поведе я да седне и тримата продължиха да разговарят.

— Тъкмо разказвах на господин Слоън впечатленията си от източния бряг. Изтощително турне! Радвам се, че съм отново вкъщи.

Тя недоумяваше защо Марко занимава баща ѝ с толкова подробности. От усмихнатия и внимателен израз на господин Слоън се виждаше, че той е впечатлен от присъствието на знаменития певец, но не се чувства съвсем уютно. Наблюдавайки как Марко изкусно води разговора, тя откри още нещо. Той не развличаше господин Уинстън Слоън. Правеше го за нея. Вероятно се бе досетил, че не е много желан в тази къща, но използвайки известността си, бе получил достъп като гост. Стана ѝ забавно, като гледаше как се опитва да спечели баща ѝ. Въпреки че не отстъпваше от възгледите си, господин Слоън не можеше да не се възхити от успехите на певица и от високото му положение в света на операта.

— Хората от провинцията са по-музикални, отколкото предполагам — продължаваше Марко. — Но все пак включвахме по някой и друг шлагер.

Докато той и баща ѝ разменяха незначителни фрази, тя посъбра мислите си. Най-накрая Марко се обърна към нея:

— Надявам се, че продължавате уроците си?

Главата му беше така обърната, че господин Уинстън Слоън не можа да види намигването му.

Елизабет се включи в този театър, като играеше ролята на добра и възпитана дъщеря, която си е научила урока.

— Напоследък се занимавахме с „Мадам Бътерфлай“. Доста тъжна история, нали? Почти се разплаках, докато я пях.

Марко кимна замислено и после изведнъж взе да разказва за композитора Пучини и за другите му опери. Скоро господин Слоън започна да се прозява. Певецът бързо се извини, че не дава думата на другите.

— Няма нищо — каза баща ѝ. Беше все още учтив, но сякаш вече се питаше дали да се чувства поласкан или обиден от проточилата се визита.

— Е — надигна се той, — вече е късно, прислугата си е легнала. Опасявам се, че трябва да се оттегля.

Не изглеждаше Марко да е разбрал намека, а Елизабет запази неутрално изражение. Тя отиде и целуна баща си по бузата.

— Лека нощ, татко. Няма да се бавя.

— Лека нощ, господин Джовинко — обърна се господин Слоън. — Беше удоволствие за мен да ви видя. Мога само да се надявам, че

някой път отново ще пеете у дома.

Мъжете си стиснаха ръце и баща ѝ си тръгна, без да им хвърли подозрителен поглед. Но когато затвори вратата и те чува стъпките му да се отдалечават, Марко се обърна към Елизабет ухилен, а тя прикри с ръка усмивката си.

После Марко разтвори ръце и тя се хвърли в прегръдките му. Лекият ѝ смях погали слуха му и той я притисна нежно.

— Страхувам се, че го заблудихме.

Елизабет се отдръпна назад и се вгледа в лицето му, което все още издаваше умората от турнето, но грееше с дяволита усмивка.

— Ласкаех го, докато го накарах да си помисли, че е експерт по оперната музика. Кой знае? Може да съм направил услуга на изкуството.

Те се разсмяха, беше им весело, но Елизабет не можеше да успокои сърцето си, толкова се вълнуваше от неочакваната среща. В момента не беше важно, че се издава — тя просто излъчваше огромното задоволство, което изпитваше. След това го хвана за ръка и го отведе на дивана.

— Как мина турнето ти? Искам всичко да ми разкажеш.

Той седна до нея, премятайки ръка през облегалката.

— Искаш да чуеш подробности за моите изпълнения и как ме приеха?

— Разбира се.

— И за мизериите по влаковете, за неспазването на разписанията, за лошата храна? И за безкрайните посещения след представление, когато единственото, което човек иска, е да хапне и да си почине.

— Но не ми казвай, че е било толкова трудно. Не ми казвай, че не ти е харесало.

— Аха-а! — възкликна Марко, хващайки я за ръката. — Виждам, че си се загрижила за артиста, а не за мъжа. Бедният аз...

— Ами-и...

Той я дразнеше, подмамваше я. Но тя реши да си поиграе на котка и мишка с него, дръпна се и скръсти ръце в скута си, изправила прилежно гръб.

— Естествено, че трябва да знам. Налага се да ми кажеш всичко. В края на краищата някой ден може и аз...

— Да правиш такива турнета.

Тя се изчерви.

— Ако имам късмет.

Марко се изхлузи надолу, настанявайки се по-непринудено, сякаш за да бъде той самият, а не актьорът и певецът, който го следваше навсякъде.

— Мисля, че ще имаш — каза той, — но ако професор Шлут все така е доволен от теб.

Елизабет наостри уши.

— Ти си се виждал с него?

— Минах днес през студиото му.

— О! И какво научи от моя учител?

— Едва ли повече от това, което вече ти е казал.

Тя се наведе напред — имаше нужда да се увери.

— Моля те, кажи ми!

Той отново сграбчи ръката ѝ, придърпвайки я още към себе си.

— Много ли искаш да знаеш?

Младата жена го укори за недвусмисления тон.

— Дразниш ме, нали?

Той се предаде и пусна ръката ѝ.

— Добре. Професорът ми каза, че имаш талант и работиш съвестно. Май си научила вече две цели роли. Разбира се, истинската проверка предстои. Зависи как ще те приемат тези, които ще работят за твоята слава, зависи и от собствената ти решителност.

Погледът му стана сериозен.

— Сигурна ли си, скъпа, че точно това искаш?

— Всеки ме пита! — каза тя с отчаяние. — Това е извън всякакво съмнение. Вече съм решила!

Марко постави лакътя си на страничната облегалка на дивана и подпря глава.

— Значи си така решена, както и преди?

Елизабет усети с погледа му и емоциите, които той съдържаше. Тя му вярваше, че се интересува от музикалните ѝ занимания, но виждаше също, че мощното влечение между тях не е намаляло. Марко изглеждаше по-чувствен, по-влюбен и по-желан. Може би след това турне просто изпитваше нужда от нея. Беше мъж и имаше нужда от жена?

Положението ставаше невъзможно. Как можеше да се обърне към него за съвет, за подкрепа, без да се поддаде на желанията, които той събуждаше у нея? Как можеше да предпази сърцето си от още грешки в любовта? Защо душата ѝ с такава готовност се отваряше към него?

Марко съзря емоциите, изписани на лицето ѝ, но видя и нещо друго. Видя неотразимата ѝ красота. Усети властен порив да я притежава, обзе го копнежът да бъде изпълнен с любовта на тази жена, която ще го възроди. Той скочи на крака и я прегърна.

Тя не се възпротиви, но и не отвърна веднага на силната му прегръдка... Чувствата ѝ се разбудиха при познатото мъжко ухание и тялото ѝ пламна от желание въпреки предупрежденията, които си повтаряше. Устните му докосваха косата ѝ, страните и накрая намериха устните. Тя прие целувката му с нарастваща страст — страст, потискана толкова месеци. Чувствата ги заляха като топла вълна и всеки от тях потъна с наслада в преживяването, очаквано толкова дълго...

— Марко — простена Елизабет, когато мъжът я поведе към дивана.

Той я настани да седне, прекоси стаята и загаси светлината, струяща от стенните аплици. Остана само единичната лампа и наоколо настъпи сънлив сумрак.

Този път, когато бе отново при нея, тя не само отвърна, но и сякаш се стопи в прегръдката му.

— Дойдох веднага щом можах — каза Марко с преливащ от негa глас. — Нямах представа как си мислех за теб! Как исках да си при мен!

— Това никога няма да стане — каза Елизабет с накъсан шепот, докато ръцете му се плъзгаха по плавната извивка на гърдите ѝ, по талията, по гърба, по бедрата...

Той я целуваше и целуваше, опитвайки сякаш вкуса на устните, на бузите, на очите, на брадичката.

— Трябва да поговорим за нас — каза Марко между две целувки. — Не мога да приема „не“ за отговор.

Желанието и жаждата в гласа му я трогнаха, а и тя почувства същото. Но въпреки че тялото и душата ѝ крещяха за него, решението ѝ остана непроменено.

— Не мога — промълви Елизабет, докато пръстите му разкопчаваха копчетата на яката ѝ.

— Защо?

Той се наведе към шията ѝ, погали я с устните си. Младата жена се изпъна назад, докато устните и пръстите му сякаш я омагьосваха. Как искаше да притисне силното му тяло към своето! Тя плъзна ръка по гърдите му, а после надолу към крака, който беше върху нейния.

— О-о, не мога. Не е хубаво така.

— М-м-м! — изръмжа само той.

Ръцете му станаха по-настоятелни, желанието му пролича от това, че я притисна към себе си с всички сили.

Корсажът ѝ се свлече разкопчан и той затаи дъх при гледката на нежната ѝ гърд. Движенията му станаха трескави, разбра, че трябва да я има веднага, тук! Полудяваше от страст.

— Елизабет, обичам те! — изстена Марко, като я слагаше на дивана. — Омъжи се за мен! Трябва да си моя. Не мога да живея без теб!

Тялото ѝ отвръщаше с трепет на нежните му докосвания и тя повече не можеше да издържи на този огън. Думите ѝ бяха безсилни пред страстта му. Къде я водеше той — тя не знаеше, но внезапно го пожела с цялата си душа. Какво означаваха кариерата, репутацията и миналите грехове пред екстаза в този миг?

Тя отвори устни да отвърне на целувката му и се повдигна леко, за да му помогне.

— Кажи „да“! — прошепна той в ухото ѝ, докато ръката му се плъзна по гладкото бедро над жартiera. — Кажи!

Тя вече не се владееше, водена само от неговата жарка страст и от натежалото си от желание сърце. Шепнеше неговото име, докато той твореше своята магия и я издигаше на седмото небе.

Никога нямаше да бъде негова, никога нямаше да се омъжи за него. Знаеше това. Името му щеше да я засенчва, щеше да погълне амбициите ѝ. Затова нямаше да я постави на колене! И все пак...

— Да, Марко, да... да!

И дори понятието за „утре“ се изпари от съзнанието ѝ...

* * *

Час по-късно те седяха на дивана с оправени дрехи. Все още беше сумрачно. Стояха безмълвно, стреснати от породилата се интимност, от това, което беше се случило.

В удовлетворението, което бе почувствала Елизабет, се промъкваше и смущение. Тръпнешото ѝ тяло още ликуваше от неговия допир и уханието му изпълваше ноздрите ѝ. Но умът ѝ започваше да се поддава на страха. Какво щеше да означава всичко това?

— Защо не искаш да се омъжиш за мен? — попита Марко нежно.
— Казах ти, че те обичам!

Без да погледне, тя отговори:

— Не мога да се омъжа. Знаеш, че искам да направя собствена кариера. Това е... не съм сигурна, че мога да ти го обясня. Това е нещо, което задължително трябва да сторя.

Устните му се разтегнаха в мрачна усмивка.

— Трябва да докажеш себе си.

— Може би. Знам само, че бракът не е за мен. Сигурна съм, че разбираш...

Той се извърна към нея с цялото си тяло, но не я докосна.

— Елизабет, това, което ти се е случило в миналото, не принадлежи на настоящето. Просто не е част от нас.

Младата жена трепна.

Марко видя борбата в нея и не настоя.

— Много добре, щом не искаш да се омъжиш за мен, ще си караме така.

Тя отвори широко очи, а в тях бушуваха чувства.

— Никога повече няма да го правим!

— Какво искаш да кажеш?... След като преди малко...

Вдигна пръст и го притисна към устните му. Сърцето я заболя, но трябваше да изрази това, което чувства.

— Това, което току-що се случи, вече е в миналото. Може би беше лудост, непреодолима страст! Не знам.

Мъжът сграбчи пръстите ѝ, обхвана цялата ѝ длан.

— И мислиш, че никога няма да се любим? Не виждаш ли, че сме създадени един за друг?

Ръката му я погали по разпуснатите къдрици.

— Ако не ме искаш за съпруг, тогава ще ти бъда любовник.

— Не!

Ръцете му замръзнаха. Взря се в пълните ѝ със сълзи очи. После повдигна брадичката ѝ.

— Никой няма да разбере.

Елизабет поклати глава.

— Много тайни ще станат — каза тя тъжно. — Тайни от миналото, тайни в настоящето... Няма да мога да го понеса.

Сърцето му се сви. Видя пълните ѝ с болка очи, усети вътрешната ѝ борба.

Явно беше смела, но не приемаше нито брак, нито интимна връзка. А желанието да я люби отново напираше в него и го обхвана студен гняв при мисълта, че тя не иска. Но не можеше да пречупи духа ѝ. Може би ако ѝ дадеше време, щеше да размисли. Но пък той не бе от търпеливите...

Когато повече нямаше какво да си кажат, и двамата станаха. Елизабет го изпрати по слабо осветения коридор до главното стълбище. Слязоха по него. Знаеше, че след като затвори вратата зад гърба му, това ще бъде краят на кратката им връзка. Сърцето ѝ се разкъсваше от желанието да го спре, да се хвърли в обятията му и да приеме любовта му, при каквито и да е условия. Но старата решителност и гордостта, за която Марко правилно предполагаше, че е скрита дълбоко в нея, ѝ помогнаха да издържи. Може би щеше да скрие и тази любов в себе си, но не повече. Имаше си свой собствен път.

Не допускаше, че той ще я чака години наред да доказва себе си в изкуството. Но само тогава би го приела за спътник в живота — при равни условия. Това можеше и да не се случи. Нямаше гаранции, че ще успее. Но ако не опиташе, никога нямаше да разбере. И ако загубеше Марко през това време, както бе най-вероятно, щеше да приеме загубата. Компромис не трябваше да прави.

На вратата той се спря и я погледна за последен път, сякаш прочитайки всички тези мисли в очите ѝ. Не я предизвикваше. Просто вдигна пръстите ѝ към устните си и ги целуна. Тя видя любовта му, бликаща от тъмните очи под бледата лунна светлина.

После той отвори вратата и вече го нямаше.

* * *

Вярна на решението си, Елизабет не се видя с Марко през следващите няколко седмици. Уроците ѝ станаха по-дълги, тъй като се налагаше да учи всяка нота при подготовката на ролите. Артистичните интерпретации ѝ се удаваха с лекота и професор Шлут наблюдаваше повече на произношението, артикулацията и динамиката.

За да се разсее, когато не беше на уроци, тя излизаше с приятелките си. Стана ѝ много приятно, когато госпожа Алва Вандербилт я покани да пее на една вечеринка в чест на херцог Марлборо в златно-белия салон на Марбъл Хаус в Нюпорт. Използваше всяка възможност за изява, за да затвърди увереността си и да придаде повече изящество на сценичните си маниери, въпреки че никой от познатите ѝ не се досещаше, че тя се готви за кариера. Очевидно Консуело или бе забравила какво си говореха, или беше повлечена от вихъра на собствените си проблеми.

Алекс ѝ кавалерства в една благоуханна пролетна вечер след вечеринката в Нюпорт. Те стояха в залата, обърната към стръмните скали и тъмния океан под тях. Вътре светлината от кристалните полилеи се отразяваше от многобройните диамантени накити, копринени дрехи и бижута на около сто и петдесетте гости на херцога.

Алекс я забавляваше с някаква анекдотична случка, станала в „Максим“, но тя слушаше с половин ухо. От време на време той прекъсваше анекдота и вдигаше чаша, за да поздрави някой от минаващите гости. Елизабет насочи поглед към едва забележимите белогривести вълни, носещи се към брега.

— Изглеждаш разсеяна, мила.

— О, съжалявам. Бях се замислила.

— Не свърши ли достатъчно работа за една вечер? Главата ти е пълна с думи и мелодии. Почини си сега и си изпий шампанското.

— Май така трябва да направя.

Тя се опита да навлезе в атмосферата, но големите сбирки я уморяваха. Това, за което копнееше, беше едно спокойно и тихо място, където да си откъдне, да се наслаждава на нощния въздух, да хапне малко, да си легне, да почете нещо за биографиите на композиторите, чиито творби изучаваше...

— Хайде, хайде, Елизабет, ти работиш твърде много.

Гласът му стана по-сериозен, докато се приближаваше още повече към нея.

— Виждам, че все още държиш курс към музикалната кариера.

Тя го погледна и прочете догадката, изписана на интелигентното му лице. Той бе захвърлил маската на външното лустро и говореше като човек, който е наясно с амбициите ѝ. Загрижеността му я изненада.

— Може и да си прав — каза тя, а си мислеше: *Какво ти влиза в работата?*

Алекс въздъхна и заговори по-меко:

— Елизабет, знаеш, че те обожавам. Предложих ти нещо повече от дружба, но, уви, ти, изглежда, нямаш сърце. Какво още да направя?... Тази вечер бях много горд, че сме приятели. Притежаваш такава красота, такава излъчване...

Ласкателствата му я накараха да се засмее.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — кимна той важно. — Но когато станеш известна, ще искам да излизам с теб из града. Приятелите ще ми завиждат.

Тя се засмя на смесицата от хумор, самоизтъкване и флирт. Алекс поне не отричаше, че жената може да си изгради сценична кариера. По това поне се различаваше от баща ѝ. Тъй като Алекс не я привличаше, тя лесно можеше да се задява с него. И ако не я притесняваше повече от това, щяха да си останат близки.

— Ще видим — каза Елизабет. — Не излизам много и сега, а ако трябва да се грижа и за кариера, ще се показвам още по-малко.

— Глупости! Всички големи актриси водят активен живот. След тръпката на аплодисментите къде другаде би отишла да се поотпуснеш, ако не на някоя вечеря с други търсачи на силни усещания?

Тя примигна, насочила поглед към него, той се поусмихна и веднага след това лицето му стана сериозно. Късно! Елизабет разбра накъде бие. Беше го намеквал и по-рано. Алекс нямаше нищо против тя да е актриса, но в такъв случай тя не ставаше за съпруга, а за любовница.

Останаха така, загледани един в друг — знаеха за какво става въпрос. Елизабет възпря горчивите думи, готови да излязат от устата ѝ. Извърна се сърдито към фасадата на къщата, където гостите бавно се разхождаха. *Лицемери.* — искаше да извика тя и всички да я чуят.

В този момент един джентълмен, среден на ръст, с посребрени слепоочия, се приближи към тях. Той се изкашля в шепата си.

— Извинете — каза мъжът, — не искам да прекъсвам разговора ви. О, господин Роша, вие ли сте? Може би ще бъдете така любезен да ме представите на младата дама?

Алекс се стегна, мъчейки се да си спомни името на човека. Джентълменът му помогна.

— Може би се сещате, че се срещнахме у Гелит миналата седмица.

— О... да, разбира се, господин...

— Прескът. Пърси Прескът, на вашите услуги.

— Да, да, разбира се. Господин Прескът, разрешете ми да ви представя Елизабет Слоън. Госпожице, това е господин Пърси Прескът от...

— Бостън — подсказа мъжът.

Той се поклони.

— Чудесно пяхте тази вечер, госпожице Слоън. Докато слушах трогателната интерпретация на „O, mio bambino caro“, ми дойде една мисъл.

Елизабет вдигна вежди.

— И каква беше тя?

— Имам един приятел, който трябва да ви чуе. Може би вие сте отговорът на неговите молитви.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво искате да кажете?

— Приятелят ми е импресарио в Бостънската оперна компания — обясни Прескът. — В момента е изпаднал в затруднено положение. Една от водещите актриси, сопрано, има договор с Берлинската опера. Тя помоли за отсрочка, но преговорите не вървят добре за приятеля ми. Започва да става ясно, че тя ще трябва да се върне в Берлин през близките няколко месеца. Уви, това е трагедия за компанията. Къде може за толкова кратко време да се открие добра певица за ролята на Мими?... Чух тази вечер да интерпретирате две арии от „Бохеми“. Бях очарован, ако ми позволите да се изразя така!

Той млъкна и се поклони, за да изрази възхищението си, а Елизабет и Алекс се спогледаха.

— Благодаря — каза тя.

Прескът продължи:

— Моля да ми простите за нахалството. Не знам дали едно такова предложение ще ви интересува. Имате ли менажер, с когото бих могъл да разговарям по въпроса?

— О, не — отговори младата жена. — Аз все още уча при професор Теодор Шлут.

— Бих могъл да те съветвам по всякакви финансови въпроси — намеси се Алекс.

— Алекс!

— Само докато си намериш добър менажер, Елизабет. Господин Прескът е прав. Трябва да имаш пълномощник. Ще бъда щастлив да ти помогна, поне за момента.

Прескът изглеждаше доволен.

— Това не е проблем. Нещата могат да се уредят между вашия професор Шлут и господин Роша. Но най-напред трябва да пеете пред моя приятел Уолтър Бери, ако предложението ви интересува, разбира се.

Алекс се прокашля и поглади мустачките си.

— А къде можем да намерим господин Бери?

— В момента е в Бостън. Утре ще му телеграфирам. Той ще идва в Ню Йорк по някаква работа. Може би бихме могли да уредим едно прослушване.

Елизабет беше смаяна, но успя да свърже няколко думи.

— Разбира се, ще ми бъде приятно.

Прескът се усмихна доволен.

— А къде мога да ви намеря?

Елизабет се поколеба.

— Живея с баща си в Ню Йорк. Но може би е по-добре да изпратите съобщение на професор Шлут. Баща ми, как да кажа, не е готов да приеме такава кариера.

— Разбирам. В такъв случай, ако ми дадете адреса на професор Шлут...

Алекс извади златна писалка и тефтерче от джоба си и записа адреса, който Елизабет му продиктува. После предаде бележката на Прескът и двамата мъже стиснаха ръцете си. Прескът се поклони на Елизабет.

— Надявам се скоро да ви се обадим.

Той ги остави и те го видяха как се връща бавно към тълпата. Елизабет се обърна към перилата.

— Прослушване — тихо каза тя на морето.

Какво ли щеше да си помисли Марко?

Не й хареса, че първата ѝ мисъл беше за Марко. Изглежда, бе станал неразделна част от подсъзнанието ѝ. Не искаше да потъне в любовта му, за да не загуби себе си. Не бе го виждала със седмици, но той винаги беше до нея.

— Е, и сега какво? — замислено каза до нея Алекс. — Доста бързо се развиха нещата, нали? Струва ми се, че няма да кажеш на господин Уинстън Слоън.

— Не, не бих могла.

— Е, можеш да разчиташ на моята дискретност. Колкото до това да ти бъда менажер...

— О, Алекс, сигурно не говориш сериозно. Ти не си менажер на артисти. Освен това не знаеш как ще мине прослушването. Импресариото може да реши, че не съм достатъчно подготвена.

— Това ще се види. Права си, разбира се. Не бих могъл да бъда такъв за дълго. Няма да бъде подходящо за мъж с моето положение. Единственото ми желание беше да ти помогна.

— Благодаря ти — каза тя, отминавайки обидното подмятане. — Но ако професор Шлут реши, ме съм готова за прослушване, той ще ми препоръча менажер, на когото да поверя финансовите си интереси.

Алекс потърка брадичка.

— Тогава ще говоря с професора ти.

— Много добре.

Не искаше да си губи времето да спори с Алекс, но не можеше да разбере защо той си мислеше, че има право на глас в личните ѝ работи. Беше му изяснила отношението си.

Мисълта ѝ вече се завъртя към ролята, за която господин Прескът търсеше изпълнител. Ах, дано се справи! Мечтата ѝ щеше да се сбъдне!

Останалата част от вечерта мина като в мъгла. Тя говори с много гости, видя Консуело и херцога, които величествено обикаляха залите. Стоеше с Мадлен, която непрекъснато сипеше клюки в ухото ѝ, но след като приятелката ѝ я остави, Елизабет не си спомняше нищо.

Прекара нощта в една уютна стая, остави прозорците отворени, за да усеща морския бриз, но едва можа да дремне. На другия ден се качиха на влака с Мадлен и Алекс и се върнаха в Ню Йорк. Мадлен забеляза нейната разсеяност и каза нещо по този повод. Алекс, разбира се, се досещаше за мислите ѝ.

Вкъщи тя накратко описа партито на баща си. После отиде в стаята си, за да напише съобщение на професор Шлут. Не искаше да му звъни по телефона, защото някой можеше да я чуе.

„Трябва да ви видя по повод едно интересно предложение — пишеше тя. — Срегнах се с някой си Пърси Прескът, който иска да ме представи на господин Уолтър Бери, импресарио към Бостънската оперна компания. Бих оценила високо съвета ви.“

Това е достатъчно, помисли си Елизабет, докато сгъваше писмото и го слагаше в плик. Ако някой от двамата имаше незавидна репутация или пък ако професор Шлут смяташе едно такова ранно прослушване за лудост, щеше да я уведоми. Имаше пълно доверие на преподавателя си.

Реши да не поверява съобщението на прислугата. Но пък и не искаше да чака редовната поща. Намери едно момче от улицата, готово да свърши работата срещу известно заплащане. Написа адреса на плика и каза на момчето да почака за отговор. След това се върна вкъщи.

Времето в очакване прекара на пианото, преговаряйки ролята на Мими, и докато се упражняваше, вълнението ѝ нарасна. Тази роля бе създадена сякаш за нея.

При звука на входния звънец подскочи. Гюнтер щеше да отвори, разбира се. Тя забърза по коридора и когато стигна фойето, го видя да се обръща.

— А, госпожице Слоън. Писмо за вас.

— Благодаря ти, Гюнтер.

Взе писмото и забърза обратно към стаята, разкъсвайки плика в движение.

„Елате в студиото утре сутринта в десет — пишеше професорът. — Предстои ни много работа, ако ще пеете за Бери. Ще отменя всичките си сутрешни уроци.“

Той одобрява! — помисли си тя радостно. Трудно ѝ беше да си представи как ще прекара остатъка от деня и нощта, докато дочака утрото.

Когато все пак то настъпи. Елизабет се яви с всичките си партитури. Дори Губернатор Уърти изглеждаше развълнуван от новата насока на събитията. Бери беше телеграфирал, че ще бъде в Ню Йорк другата седмица. Би бил щастлив да чуе госпожица Слоън, ако тя няма нищо против.

— И вие какво му отговорихте? — попита Елизабет, докато влизаха в студиото и той започна да подрежда партитурите по пианото.

— Че ще бъдете готова, разбира се!

— О, професор Шлут, не мога да повярвам! Първото ми прослушване!

— Не бързайте да се радвате, мила. Нищо не може да се каже предварително.

— Чували ли сте някога за неговата компания?

Професор Шлут вдигна рамене.

— Това е нова оперна компания, добре поддържана от малка, но вярна публика. Изглежда, нашият господин Бери е попаднал в

задънена улица. Не може въобще да се надява да намери изявено сопрано за такъв кратък срок. Повечето от контрактите са отдавна вече подписани. Това, че примадоната му е обвързана с Берлин...

Жестът красноречиво изрази мисълта му.

Всъщност Елизабет не смееше да се надява, че е достатъчно подходяща, за да попълва редиците на господин Бери. Дойде ѝ малко неочаквано. И все пак, без да опиташ, не можеш да спечелиш!

— В такъв случай да започваме! — каза тя като професионалистка, загрижена за кариерата си.

Този ден Елизабет пъ така, както не бе пъла никога. Гласът ѝ сякаш се преплиташе със сиянието на слънчевите лъчи, промъкващи се през прозореца. Тя се превърна в Мими. Но професорът не я оставяше да се радва на гласа си — от време на време я спираше, караше я да повтаря или да набляга на някоя фраза. Учеше я как да гали думите, да ги обвива в гласа си, да ги накара да звучат така, че да трогват слушателите.

В края на урока професор Шлут въздъхна със задоволство. После се взря в Елизабет над стъклата на цененето си.

— Ако пеете така и следващата седмица, господин Бери ще остане изумен.

Тя притисна сърцето си с ръка.

— Благодаря ви, професоре. Не смея дори да се надявам!

Той махна с ръка.

— Никой не може да бъде сигурен. Но няма да е лошо да ви чуе. Що се отнася до офертата му, ще я обмислим, като я направим.

Той сгъна партитурите.

— Получих писмо от вашия приятел, бизнесмена Александър Роша.

— О, Алекс — каза тя бързо. — Беше там, когато господин Прескът ми съобщи за тази възможност. Той настоя някой да ме представя.

— Мъдър съвет. Ще ви трябва менажер, ако станете професионалистка.

— Мисля, че Алекс не е много запознат с този бизнес.

Професор Шлут се усмихна.

— Затова пък ми се стори, че взема интересите ви твърде присърце.

Тя му хвърли отчаян поглед.

— Има си причини за това.

— А-а — проточи с разбиране професорът.

Но с жест показа, че не мисли нищо лошо.

— Няма значение. Може да присъства, в случай че ни представят оферта. Господин Бери е свикнал да работи така.

Професорът я изпрати до вратата, потривайки ръце.

— Да, вероятно така ще протече срещата. Когато Бери ми се обади, ще го информирам за мястото и времето. Ще иска да ви чуе от сцена. Тая стая е твърде малка, за да може да прецени способностите ви. Но не се безпокойте. Ще уредя всичко.

Тя се зачуди на коя ли сцена ще пее.

Докато се прибираше към къщи с наетата кола, се замисли. Няма да споменава за прослушването на баща си. Ако наистина получи ролята, ще трябва да отпътува до Бостън. Представи си неудобството, което щеше да изпита баща ѝ от цялата тази работа, и у нея се надигна старото чувство на съжаление, че той не я разбира. Защо не можеше да махне капачите от очите си и да види, че времената се променят?

Щом наближи къщата, тя изостави тези мисли. Влезе и се изкачи по стълбите към стаята си. От площадката чу как две от камериерките пеят, работейки в края на хола. Спря на вратата, заслуша се и се усмихна, като позна веселия припев на „Наричат ме Малкото лютиче“.

Елизабет се отдръпна внимателно, за да не наруши забавлението им или да ги смути. Но усмивката ѝ остана на устните, докато се качваше към стаята си. Толкова пъти бе пяла песента, че момичетата бяха я научили наизуст.

* * *

Професор Шлут уреди за прослушването да използват Рециталната зала в същата сграда, където се намираха и по-големите аудитории и студия.

Елизабет излезе от къщи тази сутрин, трепереща от вълнение. Когато влезе през вратата източно от главния вход на Карнеги, полутъмният хладен интериор само засили вълнението ѝ. Тя чу гласове в Рециталната зала и Алекс прекъсна разговора си чак като я видя.

— Добро утро, скъпа — каза той. — Гласът ти добре ли е?

Тя се усмихна на менажерските му маниери, фракът му беше безупречен, както винаги, връзката на място, мустачките — подстригани и намазани с восък. В ръка държеше сивия си цилиндър.

Той я хвана за лакътя и я поведе напред.

— Тъкмо разговарях с господин Уолтър Бери. Господин Бери, това е госпожица Слоън.

Джентълмен на среден ръст с къдрава кестенява коса, която бе започнала да се отдръпва назад, остави професор Шлут, извърна се и хвърли изучаващ поглед на Елизабет. Мустачките му бяха клюмнали надолу като клонки на плачеща върба. Както и другите мъже тук, той носеше костюм. От джоба на жилетката му се подаваше ланец.

— Госпожице Слоън, удоволствие е за мен. Вашите колеги тъкмо ми говореха за вас. Ако въобще мога да вярвам на ушите на приятеля ми Пърси Прескът, то аз съм готов да опитаме. — Той се изкиска. — А тези двама джентълмени са тук, за да видят, че съм честен човек и няма да ви продам като бяла робиня.

Господин Бери се засмя високо на собствената си шега, докато другите се усмихнаха вежливо. После той с жест посочи напред към аудиторията.

— Да започваме.

Тя кимна. Докато Алекс и господин Бери заемаха места в малката зала, професор Шлут я придружи по стълбите в единия край на сцената. Помисли си за Марко и се почуди къде ли е. Хем ѝ се искаше да е тук, да сподели с нея вълненията около първото ѝ прослушване, хем чувстваше облекчение, че го няма.

Професор Шлут я помоли да застане срещу него и я накара да се разпее, за да почувства сцената и акустиката.

— Няма нужда да се напъваш, скъпа. Отпусни се. Точно така — напътстваше я той, докато тя пееше под акомпанимента му. — Хайде още веднъж.

Когато почувства, че е достатъчно загряла, той кимна.

— Добре. Хайде да почваме. Просто пей така, както пя последния път.

Тя се усмихна. Спомняше си много добре емоциите и тоналността, постигнати по време на уроците. И с първите тактове на въведението остави ролята да я завладее. Концентрира се не върху

двамата мъже, а върху възпроизвеждането на сцената. Скоро потъна в нея, като в същото време не забравяше да се вслушва внимателно в основната гама и да контролира динамиката на гласа си.

В края на пиесата тя се почувства напълно обсебена от операта и когато сведе поглед и изпя последната нота, искаше ѝ се да е на истинско представление, за да може сцената да продължи. Вместо това, след моментна тишина се чу силно ръкопляскане от публиката, наброяваща двама души. Елизабет се поклони, усмихвайки се на двамата.

Господин Бери не каза нищо, просто чакаше, защото му бяха казали, че ще чуе няколко пиеси. Тя се върна към пианото, докато професор Шлут прелистваше партитурите. Когато и двамата бяха готови, той кимна.

Тя вече беше във форма и втората пиеса мина даже по-добре от първата. Почувства, че ледът е разчупен и би могла да пее цял ден. В гърдите ѝ бликна радостно чувство, повдигна духа ѝ, музиката я завладя. Всички нервни напрежения, сковаващи я в началото, бяха пометени от тържеството на изкуството. Всяка фибра от тялото ѝ вземаше участие в изпълнението.

Откъм залата отново се чуха аплодисменти, този път придружени от виковете на Алекс: „Браво!“ Тя поспря да си поеме дъх и видя, че господин Бери се надига от мястото си и идва към сцената.

— Чудесно, мила. Виждам, че май сте научили цялата роля. Вярно ли е?

— Да.

— Бихте ли били така любезна да изпеете дуета от трето действие? Аз ще пея партията на Рудолф.

— Разбира се.

Той отиде до пианото, а тя зае мястото си в средата на сцената.

Музиката започна. Елизабет не слушаше едно пиано, а инструментите на цял оркестър. В съзнанието ѝ изплуваха декорите на парижката таверна и сякаш се материализираха около нея.

Образът на Марко в ролята на Рудолф дойде неканен и когато тя запя затрогващата мелодия, чувствата ѝ се пренесоха изцяло към него. Елизабет потъна в музиката, но в същото време не забравяше и техниката на пеене. Усещаше странна комбинация на наслаждаващи се един върху друг светове, като реалният свят избледняваше в

съзнанието ѝ, но все пак бе достатъчен, за да задържи вниманието ѝ върху поставената цел. По-силно от всякога обаче беше усещането, че пее не на прослушване пред един човек, а пред истинска, голяма сцена — чуваше дишането на публиката, прехласната от пеенето ѝ.

Замряха финалните акорди, докато тя казваше на Рудолф сбогом. Когато вдигна поглед, видя как Бери се приближава. Тя примигна и образът, пресъздаден от нея, бавно започна да я напуска. Пианото замря и Елизабет се изправи. Господин Бери се спусна да ѝ помогне.

— Не мога да не ви кажа, че съм впечатлен, госпожице Слоън. Гласът ви има много скрита сила. Щастливка сте, че имате такъв преподавател, който да ви покаже правилно нюансите на ролята, без да прекрива границите на гласа ви. Ако сте сериозна към ангажиментите си, мисля, че ще се разберем.

Елизабет стъпи на краката си — главата ѝ още се въртеше от еуфорията на музиката. Думите му сякаш идваха някъде отдалеч.

— Благодаря ви — успя все пак да каже тя.

По стълбите се чува стъпки. Алекс стъпи на сцената, ръкувайки се с всички, а нея целуна по бузата.

— Нека да идем в моето студио — каза професор Шлут. — Камериерката ми ще ни поднесе чай и там ще обсъдим подробностите.

След два часа, когато си тръгна, Елизабет бе вече запозната с клаузите на договора. Трябваше да отиде в Бостън за една седмица за репетиции и след това да пее в няколко представления. Компанията представяше постоянния състав на операта, което означаваше, че във вечерите, когато „Бохеми“ не се играе, Елизабет няма да пее. Бери щеше да се погрижи за хотела ѝ, както и за транспорта. Щеше да си вземе една камериерка да ѝ помага да се облича.

Чак когато излезе на обляния в слънце тротоар, ѝ мина през ума, че животът ѝ вече е променен. Трябваше да каже на баща си. Тя погледна надолу по Четвърто Авеню, като че ли можеше да види през седемнадесетте пресечки Метрополитен опера, където вероятно в този момент Марко репетираше. Искаше ѝ се да му каже новините, но стисна устни. С усилие ограничаваше контактите си с него. Той служеше като свързка между нея и света на музиката, но в същото време беше опасен за сърцето ѝ. Тя се изчерви, като си спомни какво се случи между тях при последната им среща. Споменът извика приятна тръпка, която премина през тялото ѝ.

Тъй като не беше сигурна какво да прави с чисто женските си желаниа, трябваше да се концентрира върху работата. В същото време ѝ беше нужна професионалната подкрепа на Марко, но не можеше да се довери на тялото си, ако то попаднеше в прегръдките му.

Докато крачеше към парка, се опита да успокои тревогите на сърцето си. Радостта, че най-после е получила роля, се помрачаваше от това, че баща ѝ няма да даде одобрение. Какво ще кажат приятелките ѝ — тя не знаеше. А какво щяха да си помислят — въобще не я интересуваше. Интересуваше я само баща ѝ. Невъзможността да се разбират, откакто бе започнала свой живот, ѝ тежеше като воденичен камък. Реши да се прибере пеш вкъщи, за да има време да обмисли думите, които щеше да му каже.

Тя влезе в парка и пое по алея, успоредна на обиколния път. Минаваха коне и хвърляха кал с острите си копита. Денят беше ветровит, но имаше чудесно слънце и около дърветата се гонеха деца. Джентълмени седяха по пейките и си четяха вестниците след обилния обяд. Градът си почиваше. Но приятната обстановка помагаше много малко на проблема ѝ.

Друг начин нямаше — трябваше да каже всичко на баща си. Трябва да си стяга багажа за Бостън. Ако не разреши на Гуендолин да дойде с нея, ще се наложи да наеме друга камериерка.

Минавайки направо през парка, тя излезе на Пето Авеню и закрачи бързо, докато къщата се показа. Почувства резултатите от разходката, както и удовлетворението, че е постигнала целта си. За нещастие в тази къща нямаше с кого да сподели радостта си.

След като изчака движението, тя прекоси улицата и влезе през железните порти. Мина през хладното антре и се заизкачва по стълбите. На втората площадка видя Опал и я попита дали баща ѝ е тук.

— Не, госпожице. Излезе. Каза, че ще си бъде вкъщи около четири часа.

— Благодаря, Опал. Искам да го видя, като се прибере.

— Да, госпожице.

— И още нещо. Би ли казала на Гюнтер да ми донесе куфара? Ще си стягам багажа за пътуване.

— Разбира се.

Малко остана да каже на икономката. Но на господин Слоън нямаше да му хареса да чуе всичко от прислугата.

Горе тя отвори гардероба и шкафа и започна да подрежда дрехите, които щеше да вземе. Повика Гуендолин да се погрижи за тези, които имаха нужда от проветряване или гладене.

Около четири часа, на излизане от музикалната зала, чу баща си да се прибира. Почака малко в коридора, докато той разговаряше с Гюнтер на входа. След това затвори внимателно вратата и го последва.

Пред кабинета му се спря и пое дълбоко въздух. После почука.

— Влез! — извика господин Уинстън Слоън.

Тя влезе и затвори вратата след себе си.

— Здравей, Елизабет — каза той, вдигайки поглед от листовете, които току-що бе извадил от чантата си.

— Здравей, татко.

Пристъпи малко напред.

Когато той вдигна поглед, забеляза, че нещо я тревожи.

— Заповядай, седни, скъпа. Изглежда, имаш да ми казваш нещо.

— Имам.

Седна на ръба на тапицирания с брокат стол.

— Е?

Тя преглътна.

— Поканиха ме да пея за една малка оперна компания в Бостън.

Импресариото ме прослуша днес и ми предложи роля.

Уинстън Слоън вдигна и след това смръщи рунтавите си вежди.

— Роля? В Бостън? Какво означава това?

Неспособна да остане на едно място, Елизабет скочи.

— Това означава, че аз приех първата си професионална роля.

Баща ѝ се втренчи в нея и после заобиколи бюрото си. Отвори уста да заговори, но се спря.

— Не вярвам, че наистина ще се заемеш с това — каза той накрая.

— Ще се заема.

Той почти изкрещя:

— Бостън?! На сцената!

После внезапно гневът му утихна и той се отпусна на един стол. Пред очите ѝ сякаш започна да остарява, свит на стола, с кръстосани крака.

— Защо правиш това? — попита баща ѝ с по-тих глас.

— Знам, че не одобряваш желанието ми да играя — каза тя. — Но това е нещото, което искам да правя! От цялото си сърце!

— Но чак пък артистка да ставаш? Опитах се да ти помогна да прикриеш предишните си неблагоприятия — каза Уинстън Слоън, поизправяйки се на стола. — Но щом си тръгнала да се показваш пред публиката така, повече нищо не мога да направя.

— Знам, татко. Това изцяло е моя работа. Просто чувствам, че старите предразсъдъци трябва да бъдат забравени. Сега вече имам свой собствен живот.

— Но, Елизабет, ти не знаеш къде ще те отведе това. Губиш всички шансове за брак и дом. За бъдещето ти се безпокоя!

Той уморено потърка чело.

Тя пак седна.

— Моля те, не се безпокой за това, татко. — Елизабет даже се опита плахо да се усмихне. — Ако поведението ми е твърде скандално и моите приятели не могат да го приемат, какво толкова губя, освен покани да пея по соарета и балове? Не мисля, че за това си струва да се тревожи човек.

Господин Слоън отвори уста да проговори, но виждайки решителността ѝ, не каза нищо. Тя се възползва от колебанието му.

— Не се безпокой, татко. Ще те накарам да се гордееш с мен! Ще видиш!

После, преди влагата в очите ѝ да я издаде, се надигна и тръгна към вратата. Обърна се и се опита да се усмихне.

— Мога ли да взема Гуендолин с мен? Ще ми трябва камериерка. Баща ѝ махна уморено с ръка.

— Щом ти трябва.

— Благодаря.

Елизабет излезе от кабинета. Вън въздъхна с облекчение — най-важното бе сторено. След това забърза към стаята си. Видя Опал в другия край на коридора.

— Опал — каза тя и вдигна глава, приближавайки икономката, — имам новина за вас. Ще играя в първата си оперна роля в Бостън. Поканиха ме да пея Мими в „Бохеми“.

— Бохеми? — произнесе грешно тя. — Истина ли е това?

Елизабет кимна.

— Истина е. Започваме репетиции идната седмица. Сопраното, ангажирано за тази роля, не може да остане в страната, тъй като я викат обратно в Берлин. Аз ще я заместя.

Очите на Опал се разшириха и лицето ѝ светна при тази новина.

— О, небеса! Почакайте да кажа на Гюнтер.

После изведнъж повдигна ръка към устните си, сякаш за да спре потока от клюки, който щеше да се изсипе оттам. Но Елизабет нямаше нищо против.

— Разбира се.

Виждайки, че господарката ѝ няма нищо против да каже на всички. Опал продължи:

— Сигурна съм, че ще се справите чудесно... Искам да кажа, че от време на време минавах край музикалната зала, когато вие се упражнявахте. Казвах си, че имате глас, честно ви казвам. Всички мислят така.

Тя се обърка от собствените си думи и млъкна. Но Елизабет се усмихна. Знаеше, че всички слушат и нямаше нищо против. Те бяха първата ѝ публика.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двадесет пъти Елизабет вдигаше черната слушалка на телефона в кабинета на баща си, за да се свърже с хотел „Ансония“, където живееше Марко. Искаше да сподели всичко с него. Но всеки път се разколебаваше, като си представяше какво щеше да му каже, и оставяше слушалката на мястото ѝ.

Беше отхвърлила предложението на Марко за любов и брак. Нямахте да е честно да го занимава отново с живота си, дори и да бъде за радостни новини. Той ѝ беше нужен като наставник и приятел в новия живот, който ѝ предстоеше. Но това вече беше невъзможно. Трябваше да прекъсне изцяло контактите си с него, за да се концентрира върху работата си...

Затова пък телефонира на Морис Грей в Метрополитен и му съобщи новината. Той беше въодушевен, разбира се, искаше да дойде да я види в Бостън на дебюта ѝ. Но за съжаление задълженията в операта нямало да му позволят. Когато окачи слушалката, усети задоволство, защото знаеше, че оттам новините ще се разпространят из цялата компания. Всички щяха да узнаят, че тяхната бивша гардеробиерка ще играе на сцената. После обаче съжали, че им каза. Ами ако се провалеше?

Доволна беше, че ще започне на друго място. Поне сред публиката нямаше да има никой от познатите ѝ, които биха злорадствали, ако не успее.

Марко ще чуе или от Морис, или от някой друг. Трябваше да се задоволи с това. Но той можеше да се разсърди, че не му е казала лично. При тази мисъл сърцето ѝ трепна.

Беше я насърчавал от самото начало. Не заслужаваше ли да бъде първият, на когото да каже? Така вътрешната ѝ борба продължаваше през цялото време, докато се готвеше да отпътува.

Когато не се занимаваше с багажа, преговаряше ролята. Знаеше всяка нота наизуст, но как щеше тя да звучи на сцената? С певци, които

никога преди не е виждала, с оркестър и диригент, които трябва да следва.

Алекс не можеше да се освободи, за да дойде в Бостън — щеше да присъства само вечерта на първото представление, и Елизабет бе доволна. Сега, когато всички подробности по договора бяха уточнени, той всъщност не ѝ трябваше и в ролята си на лъжеменажер щеше само да се пречка. Все пак настоя да я откара до гарата при отпътуването ѝ.

В деня, когато трябваше да тръгва, Алекс пристигна и нареди да натоварят куфара ѝ на покрива на закритата му кола. Гуендолин се щуреше из стаята, събирайки последните дреболии. След това развълнуваната камериерка се спусна да вземе своя багаж.

Елизабет беше облечена в моден пътнически костюм от кафяв и златно-кафяв лен и филцова шапка с пера от чапла.

Алекс огледа багажа и я посрещна на стълбищната площадка.

— Всичко е готово, скъпа. Изглеждаш по-прекрасна от всички цветя, цъфтящи в градината ти.

— Благодаря — промълви тя разсеяно, слагайки ръкавиците си. — Мисля, че сме готови.

Той погледна джобния си часовник.

— Има много време, но е хубаво да тръгнем по-рано, за да те настаним по-добре.

Беше се сбогувала с баща си предната вечер и съжеляваше за студенината, породила се помежду им. Той не ѝ забрани да отиде, но неодобрението в очите му говореше, че едва ли не отново губи дъщеря си. Мъчно ѝ беше, но се надяваше, че някой ден ще погледне нещата от друг ъгъл.

Алекс ѝ подаде ръка да се качи, следвана от Гуендолин, след това седна срещу тях. Колата излезе бавно през портата, но след като стъпи на Пето Авеню, конете набраха скорост. Тръгнаха.

— Да не си забравила нещо. Елизабет? — попита Алекс.

— Мисля, че не.

— Партитурите ти?

Тя се усмихна развеселена.

— Как мога да ги забравя?

Той я погледна, сякаш казваше, че просто се опитва да бъде полезен.

Гранд Централ Депо беше претъпкана с коли и конни омнибуси, но успяха да намерят място да разтоварят. Кочияшът и прислужникът тръгнаха с багажа, а двете момичета слязоха с помощта на Алекс и той ги поведе към гарата. Намери им място в чакалнята и отиде да купи билети. С развълнувани и широко отворени очи Гуендолин се оглеждаше и бърбореше за предстоящото приключение.

— Как ще се опули сестра ми, като ѝ разкажа за това. Бостън далеч ли е?

— Не много — отговори Елизабет. — Ще сме там по-късно днес.

— Представяте ли си: аз — лична камериерка на оперна звезда?!

Девојката нагласи шапката си под по-предизвикателен ъгъл.

— Никога не съм била на истински театър. Само на водевили. Но в опера, където ходят само изискани дами — ох, ще има за какво да говорим!

Елизабет се усмихна.

— Това е малка опера, Гуендолин. Господин Бери каза, че гримьорните са съвсем малки.

— Но ни е настанил в хубав хотел, нали?

— Скромнен, нормален хотел.

— А другите звезди в него ли са?

— Не знам.

Алекс се приближи към тях с билети в ръка.

— Всичко е готово. Седми коловоз.

Елизабет все още се смееше на Гуендолин, докато Алекс ги хвана и двете под ръка. Тя му се усмихна — вълнението почваше да се предава и на нея.

В този момент от другия край на залата влезе Марко с майка си и сестра си, но Елизабет и Алекс не го забелязаха. Той говореше на италиански с Франко, който вървеше подир тях, бутайки ръчна количка, накамарена с багажа на жените.

Марко се извърна, видя отдалеч Елизабет с Алекс и изруга изненадан.

— Сине, какво има? — Роза и Лусинда спряха, за да пропуснат един натоварен с багаж носач.

— Нищо, мамо. Стори ми се, че видях една позната — намръщи се певецът.

— Побързай тогава. Ще изпуснем влака.

Той настани майка си и сестра си във влака за Филадельфия, където отиваха да посетят братовчедите си. Групичката разпалено говореше на италиански, жестикулирайки оживено, докато най-накрая се чу свирката.

— Слез от влака вече — каза Роза. — Тръгваме.

Марко целуна майка си и сестра си за довиждане и слезе на перона.

След като се оправи със семейството си, той насочи вниманието си към Елизабет. Хвърляйки погледи наоколо, не можа да види групата ѝ на този перон, затова си проправи път навън, спирайки два пъти да дава автографи. Усмиваше се чаровно на почитателите си и най-накрая изпрати Франко да търси Елизабет или високия блондин, който беше с нея.

Успя да настигне прислужника си в чакалнята.

— Седми коловоз — каза Франко. — Качиха се в първа класа.

Марко се намръщи.

— Чакай ме в колата.

Той прекоси чакалнята в посока на седми коловоз, ругаейки се, че шпионира по такъв начин. Ядоса го това, че тя тръгва за някъде с този мъж, а не му е казала. Сърцето му закипя от ревност. Възможно ли е да са сгодени?

Докато стигне седми коловоз, сърцето му се изпълни със злъч. Тя не искаше да се виждат, което и без това бе трудно за него.

Уважи желанието ѝ, но скоро започна да проклина глупавата ѝ гордост. Беше примряла в прегръдките му, бяха изпълнени с любов един към друг, а тя сигурно бе сляпа, за да види това. Беше ѝ дал време. Но това бе чудовищно предателство. Да отблъсне Марко Джовинко заради този франт! Нямахше думи за такава обида.

Марко видя Алекс да слиза от вагона точно когато парата излезе със съскане изпод колелата. Извърна се и се оказаха лице в лице.

Алекс щеше да го заобиколи, но успя да го познае в последния момент.

— Извинете ме, сър — каза Марко. — Стори ми се, че преди малко придружаваште госпожица Елизабет Слоън?

Алекс примигна.

— А, господин Джовинко! Изненадахте ме...

— Така ли? А мога ли да попитам къде отива госпожица Слоън?

Алекс се намръщи.

— Не съм убеден, че е ваша работа, сър.

Певецът сви вежди.

— Аз решавам това.

Алекс, който от известно време осъждаше влиянието на Марко върху Елизабет, не пропусна възможността да уязви звездата.

— Ако една дама не вижда причина да ви информира за ангажиментите и пътните си планове, то мое задължение е да уважава нейната дискретност.

Неосведомеността на Марко забавляваше Алекс.

— Ангажимент?

— Ясно е, че вие не знаете.

Марко не разбра естеството на ангажимента^[1] и предположи, че самият Алекс се е сгодил за Елизабет.

— Да не искате да кажете, че сте се възползвали от слабостта на момичето и сте я повели по опасен път?

— Опасен? — изсмя се Алекс. — В края на краищата такава бе желанието й.

— Не мога да повярвам, докато не се видя с нея. Искам да знам къде отива!

За момент спорът им се превърна в караница и отправяне на взаимни обвинения.

— Не мога да понеса такава обида! — каза Марко накрая. — Настоявам за удовлетворение!

— Какво удовлетворение? — запита Алекс, все още предизвиквайки съперника си.

Марко скръсти ръце пред широките си гърди.

— Единственото, подходящо за джентълмени!

Мина известно време, преди Алекс да разбере за какво става дума. После го загледа с насмешка.

— Вижте какво, любезни, май забравяте, че не сте на сцената. Бъркате действителността с измисления свят, който пресъздавате. Дуелите излязоха от мода преди осемдесет години, но вие май не сте забелязали.

Около тях се събра група хора, привлечени от високите им гласове — много от тях познаха знаменития тенор. Те мълчаха,

мъчейки се да разберат кой е другият. Предположиха, че и той е важна клечка, щом влиза в открит спор с Марко Джовинко.

Гневът на Марко му пречеше да забележи ограждащата ги тълпа. Нападките на Алекс само разпалваха този гняв.

— Сигурен съм, че за метод, който има традиции от векове, не може да се каже, че е излязъл от мода. Или вие се страхувате да се срещнем при такива обстоятелства?

От тълпата се разнесе силен шум, придружен от локомотивна свирка.

Винаги оставящ се лесно да бъде убеден, Алекс впи поглед в черните очи на противника си.

— Разбира се, че не се страхувам! Ако настоявате за такъв театър, кажете мястото и времето. Моите секунданти ще влязат във връзка с вашите.

Тълпата отново зашумя с новината, предавана от уста на уста. Дуел! Един репортер се случи в този момент в чакалнята и веднага около него се събра малка групичка, която го информира за подробностите.

Марко надраска името на Франко на една картичка, съдържаща адреса му. Алекс извади от джобчето на жилетката визитната си картичка и също написа името на прислужника си. Двамата дуелисти размениха визитките си, сякаш си определяха бизнессреща.

Марко даже кимна.

— Ще ви се обадя, сър.

След това се завъртя на пета и се отправи към чакалнята. Минувачите се взираха в него, но той беше свикнал на това. Чак когато репортерът се втурна и закричи редом с него, разбра какъв шум е вдигнал.

— Вярно ли е? Ще се дуелирате ли с Александър Роша? — попита репортерът, надвиквайки глъчката около него.

Накрая Марко осъзна какво е направил. Светът щеше да научи за броени секунди. С ужас разбра, че името ѝ ще бъде споменато във вестниците. Отвори уста да отговори, но мисълта за Елизабет го спря.

— Няма какво да кажа — изрече накрая, отскубвайки се от тълпата.

Джовани го чакаше в колата, Франко затвори вратата и се качи на мястото си.

Проправиха си път по Бродуей и когато спряха пред входа на „Ансония“, Марко слезе долу и се обърна към прислужника си:

— Ще ти се обадят секундантите на господин Александър Роша. Ще трябва да уредите дуел между Роша и мен. Трябва да купиш пистолети и да намерите подходящо място извън града. Уведоми ме за времето и мястото.

— Мамма миа, дуел!? — извика втрещеният прислужник.

— Точно така, човече. Ще ми бъдеш секундант.

— Но вие не можете да рискувате да ви пониже куршум. Имате договор да изпълнявате.

— Нищо няма да ми стане — каза Марко с присъщия си оптимизъм. — Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, преди датата на дуела ще потренирам малко. Купи пистолети днес и още утре ще излезем някъде навън.

Джовани и Франко се спогледаха, но знаеха, че с Марко е безполезно да се спори. Щом е решил дуел, значи дуел.

* * *

Франко седеше до Марко в купето, докато колата ги отнасяше по изоставен селски път пет мили извън Йонкърс, и се опитваше да откаже работодателя си от глупашката работа, с която се е захванал.

— Какво ще кажат в операта, ако не пеете? — попита Франко.

— Сезонът в Щатите свърши — отговори Марко, — след около месец тръгвам за Европа.

— Никъде няма да заминете, ако ви убият.

Марко изля порой от италиански думи. След това, вече по-спокойно, каза:

— Ти си ми секундант, не ме карай да постъпвам като страхливец.

— Познавам ви, откакто бяхме деца — започна Франко. — Въпреки че работя за вас, чувствам ви като приятел. Мислите, че мога да загубя приятел заради жена? След дуел на сцената двамата актьори стават и си тръгват. Това обаче не е театър, нали? Един от вас може да умре.

— Повече няма да говорим за това!

Когато колата свърна от пътя и навлезе в малка горичка, Марко огледа спокойната обстановка. Намираха се в изолирано кътче, а по пътя нямаше никакво движение. Секундантите бяха намерили добро място.

От другата страна на поляната видя колата на Алекс, Той и още двама крачеха насам. Марко слезе, а Франко и Джовани го оставиха и отидоха да говорят със секундантите на Роша.

Певецът пое чистия пролетен въздух.

— А-ах! Чудно утро. Не е много подходящо за умирање.

Той промълви някаква молитва на италиански.

Докато секундантите преглеждаха оръжието в далечината, Марко се разходи по буйната трева, полегнала от собствената си тежест. Обувките и гетите му се покриха с роса. Крачейки в ранното утро, не можеше да не усети театралното в това, което се канеше да направи. Но горещият му темперамент не му даваше да отстъпи. Нямаше да убива Роша, щеше само да го рани, да му даде урок. Честта му бе заложена на карта!

Джовани се върна да му каже, че са готови и Марко го последва до центъра на полянката. Алекс кимна рязко на противника си и прислужникът му обясни правилата. Прислугата на Роша изглеждаше нервна — такива бяха и Франко и Джовани. Само Алекс и Марко с мрачно спокойствие огледаха показаното им оръжие.

— Когато почна да броя, ще направите десет стъпки в противоположни посоки. Точно при „десет“ ще се обърнете и ще стреляте. Всеки пистолет има по един куршум. Разбрахте ли?

Двамата кимнаха.

— Господа, заемете местата си!

Те пристъпиха един към друг и се обърнаха гръб към гръб. После Франко подаде пистолета на Марко и той го опита на тежест с две ръце. Един гарван изграчи от близкото дърво, но той не му обърна внимание, концентрирайки вниманието си, както винаги правеше преди представление.

— Едно — започна секундантът, — две...

При „десет“ Марко се обърна, повдигна ръка, прицели се и стреля. Почти веднага ушите му писнаха от гърмежите и усети как болка прониза лявата му ръка. Той премести пистолета, залитна и притисна раната със здравата си ръка. После се взря през дима към

фигурите, събрани около Александър Роша, който лежеше на земята на двайсет крачки от него.

* * *

Репетициите в малкия Бостънски театър вървяха добре и компанията положи всички усилия Елизабет също да се почувства добре. Трябваше да концентрира цялото си внимание, за да проучи обстановката и как да се отнася към останалите изпълнители. Но тя възприемаше бързо и дните неусетно минаваха.

Вечерта на откриването Гуендолин се щуреше из хотелската стая, мъчейки се да се погрижи за всички подробности. Елизабет бе облечена в обикновена муселинена дреха за ролята на Мими, а Гуендолин беше направила косата ѝ така, че тя падаше на къдрици по раменете ѝ.

На вратата се почука и камериерката отиде да отвори. Показа се униформено момче с огромен букет рози.

Сърцето на Елизабет подскочи. Гуендолин даде бакшиш на момчето и внесе розите вътре, поставяйки ги на ниската масичка. След това измъкна картичката.

— За вас е, госпожице — каза тя с любопитство.

Елизабет разкъса плика.

„Желая ти успех тази вечер — пишеше вътре. — Случи ми се малка неприятност. Няма да мога да присъствам. Скоро ще се оправя. Нищо сериозно. Алекс“

Сърцето ѝ се сви. Не беше от Марко. Алекс нещо е пострадал. Пише, че не е сериозно и тя се надяваше да е така. Сигурно е паднал от коня си, като е яздил по полето. Мадлен ще дойде за съботното представление и ще ѝ разкаже всичко. Сега няма време за чудене, защото трябваше да тръгва за театъра.

— Готова ли сте, госпожице? — попита Гуендолин.

По пътя към театъра, седнала в колата, Елизабет се опита да се концентрира върху представлението, което ѝ предстоеше. Пърси Прескът я посрещна на вратата и я поздрави.

— Изглеждате прекрасна, мила! — каза той. — Ако съдим по думите на Бери, вие ще пожънете голям успех.

Имаше нужда от някой, който да я окуражи, защото стомахът ѝ започваше да се свива.

В миниатюрната гримьорна Гуендолин се погрижи за последните подробности. Но чак когато сценичният директор дойде да почука на вратата, тя си даде сметка, че ето, това е дебютът ѝ като оперна певица. Погледна се в огледалото. Това просто не беше за вярване. Спомни си за гримьорните в Метрополитен опера, където завеждаше гардеробиерната. Този скромен театър бе много далеч от Метрополитен опера и тя сигурно никога нямаше да пее там. Все пак това беше едно начало.

По пътя от гримьорната до кулисите внимаваше да не закачи някъде костюма. Нервността ѝ се превърна във вълнение, когато застана в очакване да я повикат да излезе на сцената. Един симпатичен швед, с когото бе репетирала цяла седмица, ѝ прошепна:

— Успех!

Нямаше време за мислене. Оркестърът засвири увертюрата. Завесата се вдигна и представлението започна.

Веднъж стъпила на сцената, забрави всичко друго, освен ролята. В края на първото действие ѝ ръкопляскаха. В края на третото действие публиката стана на крака и бурно я аплодира. Когато операта свърши, тя беше пожънала огромен успех и докато се покланяше, един разсилен донесе от името на компанията огромен букет рози.

Беше върховен момент — да стои в светлината на прожекторите и да се къпе във вълната любов, носеща се към нея. Шведският тенор ѝ стисна ръката здраво, а Уолтър Бери и Пърси Прескът я гледаха със сияещи погледи. Всички говореха едновременно.

Наложи се да излезе отново, за да се поклони още веднъж. Накрая всичко свърши и тя се почувства изпаднала в екстаз. Плуваше в облаците и ѝ се струваше, че никога няма да слезе на земята.

— Хайде да го отпразнуваме — предложи Прескът. — Трябва да седнем всички някъде и да хапнем стриди.

Елизабет се върна в гримьорната и се преоблече в рокля от кадифе и сатен, много подходяща за такова парти. Но щом се погледна още един път в огледалото, сърцето ѝ потрепна. Публиката се влюби в нея, но сега тя трябваше да празнува с хора, които едва познаваше. Хората, които означаваха най-много за нея, не бяха тук. Започна да съжالياва, че не беше казала на Марко всичко сама, а остави слухът да

пътува към него. Ако разбереше от други, можеше да се разсърди, че не е споделила най-напред с него. Баща ѝ пък все още не успяваше да се примири с мисълта, че дъщеря му играе в театъра.

— Искате ли наметалото, госпожице? — попита Гуендолин.

— Да — отвърна тя разсеяно.

Сълзите, които с усилие потисна, бяха съвсем ненавременни и не на място. Така ли щеше да бъде и занапред? Трябва да прикрива чувствата си и да се усмихва на публиката. Но въпреки пристъпите на самота, не биваше да се сърди на никого. Изборът беше неин и трябваше да си понася последиците.

Когато Пърси Прескът се поклонил и предложи на Елизабет ръката си, тя не можа да не си пожелае на негово място да бъде друг...

[1] Ангажимент на английски означава и годеж. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет изстена и се обърна в леглото. Стори ѝ се, че някой чука на вратата. След малко чуването се повтори и до нея долетя гласът на Гуендолин.

Беше много рано, Елизабет се нацупи на часовника от кръглата масичка в ъгъла.

Гласовете станаха по-силни, после в стаята влязоха едновременно Гуендолин и Уолтър Бери. Елизабет посегна към халата си, но мъжът не обърна внимание, че не е облечена. Той размаха първите страници на някакъв вестник и го хвърли пред нея.

— Невероятно, просто невероятно! Прочетете това!

Елизабет примигна и заинтригувана грабна вестника.

От страницата я гледаха собствената ѝ снимка, както и една на Марко и една на Алекс. Заглавието гласеше: *Дуел между изтъкнат тенор и сина на известно семейство заради ново лице в музикалния свят.*

— О, не! — изпъшка тя.

Бързо прегледа написаното, докато Гуендолин и Уолтър оживено бърбеха.

— Слава богу! — прошепна тя, като стигна до мястото, където се казваше, че и двамата са ранени, но не сериозно. Възстановявали се след намесата на един хирург от Йонкърс.

Но те наистина се бяха дуелирали! Не можеше да го повярва. Дуелите, разбира се, бяха забранени. Двамата били призовани в съда, но вероятността да им предявят обосновано обвинение била малка. От евентуалните секунданти нямало и помен. Слугите и на двамата по странен съвпадение били заминали на почивка неизвестно къде. Други свидетели нямало. На доктора било казано, че това е ловна злополука. Но куршумът, който той извадил от бедрото на Алекс, не бил от ловна пушка. Един куршум бил минал и през ръката на Марко. Новината за предполагаемия дуел раздухала пресата.

Елизабет стисна в шепи почервенялото си лице.

— Мили боже! — възкликна тя. — Тези идиоти! Не мога да го асимилирам! Можели са да се убият!

Грабна халата, измъкна се от леглото и го облече.

— Това е ужасно!

Уолтър и Гуендолин си говореха развълнувано един през друг.

— Гуендолин, опакой ми багажа! Веднага трябва да се върна в Ню Йорк. Не мога да си го простя!

Отиде до гардероба и го отвори.

Най-накрая Уолтър разбра какво се кани да прави тя и я сграбчи за ръката.

— И къде си мислиш, че отиваш?

Тя му се сопна:

— В Ню Йорк. Това е моя грешка.

Той размаха пръст под носа ѝ.

— Не така, моето момиче. Имаш да изпълняваш договор. Не можеш просто да го зарежеш.

Младата жена се поколеба само секунда.

— Ще прекъсна договора и ще върна хонорара.

Виждайки, че заплахата не означава нищо за нея, той се обърна към благоразумието ѝ.

— И какво ще постигнеш така? Та това е невероятна реклама, мила моя! Народът ще се трупа да види жената, предизвикала дуел между двама добре известни в своите кръгове мъже, които едва не са се застреляли заради нея. Не бъди глупава! Още за тазвечерното представление всички места ще бъдат продадени, ще има и правостоящи. Никъде няма да ходиш!

Тя се възпротиви енергично:

— Но те са ранени! Трябва да ги видя!

Бери успя да хване жестикулиращата ѝ ръка и я отведе до едно кресло.

— Моля те, седни за малко!

Елизабет се подвоуми за миг.

Той седна срещу нея.

— Сега слушай! Нито единият не е ранен сериозно. А освен това е много вероятно да не искат да те видят точно сега.

Младата жена подпря с ръка челото си.

— Не мога да се покажа пред публика, Уолтър. Изглежда, не разбираш, че това ще е мъчение за мен. — Поклати тъжно глава. — Баща ми ме предупреждаваше точно за тези неща.

Не я сдържаше на едно място, отиде до прозореца и се загледа през дантелените завеси към улицата.

— Пред никого не мога да се покажа.

После се върна и нервно закрачи из стаята.

— Защо са го направили? И двамата нямат ум за пет пари! О! — Стисна силно ръце в отчаянието си.

— Успокой се, успокой се, мила. Изпрати камериерката си да донесе закуска. Ще се почувстваш по-добре.

— Как можеш да говориш така! Всъщност — да. Гуендолин, обади се долу да донесат закуска! Всички имаме нужда да се подкрепим.

После се спря внезапно и се обърна към Уолтър с ръка върху устните.

— Аз май ще трябва да се облека.

Той се поклони галантно.

— Моля ви. А пък аз ще прочета вестника в дневната, докато кафето дойде.

— Ох! — изпъшка тя при споменаването на вестника.

Когато по-късно излезе от спалнята, в дневната имаше количка със закуска. Гуендолин наля горещо кафе от една сребърна каничка, а Елизабет седна на малката масичка, където се хранеха. Настроението ѝ не беше се подобрило.

Докато чоплеше една кифличка, срамът отново я обхвана. Уолтър обели едно яйце и го изяде с резени шунка, после избърса устните си.

— Превъзходно! Този хотел се слави с кухнята си.

Той сложи салфетката на масата и си наля още кафе.

— Слушай сега, мила моя! Виждам, че е време да ти обясня някои неща. Първо трябва да знаеш, че не си сторила нищо лошо. Няма от какво да се срамуваш. Цялата ти „вина“ е, че си пленила сърцата на двама мъже, които те обожават. По-романтично от това — здраве му кажи!

Тя не отговори, но беше ядосана. Марко и Алекс бяха избрали идиотски начин, за да спечелят вниманието ѝ.

Уолтър Бери продължи отново на „Ви“:

— Вас ви обожават двама мъже, които са готови да умрат, за да го докажат. Снощи пожънахте голям успех. Скоро светът ще бъде в краката ви. Какво повече искате?

Тя обърна очи към тавана и хвърли салфетката на масата.

— Това не е любов! Това са просто двама мъже, обзети от егоистична гордост. Това не е нищо повече от обикновен скандал!

Сълзи се показаха в очите ѝ при мисълта за унижението, което трябваше да понесе у дома си.

Уолтър я потупа по ръката.

— Спокойно, спокойно, моето момиче. Вие просто сте разстроена. Съветвам ви да се поразходите малко. Навън е прекрасен пролетен ден. Вашите ухажори се възстановяват в Ню Йорк. Вие ще пеете пак довечера. Публиката ще ви обикне. Ние всички ви обичаме.

Елизабет си помисли за баща си.

— Не всички.

Тя стана. Уолтър беше прав поне за разходката. Щеше да има време да помисли. В тази стая се чувстваше затворена, имаше нужда да поразтовари нервите си.

Все още ѝ идваше да хване влака за Ню Йорк, но професионалните задължения започнаха да надделяват. Тя вече нямаше собствен живот.

— Добра идея — каза Елизабет. — Ще поизляза малко.

Уолтър Бери се усмихна.

— Така е по-добре, ще видите. Всичко ще дойде на мястото си.

Младата жена поклати глава недоверчиво.

— Не знам. Това ли било то артистичен живот?

Той вдигна рамене.

— Животът на актьора не е нормален. Но и вие едва ли сте очаквали друго. Ако играете добре, светът ще ви гледа, ще ви следи. Уединение е невъзможно. Но пък за това ще получавате награди, за които обикновените хора могат само да мечтаят.

Тръгна към вратата, после се обърна към нея със съчувствие:

— Това е ваш избор — каза той тихо и отвори.

Тя го изпрати с поглед. Избор? Какъв избор имаше? Беше обвързана с договор към Бостънската опера за още три седмици. След това — неизвестност. Щяха да я забравят, името ѝ щяха да свързват

единствено с тази глупост. Тя вдигна пак вестника и се вгледа в снимките, усещайки как стомахът ѝ се свива.

— О! — изстена и хвърли вестника в кошчето.

Сложи си шапка, взе слънчобран и каза на Гуендолин, че излиза.

— Искате ли да дойда с вас, госпожице? — попита камериерката.

— Не, искам да бъда малко сама. До четири часа можеш да правиш каквото си искаш. После трябва да се подготвя за представлението довечера.

Елизабет слезе с асансьора до облицованото с махагон преддверие. В оградената с четири колони чакалня на тапицирани с кадифе канапета седяха няколко души. Мина край рецепцията, загледана право пред себе си, усещайки погледите им. Плътният воал обаче пазеше нейната анонимност.

Преддверието беше слабо осветено, но тя видя как един мъж с бомбе влезе стремително през входа.

— Кажете ми това ли е хотелът, в който е отседнала певицата Елизабет Слоън?

Внимавайки да не се издаде, тя побърза да излезе. Стъпила на улицата, закрачи бързо и зави зад първия ъгъл.

Бостънският Бек Бей беше тих жилищен квартал с приятни къщи, някои от които бяха доста стари. Имаше и наскоро построени сгради с големи прозорци. Елизабет оглеждаше с око на познавач цветята и спретнатите ливади, скрити зад огради от ковано желязо. Но къщите и припкащите деца, придружени от бавачки, само ѝ напомниха за Ню Йорк, а оттам и за собствените ѝ неволи.

Започна да разбира какви големи жертви се изискват от един артист. Това ли искаше наистина? Така мислеше по-рано. През последните два месеца, когато работеше усилено, през двете години преди това, когато гледаше представления иззад кулисите и учеше ролите в пансиона, през цялото това време имаше само една мечта — да пее на сцената.

Снощи тя беше постигнала това. Но след като еуфорията премина, бе се върнала в празната хотелска стая и с болка беше усетила липсата на някой, с когото да сподели радостта от успеха. Тази сутрин светът беше чудесен, но сърцето ѝ се свиваше. Нюйоркското висше общество щеше да я разкъса. Ужасяваше я перспективата някой репортер да задълбае в нейното минало и да изкара всичко на бял свят.

Тази мисъл я накара да тръгне по-бързо и да наведе глава. Как ще погледне хората в очите? Баща ѝ беше прав. Мечтите ѝ да пее бяха глупави. Те я доведоха до всичко това. В своите самообвинения тя нито веднъж не включи Алекс или Марко. Бяха постъпили глупаво, разбира се, и си заслужаваха една кавга. Но за всичко си беше виновна тя. Нейна беше грешката. Трябваше да пише на баща си, но какво да му каже? Опита се да съчини нещо като писмо, но нищо не излезе. Нямахше как да обясни.

Без да усети, бе стигнала до градината на Арлингтън Стрийт, но дори и прелестната гледка на цветята не смири тревогите ѝ. Свърна по Комънуелт Авеню и тръгна да се връща обратно. Дишаше учестено от бързия ход и забави крачка, като видя фасадата на хотела. Смяташе да използва задния вход.

Щом влезе в коридора, тя се огледа за репортери. Май че нямаше. Но реши да не рискува с асансьора, тръгна по покритите с килим стълби и бързо се заизкачва към четвъртия етаж. Когато стигна запъхтяна стаята си, я очакваше изненада. Мадлен беше там. Щом Елизабет влезе в дневната, тя се надигна от дивана.

— Ето те и теб! Придумах администратора да ме пусне, но нямах представа къде си отишла.

Задъхана, Елизабет свали шапката и воала си. Мадлен я целуна по бузата. После се дръпна назад:

— Май не се радваш, че ме виждаш.

Наистина Елизабет бе забравила, че приятелката ѝ ще дойде на съботното представление и се смути.

— Разбира се, че се радвам да те видя, Мадлен. Просто защото...
— Тя се обърна. — Сигурно си чела вестниците. Ужас!

Мадлен се изкиска.

— Ти си прочута!

— Оплюта ще е по-точно.

— О-о, стига, скъпа! Името ти гърми в целия град.

— Но това е ужасно! Не искам всички да говорят за мен, сякаш съм някаква... някаква уличница.

Тя се тръшна на дивана.

— Просто не мога да издържам.

Мадлен обаче гледаше на нещата като Уолтър Бери. Седна до отчаяната си приятелка.

— Но, скъпа, това е толкова романтично. Нямах представа, че този хубавец, италианският тенор, е влюбен в теб.

Елизабет въздъхна.

— Той не е влюбен в мен. Само си въобразява, че е така.

— О, госпожице, държиш се като глупава жена наистина. Казал ли ти е, че те обича, или не? В края на краищата той се е дуелирал, за да защити честта ти!

— Вероятно го е направил, за да вдигне шум около себе си. Много добре знае, че не бива да ме въвлича в такива истории. Как ще се скрия от това нещо?

— О, миличка, толкова е хубаво, а ти искаш да го криеш. Ако бях на твое място, щях да полудея от радост!

— Да, но не си!

Веждите на Мадлен се събраха.

— Елизабет, ти май наистина си разстроена?

— Разбира се! Никога не съм искала това да се случи!

— Никога?

Въпросът ѝ накара Елизабет да се изчерви. Нали преди миг беше обвинявала само себе си? Но така или иначе, това не засягаше Мадлен.

— Не знам как ще погледна хората в очите — продължи тя.

— Във всеки случай довечера ще трябва да погледнеш публиката си. А и аз ще бъда там — да те подкрепя.

— Радвам се, че дойде.

— Ето, видя ли? Всичко ще бъде наред.

— А как е Алекс? Пишат, че раната му не била сериозна.

— Лека рана от куршум в бедрото. Оправя се. Разиграваше сестрите в болницата и се оплакваше от храната. Сега си е вкъщи. Не се безпокой за него.

— Съжалявам, че е ранен. Можело е и да е убит. Какво го е тласнало в тази авантюра?

Мадлен се развесели.

— Ами, както той го обяснява, не могъл да се сдържи пред предизвикателството.

Елизабет стана и закрачи из стаята.

— Значи това е било идея на Марко. Какво ли го е прихванало? Трябва да е луд.

— Не е луд, а ревнив.

Тя погледна Мадлен въпросително:

— Не разбирам.

— Ами срещнал Алекс на Гранд Централ, нахвърлил се върху него, защото го видял как те изпраща, и го предизвикал на дуел. Това е всичко, което знам.

Очите на Елизабет се разшириха.

— Ама това е лудост! На гарата?

— Е, в любовта често има и малко лудост.

Гореща тръпка премина по тялото ѝ, като чу думите на приятелката си. Беше толкова ядосана на Марко и Алекс за глупавия скандал, който беше за нейна сметка, че постоянно мислеше за тях. Какво беше предизвикало дуела? Не знаеше, че Марко е бил на гарата, когато Алекс я е изпращал.

Мислите и чувствата ѝ към този мъж бяха така объркани и сложни! Това, което се бе случило между тях, собственото ѝ объркано минало, неясното бъдеще — всичко ѝ пречеше да мисли за него спокойно. Може би все пак той държеше на нея повече, отколкото тя предполага. Тази мисъл я накара да потрепери. Дори и да е така, пак не можеше да го допусне в живота си. Страстта се основаваше на плътската, а не на истинската любов. А за нея, мислеше си младата жена, истинска любов не можеше да има.

Но абсурдният начин, по който Марко беше показал чувствата си, изведнъж я накара да види и смешната страна на цялата история. Това я накара да се усмихне иронично.

— Наистина е малко налудничаво — каза тя най-после в отговор на забележката на Мадлен. — И все пак никой не може да разбере колко объркана се чувствам.

— Е, миличка — каза Мадлен, — смятам, че просто ще трябва да свикнеш. Това е част от живота на великите актриси!

— Не знам, Мадлен. Честно ти казвам, едва ли ще свикна.

После унило поклати глава.

— Уолтър, импресариото, ме задължава да пея довечера. Наистина трябва да спазя договора.

— Разбира се, че ще пееш! Защо пък не?

— Защото съм в центъра на такъв скандал!

Мадлен махна с ръка.

— Глупости! Хич не се безпокой. Знаеш какви са хората, особено пък в нашите кръгове. Довечера ще покудкудякат малко и до другата седмица ще са те забравили. Не ми казвай, че се отказваш от сцената само заради някаква си клюка.

— Но точно за тези неща ме предупреди баща ми.

— Е, и? Родителите ни предупреждават за какво ли не. Но да си говорим откровенно, те водят доста скучен живот, не мислиш ли? От години не са правили нищо интересно.

Елизабет се сепна. Думите на Мадлен пробиха защитната броня, която бе изградила около себе си. Мадлен беше от същата обществена прослойка, от която по-рано си бе изпатил Елизабет. А ето че пренебрегваше с лекота остарелите предразсъдъци. Не че Мадлен можеше да бъде някакъв критерий, но тя поднасяше истината с прости думи и примери. Елизабет усети, че малко ѝ полеква, но не знаеше защо.

— Може би си права — каза тя.

— Разбира се, че съм права — отвърна Мадлен. — Хайде сега спри да се измъчваш и седни. Ти ще си сензацията на артистичния свят, ще видиш. Скоро всички ще бъдат в краката ти. И — повдигна закачливо едното си рамо — тогава избирай, който мъж си искаш!

Елизабет едва не се засмя.

— Но аз съм актриса!

— Боже господи, искаш да кажеш, че госпожа Астор няма да те включи в списъка на свещените четиристотин? По-лошо от това — смърт!

Този път Елизабет се разсмя заедно с Мадлен. Смехът им намали напрежението. И докато дойде Гуендолин, стана време певицата да се стяга за вечерното представление. Мадлен седна в спалнята и двете си бърбиха, докато тя се обличаше, а Гуендолин правеше косата ѝ.

* * *

В мига, в който Елизабет стъпи на сцената тази вечер, всичко лично беше забравено — тя се отърси от своя живот и прие далеч по-тежките проблеми на Мими заедно с нейната малка и студена мансарда. Тя наистина се вживя в ролята си. Всяка фибра на тялото ѝ

бе концентрирана в този образ и в самото представление. Собствените ѝ чувства, които и без това бушуваха близко до повърхността, изплуваха, сливайки се красноречиво с чувствата, съпровождащи драмата на обреченото момиче.

След финала публиката полудя от възторг. Беше принудена да се връща и пак да се връща на сцената, покланяйки се дълбоко в израз на благодарност.

Уолтър Бери я пресрещна на вратата на гримьорната:

— Чудесно, скъпа! Беше чудесна! Вън те чакат куп фотографи.

Тя се стресна.

— Фотографи?

— На служебния вход.

Той я последва в гримьорната, където певицата седна на малката табуретка пред огледалото.

— Чакат и за интервюта. Но — изкашля се Бери с ръка пред устата — не е необходимо нищо да казваш. Само се усмихвай.

Елизабет го погледна в огледалото.

— Предпочитам да не се усмихвам.

— Предпочиташ? — ядоса се той. — И защо, ако мога да попитам?

Обърна се и го погледна право в лицето.

— Знаеш защо, Уолтър. Съжалявам, но спектакъл от себе си просто не мога да правя! Пях тази вечер и ще спазя договора ни. Но моля те, не ме карай да участвам и във вестникарски представления!

Лицето на Уолтър почервения.

— Що за инат, Елизабет? Пред тебе се открива шеметна кариера. Наистина все някога трябва да решиш искаш ли я или не! Ще те оставя да си помислиш по това.

Едва не се сблъска с Мадлен, която отвори вратата точно когато той излизаше.

— Извинете ме, госпожице! — каза Бери и изхвърча навън.

— Кой е този? Импресариото?

Елизабет се беше обърнала към огледалото.

— Позна.

— И защо не изглежда весел? Ти беше прекрасна! По-страхотно беше и от твоето соаре, и от Марбъл Хаус.

— Благодаря, Мадлен... Не, той е доволен. Но искаше да се представя пред пресата — още снимки за вестниците.

Мадлен въздъхна, а Гуендолин се зае да помага на Елизабет да съблече костюма.

— А ти не искаш?

— Не, не искам! Желая да бъда артистка, вярно е. Но не смятам да го постигна с евтина шумотевица.

— Ами хубаво — каза Мадлен лукаво. — Ще бъдеш тогава загадъчната жена и така ще го постигнеш.

Мадлен остана в Бостън у свои приятели, докато представленията на „Бохеми“ свършиха, и двете се върнаха в Ню Йорк заедно. Както се оказа, забележката на Мадлен за загадъчната жена излезе вярна. Това, че Елизабет не се появяваше никъде другаде, освен на сцената, предизвика още по-голям фурор и всички вестници пишеха за тайнствената жена, за която двама мъже са излезли на смъртен бой. Вестниците описваха също така и състоянието на Марко и на Алекс, които се възстановяваха. На италианския тенор му предстоеше благотворителен концерт и всички се надяваха да се оправи скоро.

Докато Елизабет пътуваше с Мадлен във влака за Ню Йорк, прегледа последните вестници и въздъхна.

— Какво има?

Тя поклати глава.

— Никога не съм мислила, че ще чета вестници, за да научавам новини за моите приятели. Как се променя животът!

— А ти какво си мислеше?

Елизабет облегна глава на плюшената седалка. Тя все още се безпокоеше, че репортерите ще проследят миналото ѝ. Дори и да не отидат по-далеч от пансиона, беше достатъчно. Алчната за сензации госпожа Ранкевич щеше да им разкаже една доста украсена история. Спомни си как вратата на госпожа Ранкевич се откряна, когато Марко я изпрати първата нощ. Дали собственичката на пансиона не е разпознала снимката му във вестниците и вече не се е обадила на репортерите?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет влезе в преддверието на хотел „Ансония“, където имаха апартаменти много звезди от музикалния и спортния свят. Седемнадесететажният хотел беше барокова сграда със спираловидни орнаменти, балкони, корнизи, сатири, надвесени над входовете, и куполообразни кули на всеки ъгъл. Кристални полилеи с електрически крушки осветяваха преддверието. Орнаментите продължаваха и тук, по бароковия таван, по отливките, по осветителните тела и персийските килими, в които обувките на Елизабет леко потъваха.

Тя излезе на мраморния под и зачака асансьора. Знаеше, че дължи на Марко тази визита. Бяха го ранили заради нея, а и съжаляваше, че не му каза за ангажимента си в Бостън. И след като предварително беше преодоляла притеснението си от срещата, сега бързаше към него.

Всичко това мина през ума ѝ, докато беше в асансьора заедно с още няколко пътници и слезе на неговия етаж. Дори и на по-горните етажи луксът беше очебиен като в „Уолдорф“, но местонахождението на хотела в Тъпър Уест Сайд го поставяше извън зоната на каймака на обществото. Това беше добре дошло за Елизабет. Нямахше защо да се безпокои, че някой познат ще я види да навестява един от мъжете, свързани с нея в скандалната хроника.

Спряла пред вратата на Марко, тя събра кураж, преди да почука. После вдигна чукчето и го пусна два пъти. Вратата ѝ отвори прислужничка на средна възраст, облечена в черна дреха, с бяла колосана престилка и накъдрено кепе. Имаше мургава кожа и посребрена коса, опъната назад и събрана в кок.

— Аз съм Елизабет Слоън, приятелка на Марко. Дойдох да го видя. Тук ли е?

Жената май я позна, защото в очите ѝ светна пламъче, но лицето ѝ запази неутралното си изражение.

— Влезте, моля!

Тя я въведе в дневната.

— Ще уведомя господина.

— Благодаря.

Елизабет не седна, а отиде до прозореца. Стаята беше кръгла и тя се досети, че е част от ъгловата кула. Прозорецът предлагаше панорамен изглед към града и реката. Тъкмо се мъчеше да се ориентира по познатите места и чу, че Марко влиза в стаята.

Обърна се и го видя, облечен в смокинг-жакет, набран около раменете, с бяла риза и тъмни панталони. Сърцето ѝ се преобърна. Едната му ръка се придържаше от превръзката, прекарана през врата. Изражението му бе сдържано, но личеше слаба насмешка.

— Марко! — Тя тръгна към него, после спря. — Как си?

Той се поклонил малко вдървено.

— Добре съм, както и трябва да се очаква, благодаря. На какво дължа тази чест?

Младата жена направи безпомощен жест и се приближи към дивана.

— Мога ли да седна?

— Разбира се.

След нея певецът се настани на махагонов стол с раирана тапицерия. Сложи здравата си ръка на страничната облегалка.

— Докторът ме овърза като сноп, но така е по-добре. Благодаря ви още веднъж за вниманието.

Очите им се срещнаха.

— Марко, защо... — Но не можа да намери точните думи.

— Той вдигна рамене.

— Там, откъдето идваме... Но стига, няма значение.

Смелостта ѝ се възвърна малко, като видя, че не е прикован към леглото.

— Марко, снимките ни бяха отпечатани по всички вестници. Тази твоя авантюра привлече вниманието на доста хора към трима ни, ако си забелязал. За реклама ли го направи?

Лицето му помрачня.

— Не, глупости, не за това.

— Ох! — простена тя отчаяно.

Стана и отиде до прозореца. Златните пискюлчета на зелените кадифени завеси дръннаха, когато нервно ги дръпна. Марко искаше да я последва, но се чувстваше по-добре в стола.

— Ти и Алекс сте се държали като обикновени хлапета. Защо, за бога, си го предизвикал на дуел?

— Ревността ми стана неуправляема, след като го видях как те изпращаше.

Тя се извърна от прозореца.

— Но това нищо не означава. Алекс временно ми беше менажер, тъй като все още нямам друг. Той просто ме придружаваше. Няма абсолютно нищо между мен и него.

— Все някой е имал интерес от това. Иначе не е нормално.

— О, Марко, бъди разумен!

— Това невинаги е възможно, щом е намесено сърцето.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за Алекс, ако това имаш предвид. Вече ти казах, че съм се отказала от брака. Имам кариерата си. Сега повече от всякога трябва да се грижа за нея.

Той вдигна тъмните си вежди и я загледа предизвикателно.

— Твоята кариера. Още една новина, която научих от втора и трета ръка. Това доста ме засегна.

— Знам, че трябваше да ти кажа за този мой шанс. Всъщност точно затова дойдох днес. Наистина искам да споделя с теб тези неща. От всички хора на света само ти можеш да разбереш какво ми е.

— Разбирам. Дошла си да се похвалиш с успехите си, не че си се трогнала за здравето ми.

— Това не е вярно! Разбира се, че ме интересува как си!

Тя повдигна леко брадичката си, за да не покаже прекалено съчувствие. Трябва да се държи твърдо.

Със здравата ръка Марко се опря на стола и стана.

— Тогава ела с мен извън града. Ще можеш да ми разкажеш всичко на спокойствие.

— Какво означава това извън града?

— Има един прекрасен стар хотел на брега на едно езеро, където можеш да си починеш и природата те подмладява. Докторът настоява да отида там. Ела с мен!

Думите на баща ѝ за това, че хората от театъра били с нисък морал, звъннаха в ушите ѝ. Тя замръзна.

— Не мога.

— Защо?

Той помръдна към нея и Елизабет се досети, че може би още го боли, затова вместо нормалните му плавни движения, се получава такава непохватна походка.

— Защото... няма да е редно.

— А-а, разбира се. Трябва да пазим понакърнената ти репутация. Е, права си. Но си има начин за уреждане на такива работи. Например концерт. Имам приятел в „Мохонк Маунтин Хаус“. Мога да му кажа някоя и друга дума.

Очите ѝ се разшириха. Той отново заговорничеше и самата мисъл за това я разстрои. Впрочем и защитата ѝ беше започнала да се пропуква пред мургавото благородно лице, което се приближаваше. Оживяваше споменът за здравата мъжка прегръдка... Тя отстъпи към завесите.

— Аз, аз... не знам.

— Трябва да се показваш, Елизабет. Сега, след старта ти, трябва да те държим непрекъснато пред публиката. А тази публика е твърде непостоянна. Обича те само докато ѝ пееш и те вижда. Добре ще бъде, ако пак се изявиш скоро.

— Да, но...

Той вдигна здравата си ръка.

— Знам, че съм прав. Ако ти имаш концерт и аз случайно отседна в хотела по същото време, никой не би заподозрял нищо нередно. „Мохонк Хаус“ е огромен като палат. Стаите ни ще бъдат в различни крила.

— Това няма да те спре... — изпусна се тя.

Мъжът се приближи плътно до нея, взрян в смутеното ѝ лице.

— М-м-м. Няма да ме спре. Но отказът ти може.

Дишането ѝ се учести. Не каза нищо. Сега, когато беше с Марко, ѝ стана ясно, че е потискала желанието си да бъде с него. Вече се разтапяше от присъствието му, усещаше дъха му в косата си. Тя вдигна ръка към гърдите му да го спре, но той я притисна. Докосването запали страстен огън по цялото ѝ тяло.

Усещайки това, Марко обви ръка около кръста ѝ и се наведе да я целуне.

— Елизабет! — прошепна той, преди устните им да се слеят. Тя се колеба само миг и след това отвърна на целувката. Но беше още с ума си, защото все пак успя да го отблъсне.

— Не за това дойдох — успя да промълви младата жена.

Марко изглеждаше разочарован, но не настоя.

— Виждам.

Да ѝ обяснява чувствата си явно беше безполезно.

— Просто исках да видя как си.

— Да, да. — Гласът му беше подигравателен, но не сърдит. — И да ми разкажеш за голямата си победа в Бостън.

— Е, не бе чак такава. Но ме посрещнаха много сърдечно.

— Знам.

Тя го погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

Мъжът прекоси стаята.

— Ей, но аз не се държа като джентълмен! — Той ѝ намигна. — Искам да кажа, че не се сещам да ти предложа нещо.

Взе малко звънче от една ниска кръгла масичка и звънна с него.

Когато икономката се появи, ѝ каза:

— Софи, моля те, донеси ни малко кафе и сандвичи.

След като жената изчезна, той попита:

— Или би предпочела нещо по-силно — коняк например?

— Не, не, кафе е добре.

Марко се върна на мястото си, а тя отново седна колебливо на дивана.

— Съжалявам, че не ти казах за Бостън.

Той се облегна назад предпазливо, придържайки ранената си ръка до тялото, придобил изведнъж уморен вид. Тя приглади с нервно движение полата си.

— Трябваше да ти кажа, но се страхувах...

— Страхувала си се? От какво?

Младата жена вдигна рамене.

— Не знам. Че няма да се справя. Че...

Икономката донесе подноса и сандвичите и Елизабет изпита благодарност, че не се наложи да продължи. Взе си чаша кафе и един сандвич. След това се облегна назад.

— Вълнуващо беше да пея пред публика. Беше така... — Потърси точната дума.

— Всепоглъщащо — подсказа Марко.

— Да, да, точно така.

— Но трябва да си непрекъснато пред погледа на публиката, щом новата професия ти харесва толкова.

— Всъщност още не знам дали ми е професия — каза Елизабет скромно.

— Времето ще покаже — отвърна той. — Ще ти трябва менажер, истински. Прескът не си ли предложил услугите?

— Ти познаваш ли го?

— Да, малко. Той наистина е менажер на някои артисти. Изненадан съм, че не е предложил да те прибере под крилото си.

Тя си припомни разговора в Марбъл Хаус.

— Може би е щял да го направи, но когато се видяхме, аз бях с Алекс. Говорихме, след като бях пяла в Марбъл Хаус. — Продължи бързо, за да не събуди подозренията на Марко: — Пърси представляваше Уолтър Бери. Когато той спомена Бостънската опера, Алекс каза, че ще ми трябва менажер и че той щял да свърши тази работа.

— Ето защо Пърси не се е намесил. Такъв си е. Но сега, щом си в този бизнес, ще ти трябва професионалист.

— Да, Алекс просто се показва учтив тогава, но аз му отказах, защото не разбира нищо.

Тя се засмя тихо:

— Сигурно даже и не слуша оперите, на които ходи.

— Може и да си права — подсмихна се и Марко. — Добре, остави тази работа на мен. Лично аз ще говоря с Пърси, ако, разбира се, наистина искаш да се откажеш от Роша.

Елизабет се изчерви, схванала намека.

— Разбира се.

Той отпи кафе и се наведе да остави чашката в сребърния поднос.

— Радвам се, че ти е потръгнало в Бостън, мила.

Нещо прободете сърцето й.

— Трябва да си тръгвам. Марко.

Мъжът се надигна с мъка.

— Благодаря ти, че дойде — каза той, но потисна другите си мисли.

Отидоха заедно до вратата и тя се обърна да се сбогува. Вдигна плахо поглед към него.

— Надявам се, че наистина се чувстваш по-добре.

Марко искаше да я целуне, но се въздържа. Просто започна да разбира, че с Елизабет Слоън човек може да бъде само ако иска тя. Той се усмихна нежно.

— Сега се чувствам по-добре.

* * *

След представленията в Бостън, когато излизаше, Елизабет много внимаваше да не би около вратата да се навъртат репортери. Те наистина няколко дни чакаха да я зърнат, но накрая се отказаха и сензацията постепенно се забрави. Баща ѝ естествено я посрещна студено и дори не повдигна въпрос за срамната случка. Повечето пъти той вечеряше в клуба си, а тя — в стаята си. Но след няколко такива дни животът ѝ стана прекалено скучен и се чудеше какво да прави.

Стоеше с Миранда в ръце в стаята на Гейнсбъро, където не пускаха котката. Но Елизабет я бе донесла от кухнята и сега двете се визираха навън през френските прозорци. Беше се упражнявала няколко часа и не искаше да претоварва повече гласа си. Опита се да почете, но нищо не я интересуваше.

Погледна парка и помисли дали да не се разходи, но ѝ трябваше компания. Тъкмо реши да сложи шапката и да се обади на Консуело, когато Опал почука на вратата.

— Някой си господин Пърси Прескът иска да говори с вас по телефона.

— Да, благодаря. Идвам веднага.

Тя слезе в хола, а оттам в кабинета на господин Слоън, където стоеше телефонът. Радваше се, че баща ѝ го няма. Пусна котката, седна зад бюрото и доближи слушалката до ухото си:

— Ало?

— А, госпожице Слоън. Радвам се, че ви намерих! — чу се безпътният глас на Пърси Прескът.

— Да, имате късмет. Как сте?

— Добре съм — отговори гласът. — Трябва да говоря с вас по работа и се питах дали мога да намина утре. Ще бъда в града.

— Да, вкъщи съм. В колко часа?

Разбраха се да се срещнат в десет сутринта и тя остави слушалката. Е, сега поне очакваше нещо. Миранда скочи на бюрото и се отърка в телефона.

— Точно така, моето момиче. Господин Прескът идва да говори с мен по работа. — Каза го с насмешлив глас, имитирайки английския му акцент. — По много важна работа!

Доброто ѝ настроение се върна, тя отиде да вземе шапката си и да откъдне Консуело на разходка в парка.

Тъкмо когато се качваше по стълбите на елегантната къща на Пето Авеню, ѝ се стори, че завесите на един от прозорците мръднаха и видя лицето на Консуело. Един излъскан иконом я въведе в дневната.

Вместо от Консуело, беше посрещнатата от самата Алва Вандербилт. Алва не си губеше времето с формалности. Със студен глас тя осведоми Елизабет, че Консуело не желае да я вижда. Всъщност госпожица Слоън вече не е очаквана в този дом.

— Съжалявам — каза Алва ледено, — но до сватбата си с херцог Марлборо Консуело трябва внимателно да подбира компанията си.

Лицето на Елизабет пламна. Явно всички от семейство Вандербилт бяха прочели за дуела и бяха скандализирани. Нещо повече — като певица тя не влизаше в представите им за човек от висшето общество. Но тази вещица не може да я оскърби! Елизабет високо вдигна глава, мина край Алва, нарочно обърна гръб, и се насочи към позлатените врати.

Преди да излезе, се обърна и каза с невинен глас:

— Толкова съжалявам за Консуело! Моля ви, предайте ѝ моето съчувствие!

След това, преди ужасената Алва да си поеме дъх, Елизабет излезе.

* * *

Пърси Прескът поздрави сърдечно Елизабет, а тя стисна ентусиазирано и двете му ръце. Той изглеждаше ведър, както обикновено, посребрената му коса бе сресана назад. Тя поръча чай и след като се настаниха, Пърси пристъпи към въпроса.

— Господин Джовинко ми описа вашата ситуация. Той ме увери, че имате сериозни намерения в музикалната кариера и затова ви трябва опитен менажер.

Елизабет кимна:

— Вярно е.

Той се усмихна с разбиране.

— Простете, но господин Джовинко ми описа също така и бизнесотношенията ви с господин Роша.

— Това беше временно.

После реши да се пошегува. Ако Пърси Прескът е менажер на артисти, значи ще я разбере.

— Но вие вероятно сте прочели всички тези истории във вестниците?

Пърси схвана намека ѝ.

— Ами да. Но естествено сметнах, че това не е моя работа и не се намесих. Освен това знам, че вестниците рядко отразяват истината. Изненадах се, когато господин Джовинко ми се обади. За мен ще бъде чест, ако станете моя клиентка. Видях възможностите ви онази вечер, когато пяхте в Марбъл Хаус.

Елизабет не можа да сдържи усмивката си, тъй като току-що беше изхвърлена от дома на Алва Вандербилт в Ню Йорк.

— Бедната Алва! Нямала е представа, че тази вечер е помогнала за създаването на една оперна певица. Щеше да бъде шокирана.

Пърси поглади мустаците си.

— Вижда се, че тя е малко сноб. Смея да мисля, че сигурно нямаше да ме покани онази вечер, ако знаеше как си изкарвам прехраната. Но се случи така, че почивах в Нюпорт и на партито ме доведе един приятел на Вандербилтови, издател.

— Предполагам, че да си литературна фигура е по-малко скандално, отколкото да пееш на сцената.

И двамата се разсмяха, а Елизабет с облекчение разбра, че все още има чувство за хумор.

— Вярно е, че историята за Алекс, Марко и мен бе силно преувеличена от вестниците — каза му тя.

— Не се безпокойте за това — каза Пърси Прескът. — Други артисти също са изпадали в подобни ситуации. Без съмнение вие сте

изнервили репортерите, като сте им отказали да разговаряте с тях, но сте запазили достойнството си.

— Наистина ли мислите така?

— Да. Забулихте се с тайнственост и възбудихте любопитството на хората, като не потвърдихте нито една дума, казана от вестникарите.

— Не съм го направила, за да вдигам шум около себе си.

— Разбира се, че не. Целият този инцидент не е ваша грешка.

Тя вече се чувстваше като глина в опитните му ръце. Ако можеше така да я напътства в кариерата ѝ, значи е намерила нужния човек.

— Ако искате да ми бъдете менажер — каза Елизабет, — какви са по-нататъшните ви планове?

— Радвам се, че ме попитахте. Ще обсъдя първо всичко с вашия преподавател. Ако той каже, че сте готова, ще ви уредя доста концерти, за да ви види публиката. Трябва да идете в Европа. Там операта има повече възможности, а аз ще се погрижа да ви чуят колкото е възможно повече импресарии.

Европа! По ирония на съдбата трябваше да отиде там, където всички смятаха, че е учила музика.

— Разбирам.

— Искате ли да отидете в чужбина?

Тя вдигна рамене.

— Трябва да ви кажа, че баща ми не одобрява моята кариера. Не вярвам да подкрепи финансово плановете ми. Той е като Алва Вандербилт. И вече предостатъчно го обезпокоих.

Не искаше да мисли, че разрывът между нея и баща ѝ само се е задълбочил. Но ако решаваше Прескът да ѝ бъде менажер, той трябваше да знае всичко... Почти всичко...

— Ясно. Значи трябва да го уредим така, че турнето ви поне частично да се самофинансира. Ще видя какво мога да направя.

— Имам малко пари, останали от майка ми. Мога да си позволя пътните дотам и джобни, докато... уредите работите.

— Чудесно. Веднага ще проуча какви са възможностите. Междувременно ще започнем на местна почва. Говорих с менажера на „Мохонк Хаус“, прекрасен и прочут хотел извън града, разположен на красиво езеро. Той би бил щастлив да ви организира концерт. Нужен ви е репертоар за около два часа поне, с едно прекъсване, разбира се.

Марко! Вече е уредил нещата. Едва ли можеше да откаже сега, тъкмо когато Прескът се кандидатираше за неин менажер.

— Да, но...

— Чудесна възможност, и то толкова скоро след бостънския ви успех. Решил съм да им се обадя веднага след разговора с вас.

Тя преглътна.

— Не мога да не приема.

Мислеше за Марко.

Пърси я погледна въпросително, явно неразбиращ нейната сдържаност. Елизабет не желаше да изглежда неестествена.

— Разбира се, съгласна съм. Би било чудесно!

Той се надигна.

— Добре. Ще ви изпратя договора.

Взе ръката ѝ в своята.

— Сигурен съм, че заедно ще постигнем успех. А мисля, че ще мога да се намеся и в това недоразумение с баща ви.

Тя сбърчи вежди със съмнение.

— Не знам. Но ако мислите, че можете да се оправите с него, нямам възражения.

Кой знае? Пърси Прескът действаше като джентълмен. Може би тъкмо той би бил човекът, който щеше да убеди баща ѝ. Тя се почувства обнадеждена за първи път от онази сутрин в Бостън, след като видя историята във вестника. И здраво разтърси ръката на Пърси. Наемането на такъв менажер беше правилно решение...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пейзажът от вътрешността на щата Ню Йорк беше изумителен. Впечатлението при приближаването на „Мохонк Маунтин Хаус“ откъм града се равняваше на магия. Все едно че влизаха в замък, застанал като страж над бистрите води на езерото, скрито на билото на планината Шонганк.

— Бихте ли хвърлили поглед насам, госпожице — каза Гуендолин, чийто живот претърпя значителна промяна, откакто Елизабет започна да пее. Защото една актриса винаги има нужда от камериерка, която да помага на господарката си да се явява на сцената в най-добрия си вид.

Наистина този курорт беше най-големият, който Елизабет бе виждала. Не знаеше дали Марко е удържал на думата си и е дошъл да се лекува тук. Ако бе го направил, то без затруднение е ангажирал стая в някое толкова отдалечено крило, че сигурно ще му се налага да ходи пеш поне половин час, докато дойде при нея.

Над стръмните покриви на хотела, който обграждаше езерото, се извисяваха кули. В единия им край се издигаха високи скали, а по-нататък — още по-високи. Поглеждайки надолу към земята, тя зърна градини и една оранжерия с беседка. А няколко пътечки сякаш канеха посетителите да разгледат околностите. Почувства се леко и изпита задоволство, че е тук.

Двуколката зави край хотела, спирайки в сенчеста алея. Пърси Прескът, който беше пристигнал вчера, за да уреди някои въпроси, пристъпи изпод широкия вход да я поздрави. Беше спортно облечен — с бели панталони, сива жилетка, яке и бомбе.

— Добре дошла, скъпа — каза той, подавайки й ръка да слезе. — Надявам се, че си пътувала добре.

— Да, да.

Тя оправи голямото боне, което беше почнало да се криви от едната страна на главата ѝ. Служители, облечени в униформата на хотела, започнаха да разтоварват багажа.

Сърцето ѝ се успокояваше в тази прекрасна среда. Въздухът беше чист. В дървесата пееха птици. Посетителите се разхождаха безгрижно из околността. Веднага забеляза, че крачката им е много полека, отколкото в града.

— Какво прелестно място! — каза на Пърси, който я поведе по стълбите към преддверието.

— Наистина. И менажерите се радват, че си се съгласила да дадеш концерт.

— Дано да ме харесат.

Той я потупа по ръката, докато се приближаваха към рецепцията.

— Не може да не те харесат!

Администраторът ѝ подаде ключа от нейната стая и те пресякоха семплото, но елегантно преддверие. Тежки дървени колони подпирала тавана, а из фойето бяха пръснати на групички люлеещи се столове. През завесите проникваше слънчева светлина. В единия ъгъл двама възрастни джентълмени бяха седнали над партия дама.

Пърси ѝ показва просторния салон, където щеше да се състои концертът. След като Елизабет го огледа, той я заведе в стаята ѝ на втория етаж.

Гуендолин вървеше отзад, оглеждайки с възхищение просторния хотел, чиито дълги коридори бяха покрити с раирани в зелено и златно тапети и дъбова ламперия на фигурки. Отвориха вратата на стаята и още като влезе, Елизабет видя кошницата цветя, сложена на мраморния плот на бюрото.

— О, но това е прекрасно!

Мислейки, че цветята са от Пърси, тя отиде до тях и отвори картичката, пъхната в букета.

„Добре дошла в «Мохонк Хаус». Марко“ — пишеше на нея.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Значи е тук. Тя скри изражението си, като се наведе да помирише цветята.

— От Марко Джовинко са — каза, като се изправи.

Пърси вдигна вежди.

— Много мило. Е, трябва да се настаниш. Пианистът, който ще ти акомпанира, ще бъде тук в три. Концертът е в осем. Би могла да си поръчаш лека закуска в стаята.

Той знаеше, че повечето артисти отбягват шумните вечери, докато представлението не мине.

— Да — усмихна се тя тайнствено. — Докато дойде времето за репетиция, ще се поразходя из градината.

Той кимна и я остави сама. Гуендолин беше дръпнала завесите и докато показваше на носача къде да остави куфара, Елизабет се загледа през прозореца. Градините бяха точно отдолу и мамеха приятно. Каза на Гуендолин къде отива и даде инструкции какво да приготви за вечерта. Апартаментът ѝ имаше баня и Елизабет реши, че времето е достатъчно да се разходи, да се изкъпе, да се подготви, а и да си почине.

Тя слезе долу и после по други стълби излезе на вратата, водеща в градината. Тук спря, за да вдъхне от чистия пролетен въздух, така свеж и укрепващ. После тръгна по пътеките, виещи се между лехи минзухари, лалета, хиацинти и нарциси. Малка простичка беседка се виждаше по-нататък и тя реши да отиде там. Тъкмо я заобикаляше, за да влезе, когато чу стъпки зад себе си, обърна се и видя Марко.

Изглеждаше по-добре, откакто го бе видяла за последен път, и първият ѝ импулс беше да тръгне към него. Но остана на място и вместо това, му се усмихна.

Той също ѝ се усмихна и с величествен жест посочи наоколо.

— Дали обстановката е подходяща за мадам?

Издигащите се в далечината хълмове и назъбените скали наоколо бяха внушителни. Носеха усещането за простор, което тя бе позабравила, погълната от собствения си свят и от монотонността на градския живот през последните няколко месеца.

— Доста подходяща — каза тя. — Кой спектакъл имаш предвид? Той се качи по стъпалата на беседката и се приближи.

— „Еликсирът на любовта“ — каза Марко, като хвана ръката ѝ.

Елизабет се вгледа в лицето му и после обърна поглед към невероятната гледка. Защо не можеше да принадлежи изцяло на този мъж, който я желаше, питаше се тя. Защо непрекъснато се възпира? Познаваше страстта му, започваше да разбира, че той я обича и все пак не беше готова да му се отдаде. Имаше все още много пречки за преодоляване.

Той я пусна и делово попита:

— Значи си се настанила. Видя ли залата за концерта?

— Да, и трябва да бъда на репетиция в три часа, когато ще дойде пианистът, който господин Прескът е наел.

— Значи всичко е наред.

— Така мисля. Това е прекрасно място за концерт. Надявам се, че и гостите мислят така.

— Вярвам, че ще бъдат в подходящо настроение. Довел съм със себе си майка ми и сестра ми.

Тя се извърна към него.

— Така ли? Къде са?

— Сигурно са до езерото. Тази сутрин ги повозих на лодка. Лусинда изглежда добре. Струва ми се, ме тя се калява сред природата.

— Това е хубаво. Бих искала да ги видя.

— Ще ги видиш.

Елизабет прекоси дървения под на беседката. Наистина обстановката тук беше животворна. Почти забрави бащините си горчиви думи и всички несгоди на миналото. Марко мълчаливо вървеше до нея, двамата излязоха от беседката и тръгнаха между цветята. Не след дълго срещнаха Роза, Лусинда и медицинската сестра и Елизабет ги поздрави, зарадвана.

— Чудесно е, че ви виждам, скъпа — каза Роза, целувайки я по двете бузи. — Очаквам с нетърпение концерта ви тази вечер.

— Благодаря. Надявам се да възнаградя очакванията ви.

— Сигурна съм в това. Вярвам, че всичко, което Марко разправя, е истина.

Младата жена поздрави Лусинда, която пое ръката ѝ и кимна меланхолично. Момичето не беше словоохотливо, но никой не би могъл да допусне, че това е болест. Може би Марко беше прав, че спокойната обстановка се отразява добре на болното ѝ съзнание.

Елизабет се разходи и побъбри с двете жени, след което, спомняйки си за репетицията, се извини и си тръгна. Денят напредваше твърде бързо.

В залата тя срещна Пърси и пианиста и следващите два часа минаха неусетно. После отиде в стаята си, където Гуендолин препускаше насам-натам, приготвяйки всичко необходимо за концерта.

С облекчение откри, че изобщо не е нервна, а по-скоро развълнувана и готова да се представи колкото може по-добре. Публиката, насядала в специално подбрани столове в залата, я поздрави сърдечно и за нея беше удоволствие да пее. Тя се отдаде с цялото си сърце на изпълнението, което премина с пълен успех.

Накрая управителят на хотела лично дойде да ѝ поднесе букет рози и после вдигна ръка, за да помоли присъстващите да прекратят аплодисментите.

— Сред вас има още един специален гост — каза той. — Ако можем да го убедим и ако госпожица Слоън е съгласна, те биха могли да ни изпеят нещо двамата.

Елизабет беше изненадана, но докато публиката шумеше очаквателно, кимна в знак на съгласие.

Управителят продължи:

— Мога ли да помоля господин Марко Джовинко да излезе?

При тези думи хората се размърдаха изненадано и заръкопляскаха.

Марко се изправи от мястото, където бе седнал заедно с майка си и сестра си, и отвърна любезно на аплодисментите. Той си проправи път към пианото и се поклони на Елизабет.

— „Нещата рядко изглеждат такива, каквито са“ — прошепна ѝ той.

Тя кимна и пианистът разлисти партитурите. Не бяха репетирали този дует, откакто го пяха на соарето ѝ, но тя го знаеше добре.

Докато пианистът започваше въведението, Марко зае подходяща поза и погледна Елизабет. Музиката на Гилбърт и Съливън беше приятна за пеене, а и изразителната им игра оживи всички... Публиката не ги пусна, докато не изпяха още два дуета. Свършиха с любовния дует от „Лучия ди Ламермур“, който също бяха пели на соарето.

Вечерта приближаваше своя край. Роза и Лусинда изчакаха гостите да си тръгнат и се приближиха към пианото да поздравят Елизабет.

— Вие наистина сте всичко това, което Марко ми описа — каза възрастната жена.

Елизабет се изчерви.

— Надявам се, че ви хареса.

Госпожа Роза Джовинко я погледна преценяващо.

— Разбира се.

— Мисля, че събитието трябва да се отпразнува — каза Марко. — Ако вие, уважаеми дами, ме придружите до салона, сигурен съм, че в това заведение ще се намери нещо за ядене и пиене.

Сега вече госпожица Слоън се отпусна и се почувства приятно със семейството на Марко. Докато Лусинда мълчеше и с интерес разглеждаше обстановката, тя не беше неуправляема. Елизабет отново се възхити от това, че те не криеха Лусинда зад затворени врати, както много хора правеха с душевноболните си близки. Точно обратното, слагайки нейното благоденствие на първо място, те я водеха там, където беше най-добре за нея.

Сърцето на младата жена се изпълваше с радост, че е с такива добросърдечни хора. Улови се, че гледа Марко със старата си привързаност, винаги вълнуваща се от чувствеността, която той събуждаше у нея. И вече стигнала празничното настроение, започна да се пита дали не е сбъркала, като се е съпротивлявала толкова дълго. Беше му дала ясно да разбере, че няма да се омъжи за него. Но ако я помолеше отново, може би щеше да промени отговора си...

Марко я изпрати до стаята, целувайки я благоразумно по бузата. Прииска ѝ се да го притисне към себе си, но той бе оставил семейството си да го чака на площадката. Не беше време сега за страст.

— Ще се видим утре сутринта — каза той, дарявайки я с дълъг и влюбен поглед.

— Да — прошепна младата жена без дъх. — Лека нощ.

Тази нощ тя сънува рози, звезди, лунни лъчи и се събуди освежена.

Тъкмо привършваше тоалета си, когато на вратата се почука. Секунда по-късно в стаята влезе Гуендолин и оповести, че Алекс Роша е тук.

— Алекс?

Тя стана и със светнало от доброто ѝ настроение лице отиде в дневната.

— Алекс, каква изненада!

Но намръщената му физиономия я сепна.

— Сигурен съм, че си изненадана.

— Значи си напълно оздравял, така ли? — попита момичето с непресторена загриженост.

— Достатъчно съм здрав, за да направя едно последно усилие да ви спася от разруха, госпожо Кендал.

Той направи ефектна пауза.

Елизабет пое дълбоко дъх и очите ѝ се разшириха. Тя се вторачи в него и остана дълго така. Да чуе името на бившия си мъж за нея беше удар, който не очакваше. Коленете ѝ омекнаха и събирайки всичките си сили, седна в най-близкия стол. След това повика Гуендолин и ѝ каза, че до обяд е свободна. Веднага след като камериерката сложи бонето си и излезе, Елизабет проговори:

— Седни, Алекс, и кажи какво имаш да ми казваш.

Той седна вдървено.

— Само това, че знам за бившия ти брак.

За секунда всички идилични чувства, които Елизабет беше изпитала напоследък, бяха разбити. Точно когато се бе уверила, че вече спокойно може да остави миналото зад гърба си, думите на Алекс извадиха обратно всичко на бял свят.

Излишно бе да се преструва.

— Откъде научи?

— Госпожа Ранкевич.

— Разбирам. А как?

— Имаш късмет, че аз се срещнах с нея. Един репортер решил да поразрови. За щастие той дойде с новината най-напред при мен да ме моли за изявление. Наложих се доста да го убеждавам да не пише нищо за това, което е открил.

Тя усети как се сковава. Преглътна и каза:

— Разбирам. В такъв случай ти дължа благодарност.

— Значи е вярно?

Разочарованият му поглед издаваше, че дори и след представените доказателства той се е надявал все пак на някакво обяснение. Съкрушеният ѝ вид му подсказа, че репортерът е бил прав.

— И какво, ако е вярно?

Алекс се изправи.

— Чувствам се обиден и смазан, че ме излъга — рече той. — Но пак бих се оженил за теб, Елизабет. Ако се откажеш от сцената, ще запазя тайната за първия ти брак и за това, че си работила в операта.

Тези думи я разгневиха.

— О, иначе казано, ти ми предлагаш обикновено изнудване! А от какво си мислиш, че съм направена? — поклати горчиво глава тя. — Не, съжалявам, но не мога да се върна към това, което ти наричаш „нормален“ живот. Музиката е в душата ми и аз трябва да я споделям

със света. Стаята не е достатъчно голяма, за да може да побере духа ми. Ако цената за това е изтърпяването на ужасен скандал, изгубването на бащината любов и на уважението на така наречените приятели, аз съм готова да я заплатя!

— А домът и семейството не значат ли нищо за теб? Не искаш ли?... — попита той за последен път.

— И дом искам, и семейство искам! Но знам, че не мога да ги имам!

Елизабет стана и отиде до прозореца. Снощи в един момент бе помислила, че това е възможно. Но Алекс напомни за грубата действителност и мечтите ѝ рухнаха.

Той се размърда и стана от дивана. Когато проговори, сякаш беше по-стар.

— Помня, беше време, когато и аз желяех да имам всичко. Искях да прекарвам безгрижни нощи на чашка или покер с приятели, а през деня да трупам още пари, които с гордост да нося на жена си и семейството в някоя огромна къща на Пето Авеню.

Тя се усмихна иронично, през сълзи.

— Искал си да ме сложиш в хубава къща на Пето Авеню като птичка в позлатена клетка... Ела, Алекс, нека излезем вън. Въздухът тук е тежък. Искам да изляза на слънце.

Той я придружи мълчаливо и те отидоха в градината.

— И така! Какво ще правиш с информацията си за греховното ми минало? — попита тя, страхувайки се да чуе отговора, след като не прие условията му.

Алекс Роша поклати глава.

— Нищо. Ще продължа да живея без илюзии, но нямам намерение да цапам името ти. Не се безпокой.

Елизабет се почувства малко по-добре.

— Няма ли да плъзнат клюки? Може би нашите приятели ще узнаят?

Той отново поклати глава.

— Ще мълча като риба.

Тя го погледна изпитателно. Не си правеше илюзии, че Алекс може наистина да се промени. Но в момента беше в безопасност. Ако някоя нощ пиенето му дойдеше повечко, сигурно щеше да се изтърве. Какво пък — и така можеше да се живее.

Странно, сега не ѝ се стори толкова страшна мисълта, че може миналото ѝ да бъде извадено на показ. Изцяло се бе посветила на музикалната кариера. Каквито и клюки да я следваха, трябваше да намери начин да се извиси над тях. Изпълнена със слънце и с гледката на спокойната и цъфтяща градина, тя почувства, че смелостта ѝ се възвръща. Какъвто и шум да последва, щеше да го преживее. Трябваше!

* * *

От прозореца си Марко видя Елизабет и Алекс да се разхождат в парка и смотолеви няколко италиански ругатни. Майка му го чу от дневната и се обади:

— Какво има, сине?

Той се опита да сдържи яда си. Вече бе прострелял този мъж един път. Закрачи из стаята, като междувременно каза на майка си кой е в градината с Елизабет. Когато спря да си поеме дъх. Роза го прекъсна:

— Марко, не мисля, че трябва да се безпокоиш.

— Какво искаш да кажеш? Аз не се безпокоя!

Майката знаеше как да разговаря със сина си така, че да не докачи гордостта му. Тя стана, погледна през прозореца и видя как Елизабет се сбогува със съперника на Марко. Дори оттук се виждаше, че в това тя не влага никаква страст. Роза беше впечатлена от Елизабет и двата пъти, когато се видяха. Имаше странното чувство, че Марко нещо не разбира.

— Струва си да я чакаш, нали?

— Никого не чакам! — каза той упорито.

Роза се усмихна мъдро.

— Дай тогава да не мислим за това — каза тя. — Ще заведеш ли Лусинда да я повозиш на лодка?

— Разбира се. Чакам ви след половин час на пристана.

Той наметна яке върху ризата си и слезе долу, търсейки отдушник на насъбралите си емоции. Нямаше намерение да разговаря с Елизабет, но случаят ги срещна.

— Добро утро — поздрави тя бодро.

— Добро ли? — изръмжа той. — Не съм забелязал.

Виждайки, че е в лошо настроение, момичето се усмихна.

— За такъв чудесен ден човек може само да мечтае!

— Струва ви се такъв вероятно защото бяхте преди малко с оня негодник от нюйоркския каймак.

Почти веднага бе забравил, че е решил да не показва ревността си, отчитайки, че тя е под достойнството му.

При тези думи Елизабет се разсмя със звънлив и мелодичен като песен смях. Марко обаче не намираше нищо смешно и навъсен зачака обяснение.

— Защо се смееш, ако мога да попитам?

Тя го хвана за ръка и заслиза по стълбите заедно с него.

— Току-що избягнах златната клетка!

* * *

Елизабет се върна в Ню Йорк същия ден, а Марко и семейството му останаха да се радват на приятната обстановка още два дни. Тя се чувстваше толкова освежена, че когато пристигна в града, с удоволствие се включи в бодрия ритъм на навалицата пред Гранд Централ Стейшън.

Баща ѝ беше излязъл, когато двете с Гуендолин се прибраха къщи. Елизабет остави камериерката да разопакова багажа и излезе. Потънала в мислите си, тя тръгна да се разходи, без да има предвид някаква посока. Няколко пресечки по-надолу по Пето Авеню реши да отиде до операта и спря минаващия файтон.

Стигнаха до сградата и тя влезе през служебния вход. Пазачът я поздрави на завален английски, спомняйки си я от времето, когато работеше тук.

— Театър тъмно сега, госпожице. Не много хора тук днеска. Господин Аби и господин Грей, те вече отива къщи.

— Благодаря, Хенри. Само ще поогледам наоколо.

Нищо, че нямаше при кого да отиде — тя бе дошла да види самата опера. Мина през мястото зад сцената, припомняйки си с усмивка познатия реквизит и декорите. Самотна електрическа крушка светеше отгоре, оставяйки залата в тъмнина. Тя излезе на сцената, като

опипваше дъските с крак. Спря се в средата и се обърна към въображаемата публика. Запита се дали някой ден ще ѝ се удаде случай да пее тук. Преди една година това би изглеждало чиста фантастика, но сега — с малко късмет и много постоянство — все пак имаше някакъв незначителен шанс.

Представяйки си, че се обръща към обожаващата я публика, се поклони дълбоко, а в съзнанието ѝ отекваха бурни аплодисменти. Когато се изправи, си представи, че от едната ѝ страна, хванал я за ръка, както се държи партньорка, стои Марко. Почувства екстаз от споделената любов, с която публиката ги даряваше... След това отвори очи и се върна към действителността. В главата ѝ се промъкна същото съмнение, което я безпокоеше и по-рано. Тя обичаше театъра, но това беше ли достатъчно?

Тръгна си бавно обратно през сцената, като се обърна да погледне още веднъж към потъналата в тъмнина зала, към ложите, които утре вечер, на благотворителния концерт, щяха да блестят от сатен и бижута. Връщайки се с усилие още веднъж към реалността, тя излезе, след като каза на Хенри довиждане.

Пое нагоре към Бродуей, мислейки си за професор Шлут. Когато стигна Петдесет и шеста улица, реши да провери дали си е вкъщи. Беше си у дома и му бе приятно да я види.

— Тъкмо се канех да пийна малко чай. Ще ми правите ли компания? — попита я той, въвеждайки я в дневната.

— С удоволствие! Връщам се от дълга разходка.

— Освен това трябва да ми разкажете всичко за „Мохонк Хаус“.

— Концертът мина добре — усмихна се тя. — Публиката три пъти ни вика след дуетите, които изпяхме с Марко.

— О, чудесно!

Той позвъни да донесат чая, после двамата с Губернатор Уърти седнаха да изслушат подробностите. След като изпи няколко чаши и хапна малко от сандвичите, Елизабет отправи поглед към наставника си.

— Професоре, има нещо, което съм любопитна да узная.

— Да?

— Не можах да разбера как са платени уроците ми.

Той кимна, поставяйки замислено чашата в чинийката. Осени го една идея.

— Заклел съм се никога да не разкривам това — каза господин Шлут. — Обаче ако някой реши да надникне без позволение в архива ми и сам разбере... — Вдигна ръце безпомощно. — Какво бих могъл да сторя?

Започна да й става ясно какво иска да каже.

— И къде трябва да търся, ако се осмеля да надничам в личните ви неща?

Професорът бегло посочи към писалището.

— Това писалище е заключено. Но, уви, много съм разсеян — забравил съм къде е ключът. Сега да видим... къде ли съм го оставил?

Той се надигна и започна да тършува из стаята, бъркайки из разни скришни места, и най-накрая ръката му бутна малка синя вазичка. Тя се наклони и той я хвана, но преди това от нея изпаднаха цяла шепа ключове. Елизабет отвори широко очи.

— Колко съм непохватен! Но, боже господи, как бързо тече времето! Трябва да изведа Губернатор Уърти на разходка, в противен случай той ще се безпокои много. Ще ме извините, ако ви оставя половин час сама, нали?

— Да, разбира се — каза Елизабет, хвърляйки любопитен поглед към вазата.

— Чувствайте се като у дома си. Аз няма да се бавя. Изпийте си чая, мила, изпийте си чая!

Професорът отиде в другата стая да потърси каишката на своето куче Губернатор Уърти.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вратата се затвори и Елизабет остана сама. Любопитна и развълнувана, тя започна да прехвърля ключовете от вазата и опита няколко, преди да намери този, който ѝ трябваше.

Изправена срещу преградки и чекмеджета, не знаеше къде да погледне по-напред. Не ѝ се искаше да прехвърля всички книжа на професора. Разбира се, той ѝ имаше доверие, щом я допускаше до писалището си. Тя извади няколко плика, забеляза, че са лични писма и други документи, и ги върна обратно. Погледът ѝ попадна на картонена папка, завързана с шнур и поставена в една от вертикалните преградки. Извади я. Шнурът сякаш изгори пръстите ѝ, докато го развързваше — някак си разбра, че именно това търсеше. Когато я отвори, намери няколко листа хартия, подпечатани и подписани от нотариус. Очите ѝ се разшириха, когато прочете заглавието на един от листовите. Това беше завещание от бившия ѝ мъж.

Сърцето ѝ заби силно, Елизабет се отпусна на въртящия се стол и зачете завещанието. От него, с официалния език на всички документи, сякаш прозвуча гласът на бившия ѝ съпруг, толкова далечен сега, че ѝ се стори като игра на въображението. Прехвърляйки бегло редовете, тя стигна до абзаца, където се споменаваше името ѝ. Наложил се да го прочете два пъти, за да проумее смисъла му. След това ахна и изпусна документа.

Той беше уредил част от парите, чрез попечителски фонд, да отиват за музикалното ѝ образование. Тя се вторачи в завещанието с невярващи очи. Вдигна го от пода и го прочете още веднъж. Нямаше съмнение! Датата отдолу сочеше само няколко дни след брака им.

Почувства се замаяна и подпря лакти на писалището. Сигурно е съставил този документ, когато е разполагал с повече свободно време в затвора.

После погледът ѝ попадна на друг документ. Това бе лично писмо, подписано от съпруга ѝ. Беше адресирано:

„До когото това засяга“. Погледът ѝ пробяга по редовете. В писмото той пишеше, че парите, които оставя на жена си, идват от попечителски фонд, оставен от чичо му за него. Бяха честно спечелени пари, а не от неговите незаконни машинации. Чувствал, че смъртта му приближава и не искал да остави жена си без пукната пара. Но тя не бивало никога да узнае. Ако не успеел да се спаси, той искал тя да го забрави и да започне живота си отново. Няма намерение да линее в затвора. Щял да намери начин да свърши със земния си живот. Ако съдбата приемела неговото разкаяние, може би щяло да му се удаде да срещне жена си в другия живот.

Сълзи покапаха по писмото, докато го препрочиташе. Сигурно е скочил от кораба, превозваш затворниците, с радост посрещайки бурята, която го е потопила. Елизабет си представи сцената, изпълнена с тъга и съжаление. Накрая се досети, че документите са стигнали дотук чрез адвоката ѝ, Линдси Уайтхърст. Спомни си, че му каза за уроците по музика. След като е разполагал с тези пари, той сигурно е уредил нещата. А тя си мислеше, че за уроците плаща Марко.

Не знаеше колко време престоя така. С мъка се изтръгна от това състояние, напъха документите обратно в папката и я върна в писалището. След като заключи и постави ключа на мястото му, събра нещата си. Студиото си беше същото, каквото го бе оставил професорът, но той щеше да разбере, че тя е намерила това, което е търсила.

Излезе от Карнеги Хол и тръгна по Седмо Авеню като замаяна, едва виждайки пешеходците и превозните средства. След известно време излезе от това състояние и видя, че върви към центъра, вместо в обратна посока. Спря един файтон, който я отведе вкъщи.

* * *

Следващата седмица Елизабет живееше с ново чувство на отдаване на музиката, с ново отношение към живота. Често мислеше за Марко и беше разочарована от това, че той не се обажда. Започна да се пита дали не го е обидила с нещо. После реши, че в края на краищата е приел съпротивата ѝ буквално и се е отказал да я ухажва повече. Едва

ли можеше да го обвинява. Та нали точно това искаше тя! Само че сега не беше толкова сигурна дали го иска.

Каквото и да беше, оставаше ѝ съвсем малко време да мисли за тези проблеми, тъй като Пърси Прескът се обади, че е организиран европейско турне. Трябваше да тръгват почти веднага. След като пристигнеха, той щял да ѝ уреди прослушвания в различни опери. Сигурен бил, че от това ще излезе нещо.

Преди да отпътува, трябваше да се представи с още един концерт в Рециталната зала на Карнеги Хол. Мислеше, че така е добре за нея — Ню Йорк щеше да запомни името ѝ. Концертът включваше повечето от изпълненията ѝ през последните няколко месеца.

Вечерта на последното представление дойде бързо. Елизабет, облечена в син тюл и газ, беше готова. Когато пристигна в концертната зала, тя намери дузина рози от Марко и това повдигна духа ѝ. Но бележката беше официална:

„С най-добри пожелания за успешно представяне. Марко“ Най-обикновени думи от колега — нищо повече.

Тя преглътна и се концентрира върху работата, която ѝ предстоеше. Докато се покланяше на публиката в малката зала, видя, че на първия ред се седнали Мадлен, Алекс и Консуело. Елизабет им се усмихна. Както винаги, тя сияеше и музиката сякаш се лееше от душата ѝ.

След концерта Мадлен и другите дойдоха зад кулисите да я поздравят.

Тъкмо приемаше поздравленията и целувките им, когато съзря Марко, застанал в сянката встрани. Тя пое дъх. Веселата глъчка постепенно затихна и всички се обърнаха. Мадлен отиде при него и протегна ръка.

— Господин Джовинко, колко се радвам, че ви виждам! Бяхте ли на концерта?

Той се поклони официално, а очите му огледаха малката групичка, събрана до завесите.

— Успях да хвана само края. Прекрасно, както винаги!

— Да — каза Мадлен, поглеждайки към другите. — Сигурна съм, че помните приятелите на Елизабет.

Алекс и Марко си кимнаха хладно, докато трите жени се мъчеха някак си да поощрят вежливостта на бившите дуелисти. Но Марко

беше този, който заглади положението.

— Не исках да ви прекъсвам — каза им той. — Просто дойдох да пожелая на госпожица Слоън приятно и успешно пътуване.

— О! — намеси се Мадлен. — Губим я. Но ако стане известна в Европа, сигурно ще се върне бързо. Не е ли вълнуващо това?

— Доста — съгласи се певецът.

Елизабет се обърна към приятелите си:

— Моля да ме извините за момент. Няма да се бавя.

— Наистина не се бави — каза Алекс, без да гледа към Марко. — Страшно ми се ядат стриди в „Уолдорф“. Чакаме те.

Те се отдалечиха и се запrikaзваха с други познати, смесвайки се с оформилите се след концерта групички, а Елизабет се обърна към Марко. Той ѝ се усмихна меланхолично.

— И така, кариерата ти започва — прошепна, хващайки ръката ѝ.

Сърцето ѝ се преобърна при докосването му. Толкова се радваше да го види, че просто не знаеше какво да прави. Почти ѝ се искаше да я помоли да не тръгва утре. Но той не го направи.

— Ще се справиш чудесно — каза Марко с официален тон. — А после ще се върнеш в Ню Йорк и ще го превземеш с щурм.

Тя въздъхна:

— Дотогава доста време ще мине. От всички ти най-добре знаеш, че това не става за едно денонощие.

— Не — съгласи се той и погледна встрани. — Не става. Но ти имаш добър старт.

Елизабет посърна. Само това ли искаше да ѝ каже? Да ѝ поднесе благопожеланията си? Внезапно си пожела да може да върне времето назад, но знаеше, че за това е твърде късно. Остана да го гледа с копнеж и безмълвна.

— Не мога да карам приятелите ти да чакат безкрайно, нали?

— Но защо не дойдеш с нас? Отиваме в „Уолдорф“. Ще бъдат очаровани, ако дойдеш.

А аз ще се чувствам по-малко нещастна, добави тя мислено.

Но Марко поклати глава:

— Не. Това е твоята нощ.

Тя отново преглътна. Не искаше така да се получи, но беше безсилна да го задържи. Преди да успее да намери думи, той вече целуваше ръката ѝ.

— Успех, гълъбице моя! Светът те очаква!

След това пусна ръката ѝ и се поклони ниско. Когато се изправи, тя пое дъх и понечи да го спре, но той се отдалечи твърде бързо.

— Идваш ли, Елизабет? — извика Мадлен. — Колата чака.

Тя се обърна.

— Да, да, идвам.

* * *

Марко напусна концертната зала и се качи в каретата си. Франко затвори вратата и потеглиха. Сви се в ъгъла и затвори очи. На малката сцена на камерната зала тази вечер той видя талант-чудо. Видя също, че публиката я обожава. Нямаше право да я лишава от това.

Помъчи се да спре болката в сърцето, но не успя. Беше се опитал да я обсеби, но тя отказа. Сега разбираше причината. Тя имаше талант и не искаше да го погуби. Беше го видял в очите ѝ тази вечер. Би могъл да я отведе. Даже за момент се бе поколебал. Но знаеше какво трябва да направи. Елизабет Слоън принадлежеше на света на музиката, а не на него. Стисна очи при болката, пронизала сърцето му, докато колата пътуваше към дома му.

* * *

За следващата вечер Гуендолин беше опаковала всичко и Елизабет бе готова да тръгне. Тя отиде да каже на баща си довиждане и го намери в кабинета — чакаше. Той отвърна поглед от прозореца. В бавно падащия мрак на юнската вечер във все още се очертаваха силуетите на дърветата и храстите.

— Здравей, татко.

Беше облечена в нов пътнически костюм и господин Уинстън Слоън ясно долови самоувереността ѝ.

— Виждам, че си готова, скъпа моя.

Тя кимна рязко с глава.

— Да.

Баща ѝ въздъхна и приближи.

— Изглеждаш уверена в себе си, Елизабет. Сигурен съм, че ще се справиш добре.

Беше изненадана от думите му, а още повече от открития му, преценяващ поглед.

— Ще се постарая.

— Знам, че ще го направиш.

Той се усмихна почти с умиление.

— Разговарях надълго с твоя придружител, господин Прескът. — Сдържа се да го нарече менажер. — Мисля, че той е един честен човек и мога да те поверя на него.

— Благодаря, татко. И аз така мисля.

Тя седна, усещайки, че той има да ѝ казва още нещо. Господин Слоън се приближи към камината и се вгледа в портрета на майка ѝ, поставен в овална рамка. После се обърна към дъщеря си.

— Не искам в началото на това пътуване отново да смразяваме отношенията си, Елизабет. Трудно ми беше да те разбера, но... — Крачките му станаха колебливи и той спря. — Достатъчни разбити сърца се насъбраха в този дом. Майка ти не би желала да се разделяме с неприязън.

Буцата, събрала се в гърлото ѝ, ѝ попречи да отговори. Но баща ѝ се обърна точно навреме, за да види как сълзите се събират в ъгълчетата на очите ѝ. С треперещ глас той продължи:

— Тръгваш по море. Всичко се случва. Не искам морето да отнеме единственото ми дете, моята плът и кръв, която оставих без... без...

Той не можа да се сдържи, а Елизабет скочи и се хвърли в прегръдките му.

— О, татко! — промълви тя, сгушвайки се в него, мокрейки го със сълзите си. — Каквото и да си мислиш, аз те обичам, татко! Никога не съм искала да те наскърбявам... дори когато...

Хлипаше, без да вдига глава от рамото му, и баща ѝ я погали по гърба.

— Ш-ш-шт! — тихо прошепна той, а душата му беше препълнена с нежност.

Останаха така прегърнати известно време и след това тя се отдръпна, усмихвайки се през сълзи.

— Това означава ли, че ми прощаваш?

Той я погледна с любов, която толкова много ѝ беше липсвала през последните няколко месеца, любов, изпълваща сърцето.

— Мисля, че аз съм този, който трябва да иска прошка за това, че не се опитах да те разбера. Винаги съм си мислил, че правя всичко за твое добро. Но — поклати тъжно глава — времената се менят. А страховете ми за твоето бъдеше ме заслепиха.

Елизабет се притисна към него отново.

— Не се безпокой, татко. Знам, че си правил това от обич към мен. Просто се случи така, че някак си не можах да се побера в общоприетия модел за младите момичета. Никога не съм искала да те разочаровам. Повече от всичко на света искам ти да си горд с мен.

Баща ѝ я отдели от себе си, за да я погледне в лицето.

— И ще бъда — каза той, изтривайки една сълза от бузата ѝ. — Ако това, което Пърси Прескът ми каза, е вярно, сигурен съм, че ще бъда.

На вратата се почука и те се разделиха. Гюнтер отвори бавно.

— Извинете ме, госпожице, но корабът ви тръгва в полунощ. Трябва да вървим.

Елизабет се избърса с кърпичка, която господин Слоън ѝ подаде.

— Готова съм.

— Ще тръгнем заедно. Ще те изпратя.

Стисна устни, страхувайки се да не се разплаче пак.

— По-добре не може и да бъде! — възкликна тя.

След като седнаха в каретата, каза на кочияша да мине през операта. Искаше да се сбoguва с Морис Грей. Имаха достатъчно време все още.

Като остави баща си в колата, тя влезе през служебния вход. В момента течеше пролетен благотворителен концерт и зад кулисите бе тъмно. Тя попита за Морис и разбра, че се намирал в офиса си горе. Остана малко, заслушана в буреносните звуци на оркестъра, изпълняващ четвърто действие на „Риголето“ в концертен вариант без декори и костюми.

През пролетта и ранното лято, когато не е сезонът на операта, хората от висшето общество плащаха изключително скъпите билети за благотворителните концерти, за да има къде да се показват.

Морис се зарадва, че я вижда, стана и излезе иззад бюрото, на което работеше.

— Прекрасно изглеждате, мила. Чух, че тръгвате за Европа. Сигурен съм, че всички ще паднат в краката ви.

Елизабет се засмя.

— А когато се върна?

Той се усмихна.

— Никой не може нищо да каже отсега, нали?

Тя, разбира се, само се шегуваше. Да пееш в Метрополитен опера беше наистина голяма и много трудно осъществима мечта.

Морис я изпрати до вратата и стисна с тъжен поглед ръцете ѝ.

— Желая ви приятно пътуване. И наистина ни се обаждайте. Очаквам да ни изпратите копия от всичките си афиши.

— Ще го правя — обеща тя. — И благодаря за всичко!

Елизабет го остави с книгата му и тръгна надолу по стълбите. Звучите от финалния квартет на „Риголето“ се извисиха и тя замря с ръка на перилата. Гласът на Марко! Той пееше на тазвечерния концерт. Сърцето ѝ заби учестено и тя предпазливо заслиза по стълбите. Когато стигна етажа на сцената, тихо се приближи до кулисите. Затвори очи и се заслуша във великолепно изпълнение на квартета, докато напрежението между четиримата герои достигаше върха си — сластолюбивият херцог пееше за страст, дъщерята на гостилничаря флиртуваше изкусно, бедната героиня пееше за изгубената любов, а баща ѝ — за отмъщението към херцога, който бе съсипал дъщеря му.

Сълзи навлажниха очите на Елизабет, докато слушаше вибрацията, чувствен глас на Марко. И си представи героинята, застанала безпомощно пред него. Марко! Кога пак щеше да го види? Той я обичаше, а тя се страхуваше да отвърне на любовта му! Боеше се, че обожавашката го публика ще ѝ го отнеме, че тя ще остане в неговата сянка... А после, когато Елизабет бе готова да се поддаде на любовта, Марко се беше отдръпнал, за да ѝ позволи може би да поеме по пътя, за който толкова бленуваше. Точно затова тя го обичаше още повече.

Музиката набра сила и се извиси, изпълвайки всяко кътче на операта с пречистващи душата талази. Ако останеше още малко, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Довиждане, Марко! — прошепна тя в тъмнината, докато оглушителните акорди на оркестъра оповестяваха бурята, извиваща се

вън от гостилницата, където трагичната оперна героиня щеше да срещне съдбата си. Елизабет излезе вън в нощта.

* * *

На кея, където чакаше елегантният пътнически лайнер, беше пълно с хора. Багажът бе разтоварен и проверен и господин Уинстън Слоън съпроводи дъщеря си по стълбичката, следван от Гуендолин и Пърси Прескът. Посрещна ги капитанът, а после стюардът ги заведе до каютите им.

Елизабет се чувстваше доста удобно, а каютата на Пърси беше до нейната. Да не тревожи баща си, през остатъка от времето, преди гостите да бъдат помолени да слязат, тя се мъчеше да изглежда бодра. След като отвориха бутилка шампанско в каютата ѝ, те излязоха да се поразходят по палубата, гледайки нощните очертания на Ню Йорк и множеството, събрало се на кея да изпраща близки и роднини.

Но Елизабет едва поглеждаше към красивите светлини на града пред тях и към луната, заливаща пристанището с мътна светлина. Изпълваше я само едно нещо — музиката, която току-що бе чула, и емоционалният, звънлив глас на Марко, извисяващ се над гръмотевичните акорди на оркестъра.

Любовната мъка я стисна в прегръдките си и тя си помисли, че трябва да я завържат по някакъв начин към палубата, докато корабът отплава. Може би това пътуване беше грешка. Може би Пърси нещо бъркаше. Ако в Европа не я харесат, тогава ще изгуби всичко...

Сирената изсвири и Слоън се обърна да се сбогува с дъщеря си. Тя затвори очи и го прегърна.

— Благодаря ти, че ме изпрати. И за всичко останало.

Думите ѝ замряха и очите ѝ се насълзиха.

Той я целуна по бузата.

— Бъди добро момиче. И не забравяй да пишеш вкъщи!

— Няма да забравя. Чакай ме.

Баща ѝ стисна ръката на Пърси Прескът, който стоеше недалеч.

— Грижете се за нея — каза той на менажера, чиято посребрена коса потрепваше от вятъра.

— Не мисля, че тя се нуждае от много грижи — отвърна Прескът, потупвайки господин Слоън по рамото. — Но ще се постарая.

Още едно изсвирване — баща ѝ махна с ръка и заслиза по стълбичката.

Елизабет се наведе над перилата, гледайки го как си отива. Но когато погледът ѝ зашари из тълпата на пристанището, тя не търсеше вече баща си. Надявайки се на чудо, се питаше дали Марко няма да дойде в последния момент да я изпрати. Но въжетата бяха прибрани, стълбата — вдигната, а от него нямаше следа.

Тя се вкопчи в перилата, когато големият кораб започна да се измъква от пристанището. Бавно-бавно кеят се отдалечаваше. Светлините на града постепенно се размазваха в приказна феерия, а долу зашумя водата.

— Ще се простудиш — каза Пърси, заставайки до нея. — Трябва да се грижим за гласа ти.

Той леко отлепи ръката ѝ от перилата и я поведе към каютата.

— Ще ти трябва ли още нещо? — попита, като ѝ отвори малката врата.

— Не, благодаря. Ще се видим утре сутринта.

Елизабет отпрати и Гуендолин в малката ѝ каюта на долната палуба.

— Ще се оправя сама — каза тя на камериерката. — Иди си почини.

Разбира се, у Гуендолин кипеше такъв възторг от пътуването, че и дума не можеше да става за скорошна почивка. Елизабет също знаеше, че няма да заспи. Тя лежеше по гръб на малкото легло и дори едва доловимото полюшване на кораба не я успокояваше. Тъга все още изпълваше сърцето ѝ, а би трябвало да се радва на това вълнуващо пътуване.

Изведнъж каютата ѝ се стори твърде тясна, тя стана, взе наметалото и загърна раменете си. По-добре да диша свежия морски въздух, отколкото да се задушават втреще сама.

По палубата се разхождаха все още няколко двойки и Елизабет се запъти към кърмата да погледа светлините на Ню Джърси, докато корабът минаваше през теснините. Луната беше ниско над хоризонта и изглеждаше, че ще се блъснат в нея, като стигнат края на океана.

Младата жена се извърна — фантазиите не помагаха на възбуденото ѝ въображение. Дъжд от пръски намокри лицето ѝ и тя стисна перилата. После до ушите ѝ стигнаха нежните думи:

— Verranno a te sull'aure^[1].

Бяха изпети с приглушен глас и Елизабет беше сигурна, че ѝ се причува. Марко, Марко, трябва да те забравя, каза си тя. Но думите прозвучаха по-близо и този път жената рязко се извърна при шума от тихи стъпки по палубата.

Тя примигна, страхувайки се, че наистина сънува, и прошепна името му. Той отвърна, като запя силно думите от любовния дует.

Елизабет заплака и ръцете му я грабнаха сами.

— Марко? Ти ли си наистина?

Той я притисна към гърдите си.

— Обичам те, Елизабет! Не можех да ти позволя да си отидеш!

Тя плачеше от радост.

— Мислех, че вече е късно! — шепнеше, докато той я обсипваше с целувки. — Сбърках, Марко! Животът ми ще бъде празен без любов. Смятах, че мога да живея, без да обичам никого, но аз обичам теб, мой мили, обичам те!

Ударите на сърцето ѝ отекваха в гърдите му и той я целуна. После прошепна в ухото ѝ:

— Ако не се омъжиш за мен, сега ще скоча през борда!

Елизабет вдигна очи към него.

— Но как дойде? Нали имаше концерт? Аз те слушах.

— Ти си била в операта?

Тя кимна.

— Просто трябваше да кажа довиждане.

Марко я разбра. Операта си имаше свой собствен живот, различен от този на хората, които я посещаваха.

— Мислех си, че трябва да те оставя да заминеш — промълви той в косите ѝ, прегърнал я нежно, за да я пази от вдигащите се пръски. — Не исках да се изпречвам на пътя на мечтите ти!

— Те щяха да бъдат празни мечти, ако ме беше оставил сама!

Той се вгледа влюбено в лицето ѝ.

— Значи сме създадени един за друг!

Радостта и щастието се сляха и тя се усмихна през сълзи.

— Да, да, скъпи!

Марко пак я прегърна.

— Мечтите ти ще се сбъднат, любов моя! — промълви той нежно. — И ти ще мечтаеш в прегръдките ми!

[1] Verranno a te sull'aure (ит.). — Като тих полъх ще дойда при теб. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.